

Giới thiệu Túng Sủng- Ngạo Thế Cuồng Phi

Hắn lãnh huyết cuồng ngạo miệt thị thiên hạ, vô tình và có đôi mắt như quỷ vương .Nàng, là kim bài sát thủ thế kỷ 21, cũng là độc y diệu thủ. Trong trời nhưng lạnh lùng ngạo nghễ, luôn làm theo ý mình.

Nhưng khi sát thủ xuyên không vào nữ nhân vô năng lại nhu nhược thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra ? Cô đem tính cách ngang ngạnh, lật lọng của bản thân xông vào thế giới khác.

Mời các bạn đón đọc truyện Túng Sủng- Ngạo Thế Cuồng Phi để hiểu thêm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bi kịch xuyên không

Đêm xuống, bóng tối bao phủ, mây đen che kín. Ánh nắng đã tắt sau những tòa chọc trời, duy chỉ còn lại một ngọn đèn. Mấy bảo an đứng cách cửa gian phòng một khoảng, ánh mắt nghiêm trọng, nắm chặt súng trên tay. Phòng bị vô cùng cao.

Đột nhiên, ngay góc cánh cửa sổ không tiếng động mở ra, một thân ảnh màu đen lặng yên lướt qua, thân thể mảnh khảnh linh hoạt như một con mèo hoang.

Đêm, thế giới của An Mẫn, thân là kim bài sát thủ, đây chẳng qua là du ngoạn ban đêm.

Trong bóng tối, thân ảnh An Mẫn hiện lên từ phía sau bảo an, tay nhẹ nhàng lướt qua cổ mỗi người, thậm chí không ai kịp phát ra chút âm thanh. Lưỡi dao dính máu nhỏ xuống từng giọt. Bước chân An Mẫn uyển chuyển, như vào chỗ không người chậm rãi hướng về phía gian phòng.

Tay nhẹ đẩy cửa ra, thanh âm trầm miên trong phòng còn chưa tắt. Hai cổ thân ảnh trần trụi quấn lấy nhau, phát ra tiếng kích tình mềm mại.

“Bảo bối, anh yêu em!”

“Thân ái, hôn một cái...”

Dây dưa không ngọt, hai người say sưa thật sâu ở trong đó.

“Xin lỗi, quý rầy một chút.” Đột nhiên một giọng nói lạnh băng cắt đứt bọn họ.

An Mẫn bắt đắc dĩ xoa xoa lông mày, Tiểu Huệ chết tiệt, lần sau chó đem loại nhiệm vụ này giao cho cô, muốn đau mắt hột luôn rồi.

Hai người trên giường nhất thời cả kinh, vội vàng rời nhau, một người cấp tốc rút súng nhắm ngay nơi phát ra giọng nói. Phải biết rằng, bên ngoài đều là cao thủ nhất đẳng, người này vào bằng cách nào?

“Mày, mày là ai?” Người đàn ông giờ súng mở to hai mắt nhìn, run rẩy hỏi.

An Mẫn ưu nhã đi tới, hé miệng lộ ra mỉm cười mê người: “Đã đến giết người, cần chi phải nhớ kỹ?”

Nụ cười mỉm như ma vương, nhất thời khiến hai người mặt không còn chút máu.

Gã run rẩy, không hề nghĩ ngợi liền bóp cò.

Ngay trong nháy mắt, An Mẫn vung hai tay lên, hàn quang loé sáng. Cách vung dao vô cùng xảo diệu, đồng thời cắt đứt cổ hai người, thậm chí không cho bọn họ có cơ hội thét chói tai, chỉ để lại hai hai cặp mắt trợn to.

An Mẫn ung dung nhặt dao trên đất lên, mắt lạnh lùng đánh giá hai cổ thân thể tàn hơi trên giường.

Môi cong lên: “Thật phiền phức!”

Lúc này một thanh âm báo động nhất thời phá vỡ phía chân trời, tiếng bước chân vang lên trên hành lang.

“Hử? Còn có chút bản lĩnh!” Khóe mắt An Mẫn xẹt qua tiểu ý, có thể trong lúc cô lơ là. Tên kia đã ấn nút cảnh báo, coi như là lợi hại.

Trong nháy mắt đó cửa bị đá văng ra, An Mẫn nhanh nhẹn đu theo sợi dây thép xuống dưới lầu, tay từ từ mở bộ đàm ra. Mặc dù bên ngoài biệt thự chế từ pha lê, nhưng loại hoạt động này đối với cô mà nói, quá dễ dàng.

“Tiểu Mẫn, động tác trở nên chậm a.” Một đầu khác, giọng nói Tiểu Huệ như đang khiêu khích.

An Mẫn cười nhạt, động tác trong tay hơi giảm bớt. “Lần sau cô đừng có đem công việc này giao cho tôi, muốn ới dễ sợ.” Hồi nãy thấy cái vật kia của tên đó, chắc chừng mấy ngày ăn không ngon.

“Nè, Tiểu Mẫn, cô xem đó như là việc giáo dục thêm cho cô đi!” Tiểu Huệ hề hề nở nụ cười.

“Lần sau mà còn để cho tôi làm loại nhiệm vụ này, tôi không tha cho cô đâu.” An Mẫn uy hiếp.

Phút chốc, từ trên nóc nhà nã xuống hơn mười viên đạn rất mạnh.

An Mẫn nhanh như cắt, chân nghiêng về mặt pha lê, hành tẩu trên không trung vô cùng tiêu sái.

“Không biết tự lượng sức mình!” Hai mắt An Mẫn mất kiên nhẫn. Ok! Game over!

Bỗng nhiên cả người trực tiếp xoay tròn 360 độ, phi đao trong tay rất mạnh hướng lên trên, cắt cổ tên bảo tiêu.

Theo từng tiếng kêu thảm thiết từ phía trên truyền đến, cơ thể An Mẫn lượn vòng: “Say goodbye!”

Toàn bộ thân ảnh trên lầu cao chạy nước rút, đột nhiên một tiếng rắc rắc, khúc giữa dây thép tự nhiên gãy ra.

“Phanh!!!”

An Mẫn tỉnh táo nhất thời kịch biến, làm sao dây thép lại đứt được? Đây là tòa cao tầng bằng pha lê, không hề có nơi nào bám vào.

“Này là do bị hãm hại?”

Cả người rơi tự do thẳng xuống, nặng nề rơi trên mặt đất, An Mẫn dần dần đánh mất ý thức, đột nhiên một tia sáng kỳ dị từ trên bầu trời hạ xuống, chiếu xạ trên người cô...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Phần thưởng bản tiểu thư dành cho người

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Cuộc đua ngựa, diễn ra tại thảo nguyên rộng lớn. Một con tuấn mã đang chạy như bay, cười trên lưng ngựa là hồng y tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, khả ái nhỏ nhắn như vậy sẽ không kiềm cương được, thân ảnh nho nhỏ lung lay sắp đổ, mắt thấy sắp rớt xuống, nàng quật cường giữ vững. Cặp mắt sâu thẳm ẩn ẩn trí tuệ, kiết ngạo hắt cảm, coi như một đoàn liệt hỏa, rực rỡ chói mắt.

“Tiểu thư, người chậm một chút! Chậm một chút!” Tiểu nha đầu mập mạp theo thật sát phía sau, cả người như là một quả banh cuộn trên cỏ. Nhu Mễ vừa chạy vừa rơi lệ, tại sao tiểu thư mới tỉnh dậy, đã thích cười ngựa! Nếu như xảy ra chuyện thì sao đây?

“Không chơi! Không chơi nữa!” Phượng Tri Nhã chu cái môi nhỏ nhắn từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Vừa nghĩ tới mình một kim bài sát thủ lại ngã chết, còn mặc danh kỳ diệu xuyên qua cái hoàng triều Hiên Viên, kèm theo việc biến thành thân thể nhỏ bé này, cô ảo não muốn chết.

Quên đi, Tri Nhã thở dài, bị hãm hại té chết rồi, coi như “kỷ lai chi, tắc an chi”* vậy.

*Kỷ lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

Ném roi ngựa, Tri Nhã vươn tay ra: “Nhu Mễ, đồ ăn đâu?”

Nhu Mễ lau lau mồ hôi trên trán, vội vã ôm một đồng ăn chạy tới, “Dạ, đây đều là tiểu thư thích ăn nhất.” Tuy rằng không biết tại sao lần trước tiểu thư tỉnh lại liền biến thành dáng vẻ mạnh mẽ này, nhưng ở trong lòng nàng tiểu thư vẫn là cô tiểu thư ngốc ngốc hồ hồ ngày nào.

Tri Nhã nhìn điểm tâm màu sắc rực rỡ, nhướng mày. Thì ra chủ cơ thể này chẳng có phẩm vị gì cả, đây là cái gì?

Tri Nhã gắng gượng cầm đại cục kẹo nhét vào trong miệng. Ừ, mùi vị tạm được, Tri Nhã bỏ liên tục vào miệng, có chút đói bụng.

“Hắc hắc. Tiểu thư, ăn ngon không?” Nhu Mễ như hiển vật quý vậy giờ tay nhỏ bé mềm nhũn lên.

Tri Nhã giật giật môi, nhưng không có lên tiếng. Tuy rằng thân thể nhỏ đi, nhưng cảm quan cũng không có vì vậy mà thoái hóa. Màng tai khê nhúc nhích, có bảy tám người đi về phía này.

Tri Nhã nuốt kẹo trong miệng xuống. Quả nhiên, rất nhanh truyền đến tiếng bước chân. Tri Nhã nhú mày, đám nữ nhân toàn khoái gây sự. Phiền phức!

“Ta nói tỷ tỷ, người thật đúng là ngoan ở chỗ này nha.” Chỉ thấy một người mặc áo hoa, tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn thần tình kiêu căng đi tới trước mặt Tri Nhã, mặt mang châm chọc. Phía sau còn đứng thêm vài đại thị vệ cao mã.

Tri Nhã “Ừ” một tiếng, cắn cục kẹo. Cô chuyển kiếp tới, đồng thời cũng biết rõ ký ức của chủ nhân cơ thể này, đường đường là con gái thừa tướng, bởi vì mẫu thân mất sớm, lại bị người khác cho là kẻ ngu si đối đãi. Cô cũng không quên lúc mới tới, thân thể này máu chảy đầm đìa, bộ dáng đáng thương đều là do các á ý ban tặng.

“Có điều, nghe nói thái tử ca ca muốn cự hôn, người cũng không khóc à?” Phượng Tích Niên thấy Tri Nhã không phản ứng, ở một bên nhìn có chút hả hê nói. Phải biết rằng cha gả Tri Nhã cho thái tử ca ca, nàng khóc cũng không ít, kẻ ngu này dám tranh với nàng sao?

Tri Nhã chẳng thèm đoái hoài, đối với người như thế cô mặc kệ.

Nhìn Tri Nhã chỉ lo ăn, chưa từng để ý nàng, bộ dáng vô cùng ngu ngốc. Tích Niên càng nói càng không tốt. “Còn cho rằng mình là thái tử phi à, ta cho người biết, thái tử ca ca là của ta, người một kẻ ngu si không xứng!”

Tích Niên khiêu khích liếc mắt Tri Nhã đang ăn. “Ăn y như heo, người đừng có làm Phủ thừa tướng mất mặt”

Kháo! Cự nhiên bị mấy tiểu hài tử xấu xa dạy dỗ, Tri Nhã dựng ngón giữa trong lòng. Aiz, xuyên không thật uất ức.

Nhu Mễ không nên được tức giận, mặc dù tiểu thư có ngốc, nhưng tuyệt đối không ai được khi dễ. Khuôn mặt tròn vo nhỏ nhắn đầy phẫn nộ, đi lên phía trước: “Nhị tiểu thư, sao người có thể nói như với tiểu thư, người, người hơi quá đáng!”

Tích Niên cắn bản chẳng để Nhu Mễ vào mắt: “Một nha đầu lại dám theo ta lớn tiếng!” Lập tức giờ tay về phía mặt Nhu Mễ.

Thân thể Tri Nhã lơ đãng khê động, tốc độ quỷ dị xuất hiện bên Nhu Mễ. Tay Tích Niên vừa vươn tới, đã bị một tay nhỏ nộn nộn cản lại.

“Tỷ tỷ, người làm gì vậy?” Tích Niên khinh bỉ muốn hất tay Tri Nhã ra.

Nhưng ai ngờ Tri Nhã vươn chưởng đem kẹo cầm trong tay nhét vào miệng Tích Niên. Lực đạo rất mạnh, nhất thời cắn thẳng vào trong, nàng mở to hai mắt nhìn, nhất thời nói không ra lời.

Lúc này Tri Nhã mới miễn cưỡng lau tay mình. “Người của ta ai dám đánh?”

Nàng không nói lời nào thì khi dễ nàng à, bọn họ cho rằng nàng vẫn là Phượng Tri Nhã trước kia sao? Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ, huống chi Nhu Mễ là bạn thân nhất của nàng trong Hiên Viên vương triều.

Tiểu thân thể lướt qua như gió.

“Bốp bốp bốp ——” cái tát điên cuồng liên tiếp đánh vào mặt Tích Niên. Vô số thanh âm bộp rất nhất thời vang lên trong gió rét.

Gió thu xẹt qua xơ xác tiêu điều, người chung quanh hóa đá trên mặt đất. Tiểu thư cự nhiên đánh nhị tiểu thư! Điều này sao có thể?

Tích Niên che gương mặt đỏ lên, mở to hai mắt quả thực không thể tin được. “Người, người dám đánh ta!” Kẻ ngu si mỗi ngày bị mình dẫm nát dưới bàn chân lại dám ra tay đánh mình, nha đầu chết tiệt kia! Phẫn uất hiện đầy khuôn mặt.

Tri Nhã chậm rãi thu tay về, lòng bàn tay có điểm đau. Lần này rốt cuộc lãng phí khí lực, nàng vỗ tay một cái.

“Chẳng phải đánh người, mà là phần thưởng bản tiểu thư dành cho người!” Tri Nhã mặc kệ nàng là ai, ai đắc tội người của nàng, nàng đều sẽ không bỏ qua.

“Tiểu, tiểu thư...” Nhu Mễ ngây ngốc đứng tại chỗ, quả thực không thể tin được. Tiểu thư uy mãnh từ lúc nào vậy? Lại còn mạnh mẽ, đánh hai bên má Tích Niên sưng cả lên.

Tri Nhã vỗ vỗ đầu Nhu Mễ, néo néo gương mặt của nàng. Ngốc ngốc, đáng yêu quá đi thôi. “Ng ngoan, lấy lại hồn! Chúng ta đi thôi.”

Nhu Mễ bị Tri Nhã kéo vài bước, Tích Niên mới hồi phục tinh thần lại. Nàng ta đâu chịu nổi loại sỉ nhục này! Lúc này dậm chân khàn giọng quát. “Người tiện nhân này lại dám đánh ta! Các người còn đứng đó làm chi? Xông lên đánh cho ta!”

Liễu Như làm gương đầu tàu, thay tiểu thư báo thù, nàng hai mươi mấy người lại không đánh nổi tiểu nha đầu này sao? Hung hãn nói: “Tiểu thư, nô tì báo thù cho người!”

Mấy người thị vệ cũng cảm vũ khí đi lên.

Ôi chao, to con lớn xác vậy mà lại khi dễ một đứa bé, không biết xấu hổ à? Mắt Tri Nhã lóe sáng, tinh lạng. “Tiểu thư... Làm sao bây giờ...” Nhu Mễ lo lắng nhìn sắc mặt Liễu Như tà ác, biết đây là muốn báo thù, nhin không được run rẩy.

Tri Nhã vỗ vỗ Nhu Mễ, ý bảo nàng đừng lo lắng. Khỏe miệng cong lên, tự tiểu phi tiểu. Đôi mắt linh động, quý dị không gì sánh được. Đúng là đem Liễu Như nguyên bản còn như hung thần ác sát dọa lui mấy bước.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Tri Nhã đột nhiên quay người lại, chân nhỏ liền đá về hướng Liễu Như. Liễu Như lúc này đặt mông ngồi trên mặt đất, ngây ngốc không động chút nào.

Tri Nhã xoay người lần nữa, nhắc chân đá

“Phanh ——” “Phanh ——” “Phanh ——.”

Thân ảnh nho nhỏ nhất thời giống như một trận gió khiến mọi người té ngã trên đất. Ai ai cũng đờ ra mờ to hai mắt bất ngờ nhìn.

Tích Niên cũng choáng váng, khi nào mà Tri Nhã đã lợi hại như vậy?

Tri Nhã chậm rãi thu hồi chân. Ánh mắt lạnh lùng lia qua, tức khắc làm người khác sợ mất hồn. Nhìn một đám người đàn.

“A, chủ tử kiêu gì mà toàn nô tài...” Tri Nhã vỗ vỗ tay, cười mỉm. “Thật vô dụng.” chút tính khiêu chiến cũng không có.

Xoay người lôi kéo Nhu Mễ ngây ngốc, Tri Nhã xoa xoa đầu nàng: “Ngoan, chúng ta đi ra ngoài chơi.”

Đi mấy bước, phía sau truyền đến tiếng tê tâm liệt phế của Tích Niên. “Ngươi một kẻ ngu si, ta sẽ không bỏ qua ngươi!” nhưng chẳng dám đuổi theo.

Tri Nhã cũng không quay đầu lại, mười ngón chọt khẽ động, một viên kẹo lần thứ hai chính xác bắn vào cổ họng ả.

Trong không khí nhất thời an tĩnh một mảnh. Tri Nhã hài lòng gật đầu. “Nhu Mễ, chúng ta đi dạo phố.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thái tử thì sao?

Trên đường phố người đến người đi, khắp nơi đều vang lên tiếng rao bán, mua thức ăn, mua đồ ăn, đủ loại kiểu dáng, vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên một thân ảnh nho nhỏ từ trong đám người lướt qua, phía sau là tiểu cô nương mập mập thở hào hển kêu lên. “Tiểu thư... tiểu thư... chạy chậm một chút.”

Tri Nhã trề môi, thả chậm tốc độ.

Lúc này Nhu Mễ mới chạy tới chỗ Tri Nhã, hực cả hơi. Ngước khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn: “Tiểu thư, người chạy nhanh quá vậy!”

“Ai kêu cha phái nhiều người theo ta.” Nghĩ đến đây, Tri Nhã cảm thấy phiền muộn, mới từ trần đưa ngựa trở về, sau lưng là cả đồng người. Xi! Người cha này nếu lúc trước biết quan tâm như vậy, thì Tri Nhã kia đã không bị đánh tới chết.

Nhu Mễ gật cái đầu nhỏ của mình. “Đúng a, những người đó theo thật đáng ghét, bỏ rơi họ đi!” Chuyện xảy ra lúc sáng, tiểu thư đã trở thành người được sùng bái nhất.

Vừa nghĩ tới tiểu thư chỉ dùng chân đá ngã một đồng người, Nhu Mễ ngay cả nằm mộng cũng muốn cười. Hắc hắc, sau này sẽ không bị khi dễ nữa.

“Ừm, thế nhưng Nhu Mễ không có bị bán tiểu thư bỏ rơi, Nhu Mễ so với bọn hán lợi hại hơn nhiều.” Tri Nhã cười híp mắt đưa tay vỗ vỗ đầu Nhu Mễ. Cô không quên hành động đứng ra lúc nãy của tiểu nha đầu này chỉ vì mình, nên giờ vẫn còn mang theo chút ả náy.

“Đạ, nô tì là đệ nhất nha hoàn của người.” đôi mắt của Nhu Mễ sáng rực, vô cùng khả ái.

Tri Nhã néo néo gương mặt của nàng, hào phóng khích lệ. “Tất nhiên rồi.”

“Tiểu thư, lát nữa chúng ta đi hội thơ ca nha.” Nhu Mễ nhìn người chung quanh đều chạy về phía này, mắt lóe sáng.

“Không đi.” Tri Nhã vịn vịn ngón tay, nàng là cô bé tốt, khỏi cần phải làm con một sách học thơ từ cổ nhân của Hiên Viên triều này.

“Vậy chúng ta đi du hồ nha.” Nhu Mễ suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Nghe nói gần đây bên hồ có biểu diễn ca vũ.” Nàng đã sớm muốn đi ra ngoài chơi.

“Không đi.” Tri Nhã nhìn đôi mắt sáng của Nhu Mễ trở nên buồn bã, trong lòng băn khoăn. Điều này cũng đừng trách cô, làm sát thủ nhiều năm như vậy, những chuyện hứng thú với cô giống như tờ giấy trắng.

Tri Nhã đảo mắt một vòng, lời Nhu Mễ đi tới một con phố thừa thớt người ở. Chia chia cửa hàng bánh bao cách đó không xa, nói với Nhu Mễ: “Nếu không chúng ta...”

“A nga, đây không phải là tiểu thư Phụng phủ sao?” Bỗng nhiên một tiếng nói giễu cợt cắt đứt lời Tri Nhã, sau đó một nam tử mười sáu mười bảy tuổi bị một đám người vây quanh đi lên trước.

Chỉ thấy nam tử trước mắt diện mạo thanh tú, mặc trường sam hoa văn lá trúc lịch sự tao nhã, trên đầu hắc cài ngọc trân, dáng đi có vẻ kiêu ngạo.

Tri Nhã nhú mày, lục lại ký ức của mình mình, rất nhanh nhớ tới người này, hắc chính là thái tử Hiên Viên thành mà Tri Nhã kia thích muốn chết.

Mắt quan sát trên dưới vài cái, đáng tiếc, chắc chắn, dáng dấp không tệ nhưng nhân phẩm quá kém.

Cô cũng không quên Tri Nhã trước kia nếu không phải bị thái tử cười nhạo, cũng sẽ không bị tên thị vệ đá một cước đi xa. Hiện tại đưa mình tới cửa, Tri Nhã khỏi động khóp ngón tay.

Nếu cô không trả thù một chút, cảm thấy quá có lỗi với mình.

Bên người một nam tử lập tức lên tiếng giúp đỡ: “Tiểu thư, người chắc là chưa nghe được thái tử gia muốn giải trừ hôn ước với người, cho nên mới tội nghiệp chờ ở chỗ này đúng không?”

Tri Nhã không thêm đề ý tới người này, đi vòng qua hắn, tiếp tục bước về phía trước.

Nhu Mễ ngoan ngoãn đi theo, tiểu thư làm đều có lý do.

“Ngừng ——” Đột nhiên một câu quát chặn trước mặt Tri Nhã.

Tri Nhã chờ ngay giờ khắc này, lập tức chậm rãi dừng bước, trên gò má biểu hiện ít vô tội thương cảm.

“Thái tử, có chuyện gì không?” Thanh âm yếu yếu, Tri Nhã ủy khuất ngẩng đầu. Cũng nhờ dựa vào thân thể bé xíu này, trước đây muốn làm khả ái như vậy, quá khó khăn.

Hiên Viên Thành một đôi mắt đào hoa nhìn Tri Nhã từ trên xuống, gương mặt bé con này trước đây chưa từng ngắm kỹ, bây giờ nhìn ngược lại cũng thấy thuận mắt.

“Ta nói Phụng Tri Nhã, ngươi bây giờ thật xinh đẹp hơn nha.”

Tri nhã đối mặt ánh mắt của đùa giỡn thái tử. Muốn chơi? Bản tiểu thư sẽ đùa với ngươi thật vui vẻ.

Tri Nhã xoay xoay ngón tay út, ủy khuất cúi đầu xuống.

“Thái tử gia, cầu van người, người nếu nghĩ ta xinh đẹp hơn, vậy cũng đừng thù tiểu hôn ước.”

Tri Nhã cố ý thấp giọng, tạo cảm giác run rẩy bầy. Ngón tay trong lúc lơ đãng nắm Nhu Mễ một cái. Nhu Mễ còn đang ngăn người lập tức phản ứng kịp, hồi nãy tiểu thư còn dũng mãnh, sao giờ lại như vậy. Ra là đang diễn kịch.

Ngộ tính cực cao Nhu Mễ liền kéo góc áo thái tử, cả người hầu như sắp té quỵ dưới đất. “Van cầu người, nếu như từ hôn, tiểu thư chúng tôi không ai thêm lấy nữa.”

Bộ dáng động tình động sắc, Tri Nhã thỏa mãn cực kỳ, nha đầu này tay nghề cao thật.

“Ha ha, thái tử, tiểu thư ngươi ta đang cầu xin ngươi kia.” Vài người sau lưng Thái tử đều bật cười lên.

Nếu như lão già Thừa tướng thấy con gái của mình uất ức như thế sẽ biểu hiện thế nào ta?

Tri Nhã âm thầm nhớ kỹ từng khuôn mặt phía sau Thái tử, trên mặt điềm đạm đáng yêu càng thêm hứng thú, người đắc tội cô nãi nãi đây đều sẽ không bỏ qua.

Hiên Viên Thành trong mắt hiện lên chán ghét, quả nhiên là phế vật. “Phế vật, nếu như ngươi quỳ xuống, ta có thể nạp ngươi làm thiếp.” Thái tử Cao ngạo cúi người nhìn nữ nhân trước mắt run rẩy bầy.

Tri Nhã cúi đầu, cô đã cho hắn cơ hội, nhưng hắn lại không chút hối ý, vậy thì đừng trách cô.

“Đa tạ thái tử.”

Tri Nhã cố ý đáng thương tiến lên vài bước, một tay khéo léo chặn góc chết ánh mắt những người sau lưng. Tay kia giờ lên trong nháy mắt, dao găm từ tay áo rút ra.

“Phượng Tri Nhã, người thật to gan!” Hiên Viên Thành sắc mặt nhất thời thay đổi. Hắn đâu dự đoán được loại tình huống này!

Nhưng không ngờ trên tay Tri Nhã một cây ngân châm chính xác đâm vào thanh quản Thái tử, giọng thái tử bị ngăn trong miệng. Dao găm trong tay vụn vút trượt trên quần áo, quần áo Thái tử nhất thời hóa thành vãi rách, nhẹ rơi trên mặt đất.

Không người phát giác, nhanh như cắt dao găm chọt đề nơi cần cổ Thái tử. Giọng Tri Nhã rất nhẹ, hàn lãnh như ma vương. “Thái tử nếu hiện tại ngài chịu quỳ xuống, có thể ta sẽ suy xét lại mà nạ người làm chồng.”

Dưới ánh mắt trời ánh mắt Tri Nhã khẽ động, sáng rực rỡ, nào có nửa điểm phế vật.

Hiên Viên Thành cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, chưa từng đụng phải vấn đề này, nhất thời cả người lạnh run, á huyệt bị điểm, nói không ra lời.

Tri Nhã mỉm cười, một tay xé rách áo khoác mình. Tay kia rút châm trên cổ họng Thái tử ra.

Trong nháy mắt. Tri Nhã đột nhiên “Khóc” to lên, hình tượng rất thật, kéo theo Nhu Mễ hốt hoảng, vừa lau nước mắt vừa chạy.

“Ô ô ...thái tử gia, ô ô ...tại sao người có thể dùng sức mạnh với ta!”

“Ô ô...”

Hai thân ảnh nho nhỏ chạy đã xa, sau lưng thị vệ mới phản ứng được, thái tử thật chẳng lẽ dùng sức mạnh với một tiểu nha đầu? Vài người chạy đến cạnh Hiên Viên Thành, chỉ thấy trước ngực Hiên Viên Thành chỉ còn một miếng vạt áo nhỏ, cả người ngây ngốc đứng tại chỗ, đâu còn hình dạng thái tử a.

Mọi người đều sững sờ, đây rốt cuộc là tình huống gì? Một thị vệ can đảm lấy hết dũng khí, mới dám nhẹ nhàng vỗ vai Hiên Viên Thành một cái.

Hiên Viên Thành mới hồi phục tinh thần lại, chết tiệt! Cự nhiên bị một cô bé làm cho chật vật như vậy, hắn đường đường là thái tử có từng bị khi dễ thế này? Lập tức hung hăng tát vào mặt thị vệ: “Các người đều là lũ ngu, còn không đuổi theo cho ta!”

“Đạ, thế nhưng, thái tử, người đã sớm chạy xa!” Một thị vệ trong đó lắp ba lắp bắp hồi đáp, chẳng lẽ thái tử gia không dùng sức mạnh với người ta.

Đường phố vắng tanh đâu còn bóng người.

Hiên Viên Thành cắn răng tức giận, lòng bàn tay siết chặt đến chảy máu. Phượng Tri Nhã, tốt nhất là đừng để cho ta gặp lại người! Hôn nhân này nhất định hủy bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Túng Sùng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nam tử thần bí one or two?

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Bên trong cửa hàng bánh bao nhỏ, nóng hôi hổi. Rất nhiều người, tiếng nói chuyện thường thường vang lên.

“Ha ha ha... tiểu thư, người thật là lợi hại nga.” Nhu Mễ tay trái cầm cái bánh bao, tay phải bỏ một cái vào trong miệng, tròn mắt chuyển động, tràn đầy kính nể. Nàng luôn luôn ở bên cạnh Tri Nhã, đương nhiên có thể thấy biến đổi đó.

“Tất nhiên.” Tri Nhã từ tốn cắn bánh bao, lông mày nhướn lên, vô cùng bình tĩnh.

“Thế nhưng tiểu thư a, nếu như thái tử từ hôn thì làm sao bây giờ? Vạn nhất lão gia rầy la thì sao?” Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ nhất thời buồn bã xuống, lão gia rất tốt với tiểu thư, nhưng hôn ước với thái tử là lão gia tốn không ít tâm tư mới nắm được trong tay, không phải ai cũng nguyện ý lấy một kẻ ngu si.

“Huống chi, nếu như thái tử đem chuyện này nói ra ngoài! Làm sao bây giờ nha! Tiểu thư...”

Ồn quá, Tri Nhã nhủ vậy, trực tiếp đem bánh bao mình ăn dở nhét vào mồm Nhu Mễ.

Nhu Mễ mở to hai mắt nhìn, tiểu thư thật mắt vệ sinh!

Tri Nhã phì phòi tay, liếc mắt: “Ngươi cho là thái tử ngu như ngươi, sẽ đem loại chuyện này nói ra.”

Nhu Mễ ồ một tiếng, tiểu thư thông minh. Thái tử làm sao có thể đem loại chuyện mắt mặt này khoe ra ngoài. “Nhưng, nếu như bị từ hôn thì làm sao bây giờ?”

“Thì tìm người khác thôi.” Tri Nhã nhướng mày, đắn gì mà đắn dữ vậy. Nhìn mặt tròn vo kia lại không nổi tức giận. Lập tức đứng dậy, thuận tiện đoạt đi cái bánh trên tay Nhu Mễ. “Đừng có ăn nữa, càng ăn càng ngu.”

Nhu Mễ nhìn tiểu thư sinh khí, vội vàng cầm hai cái bánh bao chạy theo. “Tiểu thư, chờ ta một chút...”

“Ngựa mất không chế!” Đột nhiên một tiếng hét chói tai truyền đến, cắt đứt lời Nhu Mễ.

Tri Nhã nâng đầu lên, nhìn về phía đó, nhìn thấy một người tóc tai bù xù đang chạy như điên về phía các nàng, phía sau một tuần mã cũng không biết làm sao, lao như bay đuổi theo người kia.

Mọi người trên đường sợ hãi, đứng hết sang một bên, không dám tới gần.

Khóe miệng Tri Nhã cong lên, hiện đại, cổ đại đều giống nhau, người làm việc nghĩa vô cùng ít, thế đạo này thực sự là. . .

“Tiểu thư, ngựa đang chạy về phía chúng ta đó!” Nhu Mễ nhìn con ngựa điên, sắc mặt thay đổi.

“Ngaoan, Nhu Mễ, sang bên!” Tri Nhã miễn cưỡng giật giật thân thể, tiểu thư này thật là ít vận động mà, vừa lúc luyện tập cổ tay một chút.

“Tiểu thư, người muốn làm gì nha?” Nhu Mễ sợ thè lưỡi, tiểu thư không phải là muốn. . .

Tri Nhã liếc nàng, Nhu Mễ lập tức ngậm miệng lại, đứng ở một bên. Mấy bữa nay tiểu thư không giống như trước kia, sợ ý là cho kẻ khác ăn vài cái tát liền.

Lúc này nam tử động kinh kia đã chạy về phía Tri Nhã, thì thấy tiểu cô nương này đứng tại chỗ căn bản không nhúc nhích. Ôi trời ơi, muốn kéo cô ấy cùng chạy, nhưng bởi vì quán tính nên không ngừng cước bộ được.

Chu vi người xem náo nhiệt sớm đã tụ tập thành hai bên, đều nhìn ngựa hoang chạy như điên về phía bé gái, sợ hãi nhắm chặt mắt, không dám nhìn tới một màn máu tanh.

Tri Nhã miễn cưỡng đứng tại chỗ bất động, hai tròng mắt trong suốt dưới ánh mặt trời lờ lờ chiếu sáng như bảo thạch vô cùng chói mắt. Dưới bàn tay nhỏ là mười cái ngân châm, vụt sáng ra bạch quang lãng liệt.

“A a...” Mọi người đã bắt đầu hốt hoảng mà kêu thành tiếng.

Tri Nhã lúc này mới giương cánh tay non mịn lên, đang muốn bắn ra. Thì một đạo thân ảnh từ trước mắt bay qua, một nam tử áo đen tung đôi chân dài. Một cước đá bay con ngựa!

Đám người chung quanh thời khắc này thét chói tai cũng vô pháp đình chỉ.

“Tiểu cô nương, cô không sao chứ?” Nam tử áo đen ưu nhã xoay người lại, nhìn Tri Nhã, giọng nói như gió, âm áp xẹt qua. Khiến tâm các cô nương trẻ tuổi nhất thời run động.

“Thân thủ thật là giỏi!”

“Công tử thật anh tuấn a!”

“...”

Thậm chí có nữ tử gan dạ đã không nhịn được nhìn trộm, rụt rè đỏ bừng mặt.

Tri Nhã nâng mắt lên đánh giá nam tử, đại khái hai mươi mấy tuổi, mày kiếm thoáng cong lên, dưới hàng lông mi thật dài đôi mắt sáng như sao. Quần áo hắc bào lười biếng khoác lên người, lộ ra tảng lớn da thịt màu đồng... tóc đen xỏa xuống cổ.

Bất quá cô sẽ không vì nhan sắc này mà tha thứ hắn đã làm cô mất nhã hứng, cũng đừng hy vọng cô cảm tạ.

Tri Nhã ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tinh xảo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn không có bất kỳ sợ hãi. “Ta vốn không có việc gì, phiền phức công tử nhường đường.”

“Tiểu cô nương, thiếu gia nhà ta cứu ngươi, ngươi thế nào cũng không nói tiếng cảm ơn.” Bên người một gã sai vặt nhìn không được chen vào một câu:

“Nếu không phải vì cứu người, thiếu gia nhà ta phải ngừng tắm mà xuống cứu người sao?”

Ánh mắt thờ ơ của Tri Nhã lướt nhìn tên sai vặt, trong mắt bình tĩnh mang theo chút hàn khí.

Gã sai vặt bụm miệng, ánh mắt thật là khủng khiếp a.

Nam tử áo đen lại ôm tay, rất thú vị quan sát Tri Nhã, hẳn biết ngân châm trên tay Tri Nhã, thế nhưng nha đầu to gan tự tin như vậy thật hiếm thấy.

Tri Nhã nhìn về mặt Nhu Mễ mê trai, khóe miệng co quắp một chút, nha đầu này thật nhiều tật xấu, thẳng thắn lần sau tìm ai dễ nhìn gã cho nàng là được rồi.

“Đi thôi.” Thanh âm non nớt nhưng lộ uy nghiêm. Nhu Mễ mới hồi phục tinh thần lại, mỗi bước đi đều phát tay với nam tử kia.

“Cám ơn ngài cứu tiểu thư nhà chúng ta nga!”

“Không khách khí.” Nam tử áo đen hai tròng mắt trong suốt, thanh âm ấm áp, không chút nào bởi vì Tri Nhã vô lý mà tức giận.

“Công tử, các nàng thật chẳng biết lễ phép!” Gã sai vặt bao che khuyết điểm oán giận.

“Suyt ——” Nam tử áo đen dựng lên một ngón tay. Bằng vào nội lực hùng hậu, có thể nghe tiếng nói chuyện của chủ tớ Tri Nhã.

“Tiểu thư, công tử kia tốt hơn thái tử nhiều! Nếu không, chờ thái tử từ hôn, người gã cho công tử kia đi.”

“Nam nhân vừa già vừa khoái khoe da thịt kia hả?”

“Xi ——” Nam tử áo đen bất đắc dĩ mỉm cười. Vừa già vừa khoái khoe da thịt, đúng là lần đầu tiên bị người nói như thế.

Có điều, hẳn mong sẽ được gặp lại.

Nhưng không có ai chú ý tới trong một phòng trà, nam tử áo lam đứng ở bên cửa sổ, mâu quang quét khắp nơi, hẳn bỗng nhiên chậm rãi lộ ra tươi cười tà mị.

Nguyên lai là nàng... khi đó những gì lưu lại trong cơ thể nàng, có nên thu hồi lại không?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Di nương, răng người nào sắc bén hơn?

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

“Tiểu thư, tốt xấu gì công tử người ta cũng đã cứu người, người đừng nói như vậy được không?” Làm gì vừa già còn thích khoe thân, Nhu Mễ âm thầm cắn răng, chẳng phải tên nô tài đã nói rằng công tử là vì cứu người nên dù tắm chưa xong cũng vội chạy xuống sao?

“Được rồi, được rồi, ta đi van cầu cha đem người gã cho hẳn.” Tri Nhã vỗ vỗ đầu Nhu Mễ.

Nhu Mễ đỏ mặt lúng túng chu chu môi, tiểu thư cứ chọc nàng hoài. Chạy theo sau.

“Tiểu thư, sao người không về nhà, Nhị phu nhân sẽ tức giận.”

“Ta biết rồi.” Tri Nhã nghiêm túc gật đầu: “Cũng bởi vì nàng sẽ tức giận, cho nên ta phải mua lễ vật tặng nàng.”

Nhu Mễ ngửa đầu nhìn biểu tình nghiêm túc của Tri Nhã, thế nào cảm giác... Có người sắp gặp xui xẻo a.

Ánh dương quang chiếu vào mặt, tơ liễu bay lượn. Đình viện phủ Thừa tướng, một vị nữ tử nghiêng người dựa lên ghế gỗ, phong phú ung dung, mặc quần lụa mỏng màu lửa đỏ, đầu đầy trâm cài lông lánh, khuôn mặt đậm rục rờ không gì sánh được, chính là Nhị phu nhân phủ Thừa tướng Chu Tổ.

Đôi mắt nàng quynh rũ, vung một ngón tay lên.

Đại nha hoàn Mạt Ly lập tức cung kính đứng ở bên cạnh nàng. “Phu nhân...”

“Nha đầu chết tiệt kia chưa trở về?” Chu Tổ phun vò trái nho ra, móng tay tinh xảo ngắt trái nho khác. Nha đầu này lại dám đánh nữ nhi bảo bối của mình, hại bảo bối không thể mở miệng nói mấy ngày nay, thực sự là tiện nhân!

“Dạ phu nhân, nghe nói đã trở về.”

“Thế à?” Chu Tổ cầm khăn tay lau chất lỏng trên tay, ưu nhã đứng lên. “Vậy chúng ta đi xem”

Trong căn phòng tinh xảo, dải lụa màu trắng trước giường bay theo gió. Người trên giường lông mi nhẹ run, khóe miệng cong cong, gương mặt hồng nhuận đáng yêu.

“Ặng Ặng —— Ặng Ặng ——”

Tri Nhã trở mình. “Đại hắc, đừng kêu nữa. Nhu Mễ, người quản Đại hắc đi.”

Tiểu Nhu Mễ đáng thương trốn ở góc phòng, thậm chí không dám ngẩng đầu lên. Chẳng biết tiểu thư bị cái gì, mua con chó vàng này, cao hơn cả một thước, thật đáng sợ.

“Tiểu thư, nó thì không dám...”

Tri Nhã bĩu môi, nha đầu của cô sao lá gan nhỏ vậy chứ, phải biết rằng lúc làm sát thủ, khả năng của cô là trong vòng năm phút nháy mắt giết hơn mười con cầu như vậy.

“Cộc cộc cộc ——” Đột nhiên, bên ngoài viện truyền đến tiếng gọi cửa thất thanh.

“Mở cửa, mở cửa.”

Nhu Mễ từ trong góc chạy ra ngoài mở cửa, lại thấy Nhị phu nhân Chu Tổ đang chống nạnh xuất hiện ở ngoài cửa. Ánh mắt của nàng rất lạnh, dáng dấp hung thần ác sát càng làm nổi bật nét mặt xấu xí kia.

“Con nha đầu kia đâu?” Chu Tổ lạnh lùng liếc Nhu Mễ, chẳng qua là nhờ con nhà hoàn béo này mật báo, nếu không Tri Nhã đâu còn sống tới ngày nay.

Nhu Mễ vừa nghĩ tới tiểu thư cùng đại cầu ngủ. Khóe miệng co quắp, giọng bình tĩnh. “Tiểu thư đang ngủ.”

“Quả nhiên là kẻ ngu si, ban ngày ngủ?” Về mặt Chu Tổ chán ghét, lên giọng: “Kẻ ngu si kia lại dám ám toán bảo bối nhà ta, ta ngày hôm nay phải lột từng miếng thịt nó xuống mới được, nhanh lên một chút, kêu nó ra đây ngay!” Hai tròng mắt hiện lên hận ý, phát tay ra mệnh lệnh với thị vệ sau lưng.

“Chờ một chút!!!!” Nhu Mễ đưa cánh tay ra ngăn cản thị vệ, nàng cũng không muốn gặp Đại Hắc a. “Hiện tại không thích hợp.”

“Không thích hợp? Người không sợ ta lột thịt người sao?” Chu Tổ hung hăng trừng mắt Nhu Mễ, trâm gài tóc trên đầu chiếu chiếu, phát tia sáng chói mắt. “Ngược lại, ta xem hiện tại thích hợp nhất! Và miệng cho ta!”

“Đúng là rất hợp.” Đột nhiên trong phòng truyền đến giọng trẻ con mềm mềm, lại mang theo cường thế không thể kháng cự, chẳng phải Phụng Tri Nhã, thì là ai?

Đột nhiên cửa phòng mở ra, thân thể nhỏ nhỏ cười con chó săn cao hơn một thước, phong tư tiêu sái mỉm cười với Chu Tổ.

“Nhị di nương, người muốn lột thịt của ta, vậy chúng ta so xem răng ai sắc bén hơn, chịu không?”

Chu Tổ vừa giơ tay lên, muốn tát Nhu Mễ, lại thấy phía sau là một con chó to. Trời ạ! Nàng sợ chó nhất! Trên gương mặt hiện lên rõ sự sợ hãi, cầu từ đâu mà tới vậy?

Tri Nhã vuốt vuốt đầu Đại cầu, cười xấu xa cúi đầu nói: “Đại Hắc, chúng ta tới chỗ di nương nhé, di nương cũng giống người lắm, thích cắn người.”

Nhu Mễ vội vã khóa cửa lại, chạy đến sau lưng Tri Nhã, theo tiểu thư mới bảo đảm an toàn.

“Xông lên cho ta, còn đứng đó để làm chi!” Chu Tổ nhất thời sợ đến tay chân run rẩy.

Thị vệ vốn muốn xông lên lại sợ hãi dừng cước bộ, cầu này cao tới một thước lận!

Chợt Tri Nhã đánh một chưởng lên thân đại cầu, Đại Hắc phối hợp sủa to vài tiếng, mặc cho Tri Nhã cười, vọt tới đám người kia.

Răng nanh sắc nhọn, thấy ai liền cắn.

Đàn người ban đầu khí thế ngất trời giờ vội vàng loạn thành một mảnh hỗn độn. Tiếng khóc kêu, rên la liên tiếp. Chu Tổ núp trong kẹt, khẽ động cũng

không dám động, nhìn Đại Hắc hung thần ác sát há to miệng, ngày càng tới gần mình.

Một, hai bước.

“Tiểu Nhã, ta, ta, di nương sai rồi, ngươi tha di nương đi.” Chu Tổ lúc này đâu còn khí thế gì, cả người chỉ còn kém nằm trên đất, mặt đầy nước mắt nhìn Tri Nhã.

“Ta, thực sự sai rồi...”

Tri Nhã sờ sờ đầu Đại hắc. “Ngươi thật sự biết sai rồi?” Thanh âm bình tĩnh có chút uy nghiêm.

“Ta thực sự sai rồi...” Cả người Chu Tổ đều phát run, kẻ ngu này thế nào trở nên lợi hại như vậy?

Tri Nhã như nghĩ tới điều gì, khéo léo gật đầu: “Nếu di nương đã nói vậy, vậy cứ như vậy đi.”

Sợ hãi vừa hạ xuống trên mặt Chu Tổ, lại nghe Tri Nhã không nhanh không chậm bỏ sung một câu. “Vốn đồng ý với Đại Hắc cần một người thưởng hai cái đùi gà, vậy giờ bớt một cái thôi vậy.”

Tri Nhã gõ xuống ót Đại Hắc, con cầu đang đứng lạng lẽ, như là biết lương thực mình bị cắt xén, nhất thời bão nổi lần thứ hai.

Hết lần này đến lần khác chỉ đuổi theo mỗi Chu Tổ.

Chu Tổ khóc không ra nước mắt chạy loạn, hai chân nhất thời vội vàng, không có ký chút hình tượng. Khiến thị vệ xung quanh mở to hai mắt nhìn, Nhị phu nhân, hảo công phu!

Bên trong đình viện nhỏ nhỏ, một phu nhân tóc tai bù xù bò lên, sau lưng tiểu nha đầu ngồi trên lưng cầu rất nhanh đuổi theo sau, trên mặt mang nụ cười vô hại.

“Phu nhân! Lão gia đã trở về!” Đột nhiên từ ngoài cửa vang lên, khiến cả người Chu Tổ nhất thời té trên mặt đất, thở hổn hển, lão gia nhất định sẽ vì nàng làm chủ.

Tri Nhã ngoẹo đầu nhỏ, ý bảo Đại hắc có thể nghỉ ngơi. Cha đã trở về, trong đầu người cha kia đối với mình cũng không tệ lắm, vậy có nên làm nữ nhi ngoan không?

Tri Nhã ý bảo Nhu Mễ mở cửa.

Cửa vừa mở ra, nam tử ngoài phòng rào bước tiến lên, Chu Tổ còn chưa chỉnh sửa xiêm y mặt mũi, đã nhìn thấy Tri Nhã chậm rì rì đi về phía cửa.

Chu Tổ không nói hai lời, cả người nhào tới trên người nam tử kia.

“Ô ô, lão gia, tiểu thư nàng khi dễ thần thiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ta muốn người cưng chiều ta tận trời

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Phượng Tri Nhã trẻ môi. Trước mắt y phục của Chu Tổ bị đại hắc cắn lỗ chỗ, kêu trời trách đất bị ai, khiến trượng phu yêu thương.

Đôi mày đẹp của Tri Nhã hiếm khi nào dễ chịu, lộ ra thuần khiết.

Chỉ có nam tử đang nhũ mày vì bị Chu Tổ ôm thật chặt, một thân hắc y thon dài, hòa hợp với khí chất cao quý ưu nhã, không phải là nam tử vừa mới gặp trên đường sao?

Khóe miệng Tri Nhã cong lên, được rồi, nàng thừa nhận là nàng cố ý kích thích cước bộ Chu Tổ nhanh hơn. Mắt của nàng vừa chuyển, nhìn chăm chăm vào một trung niên nam tử. Ngũ quan sắc bén, mày kiếm mắt sáng, áo bào tím nhìn rất giống cha mình.

Thanh âm non nớt cố chấp phản vấn: “Ông là phụ thân của ta?”

“Làm càn, ai cho phép ngươi nói chuyện với lão gia như vậy?” Chu Tổ chôn đầu mình vào trong lòng nam tử áo đen, còn không quên quay đầu lại mắng một câu.

“Người càn rỡ chính là ngươi! Ngươi còn muốn ôm Sở vương tới khi nào?” Trung niên nam tử tức giận la lên! Hiện tại ông muốn đánh bay Chu Tổ ngay lập tức.

Phượng Hạo ông sao lại có phu nhân đàn như vậy

Mặt Ly bên người nhìn không được thấp giọng kêu: “Phu nhân, buông tay mau, Sở vương, là Sở vương!” Phu nhân vì quá vui mừng, kéo mãi kéo không ra.

Chu Tổ mới hồi phục tinh thần lại, không phải là lão gia? Cả người nhào tới trên mặt đất, đầu còn chút tâm tư hả hê nào. Sắc mặt thâm đậm rên: “Sở vương tha mạng, Sở vương tha mạng!”

Thì ra hẳn chính là Sở vương _ Sở Thiếu Ly, Tri Nhã biếng nhác đánh giá nam tử trước mắt, người này mới gặp mặt thì hào hiệp ưu nhã, đến bây giờ thì ôn nhu an tĩnh.

Nghe nói Sở Thiếu Ly là đệ nhất tướng quân nước Hiên Viên, cũng thuộc hàng vua chúa nhưng khác họ. Bởi vì Sở Thiếu Ly, nước Hiên Viên trên chiến trường mới bách chiến bách thắng, thậm chí là một thần thoại.

Tri Nhã nâng cằm suy nghĩ một chút, Sở Thiếu Ly này nếu mặc quần áo hoàng đế đích thực là một chính nhân quân tử. Nếu như tôn làm sư phụ, học một ít bản lĩnh triều đại cũng không tệ lắm.

“Không sao cả, hiểu lầm mà thôi.” Sở Thiếu Ly đỡ Chu Tổ quỵ ngã trên mặt đất dậy. Phong thái khiến mặt Chu Tổ ửng đỏ.

Chu Tổ lúc này mới ủy khuất về tới bên người Phượng Hạo. “Lão gia, thiếp biết sai rồi, tại thiếp thấy người nên mừng quá. Huống chi Tích nhi nhà chúng ta bị khi dễ a.”

Nói đến nữ nhi, Phượng Hạo mới nhớ tới lần này trở về là có ý đến xem Tri Nhã. Sau khi mẫu phi Tri Nhã qua đời, đã thật lâu ông không có tới vấn an nữ nhi này. Liên phát phát tay với Tri Nhã. “Tri Nhã, con qua đây.”

Lúc Sở Thiếu Ly vào phòng đã chú ý tới tiểu nha đầu phách lối trên đường hôm nay, lại còn là nữ nhi của Phượng thừa tướng, thật thú vị.

“Tiểu thư, nhanh lên một chút đi.” Nhu Mễ nhanh lời kéo Tri Nhã, trong lòng run rẩy đỏ mồ hôi lạnh, đặc tội phu nhân là đặc tội lão gia, tiểu thư cho dù có lợi hại cũng không ích gì nhà.

Đôi mắt to đen của Tri Nhã trừng Phượng Hạo. “Ta không biết phụ thân, đã lâu chưa gặp, ta làm sao biết ông có phải là phụ thân ta hay không?” Được rồi, nàng thừa nhận là cố ý, là muốn chọc tức vị thừa tướng quân cao cao tại thượng này một chút, vì Phượng Tri Nhã đã mất kia.

Tri Nhã vừa nói xong, cả viện đều hít một hơi. Nhu Mễ sợ đến mức bần rùn, tiểu thư ơi chuyện này không thể đùa được đâu.

Sở Thiếu Ly cong khoé môi, cái tiểu nha đầu này lá gan cũng thật là lớn, lại còn dám không thừa nhận thừa tướng là cha mình.

“Ngươi không thừa nhận ta là cha ngươi?” Ánh mắt Phượng Hạo thâm thúy, khiến người khác chẳng thể hiểu thấu ông đang suy nghĩ gì.

“Thì sao?” Tri Nhã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không chút yếu thế hỏi ngược lại: “Nếu ông là phụ thân của ta, vậy tại sao giờ mới đến thăm ta? Nếu như ông là cha, tại sao ta lại bị khi dễ? Nếu như ông là cha, lúc ta bị người khác đánh thừa chết thiếu sống, thì ông đang ở đâu?”

Tri Nhã nói rõ ràng từ câu chữ, giọng nói rất nặng, đôi mắt băng lãnh, ngửa đầu nhìn Phượng Hạo.

Vấn đề Tri Nhã hỏi khiến mọi người chung quanh hít sâu, cả người Nhu Mễ đều phát run, tiểu thư, người có biết mình đang nói cái gì không? Đây rõ ràng là tìm phiền toái cho mình a!

Rất có cá tính!

Sở Thiếu Ly không khỏi tán thưởng, tiểu nữ oa này thật ra rất giống thừa tướng, với khí thế này, nàng tuyệt đối không phải là một tiểu oa nhi bình thường.

Phượng Hạo nhìn Tri Nhã, khóe môi hơi cong lên. Nàng đây là đang trách ông thiếu quan tâm nàng sao?

“Theo như con nói, ta thiếu quan tâm con sao? Con nghĩ muốn thế nào?” Phượng Hạo ngừng một chút, ý vị thâm trường nhìn nàng.

“Ta muốn đi theo người, người làm chuyện gì ta đều muốn đi theo học, ta muốn được người khen! Ta muốn phụ thân cưng chiều ta như lên trời!” Ngừ khi Tri Nhã kiên định, thanh âm mềm mềm không chứa chút đường sượng.

“Hiện tại ta không còn ngọc nữ, người đồng ý chứ?” Cả người Tri Nhã để lộ ra sự cao ngạo không thuộc về hài đồng, tư thái vô cùng ngênh ngang.

Sở Thiếu Ly liếc mắt liền hiểu rõ ý đồ của Tri Nhã, nàng mong muốn được tán thành, trưởng thành hơn, như vậy hẳn giúp nàng một lần thì như thế nào?

Phượng Hạo nhìn chăm chăm Tri Nhã, đột nhiên phá lên cười. “Quả thật là nữ nhi của Phượng Hạo ta, hảo, con hãy ở bên cạnh ta!”

Phượng Hạo dang hai tay, trong lúc người chung quanh trở mắt nhìn, ôm lấy Tri Nhã.

Tri Nhã mặc cho Phượng Hạo ôm mình, trên gương mặt ngạo nghễ đắc ý. Nàng biết phụ thân nhất định sẽ đáp ứng!

“Lão gia, nàng khi dễ thiếp...” Chu Tổ vừa nhìn thấy tình cảnh này nhin không được chen vào một câu, phải biết rằng đi theo lão gia, đây chính là tương lai.

“Câm miệng! Chút chuyện nhỏ mà còn xử lý không tốt, ngươi không muốn đảm đương chức đương gia chủ mẫu nữa sao?”

Phượng Hạo dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Chu Tổ, không chút tình cảm. “Huống chi ngươi sau lưng ta khi dễ Tri Nhã bao nhiêu lần! Quay về phòng tự kiểm điểm cho ta!”

“Lão gia, thiếp...” Chu Tổ theo Phượng Hạo nhiều năm như vậy, cũng biết sự tình không có đường sống vẹn toàn, khóc chạy ra.

Đội người của Chu Tổ lục tục ly khai, Phượng Hạo mới xoay người áy náy với Sở Thiếu Ly: “Vương gia, xin lỗi, việc nhà chê cười.”

Sở Thiếu Ly khoanh tay, ánh mắt nhìn Tri Nhã từ trên xuống dưới. “Đương nhiên không có vấn đề gì, bất quá ta nghĩ nếu thừa tướng bận rộn như vậy, ta hỗ trợ mang theo tiểu thư là hay nhất, nhưng có điều...”

Thiếu Ly bất chợt dừng lại. Ánh mắt lần thứ hai nghiêm túc nhìn thẳng mặt Tri Nhã. “Tiểu nha đầu, ngươi có chịu ta dạy cho ngươi không?”

Tri Nhã ngẩng đầu đối mặt đôi mắt đào hoa thâm thúy kia, nó chói mắt đến mức nàng không thể nào mà tin được.

Nàng hỏi ngược lại: “Vậy ngươi mạnh hơn ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sở đại bá, người ngu ngốc này giao cho ngươi

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

“Tri Nhã, không được vô lễ với Sở vương! Nhanh xin lỗi Sở vương mau!” Phượng Hạo cắt đứt lời Tri Nhã, phải biết rằng bao nhiêu người hy vọng được Sở vương dạy a.

Tri Nhã không thêm đề ý lời Phượng Hạo, ánh mắt lạnh lùng cố chấp nhìn thẳng Sở Thiếu Ly. Nàng cũng ngưỡng mộ Thiếu Ly, nhưng nếu không học được gì từ hắn, cần chi lãng phí thời gian.

Đôi mắt ám áp của Thiếu Ly đối lập với Tri Nhã, khí phách chợt nổi lên.

Sau lưng ảnh vệ Nhược Phong, lãnh mâu không biến hóa, nhưng trong lòng như sóng biển cuộn cuộn, rất ít người có thể nói thẳng trước mặt Vương gia, cái khí thế này phát ra từ bên trong, quả thật làm cho người khác cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Ngươi dự định cứ nhìn ta như vậy sao?” Sở Thiếu Ly đưa tay sờ sờ môi mình. Môi hắn vẽ lên đường cong, cúi người nhìn tiểu nữ oa cao tới thất lưng mình, nhọt nhạt nói.

“Vậy ngươi định cho ta xem bản lĩnh của ngươi à?” Tri Nhã nghiêng cổ cao lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thiếu Ly cười thành tiếng, tay vỗ trên người Phượng Hạo. “Ha ha, nữ nhi của ngươi thật đáng để.”

“Sở vương chê cười!” Phượng Hạo lúng túng đáp lại.

Sở Thiếu Ly lúc này phát tay một cái, từ trước đến nay hắn là tướng quân dũng mãnh, tất nhiên sẽ không chú ý tới những điều này. “Tiểu nha đầu, biết cười ngượng không? Bản tướng quân dẫn ngươi đi một chỗ.”

Sở Thiếu Ly vươn tay về phía Tri Nhã, nàng cũng không quay đầu lại ném hai chữ.

“Không cần.” Xoay người, cả người cười trên lưng đại hắc. “Ta kỳ nó là được.”

Sở Thiếu Ly thấy vậy cong cong khoe môi, cười đại cầu? Nha đầu này thật đúng là khiến hấn bất ngờ. Tung người phóng lên ngựa. “Thừa tướng đại nhân, buổi tối tái kiến.”

“Sở vương trên đường cẩn thận, Tri Nhã, con phải nghe lời một chút.” Phụng Hạo vội vàng can dãn, cái tiểu nha đầu này chẳng để người khác bớt lo gì cả.

Tri Nhã đi tới, gạt nhẹ đầu, kéo dây trả lời một câu. “Bản cô nương đã biết.”

**

Trận hình tứ phương chinh tề, chiến sĩ đứng tách xa nhau cười chiến mã bước ra trận, trên lưng ngựa binh chiến giáp bội kiếm, áo choàng màu trắng bay phất phơ trong cuồng phong, hóa thành hai đội ngũ, chỉnh chu.

“Tham kiến Sở vương!” Tiếng này quát ra từ mấy trăm binh lính, rung trời động địa, khí thế dâng trào.

Tri Nhã từ trên người đại hắc nhảy xuống, quả thật là chấn động, trăm nhân kỵ binh mã, trận thế như vậy, Sở vương quả thực danh bất hư truyền.

“Người kêu ta đến xem những thứ này sao?” Tri Nhã nhú mày, cô thấy Sở Thiếu Ly có chút uy khoe khoang quân đội.

“Đi theo ta!” Sở Thiếu Ly nhảy xuống ngựa, một thân hắc y to lớn lay động, khí phách hiên ngang khó bị che lấp.

“Phụng tiểu thư, thế nào? Ở đây tuy rằng không tính là địa phương luyện binh, thế nhưng khí thế cũng khá chứ.” Nhục Phong nhướng nhướng đầu mày, khoe khoang.

Mắt Tri Nhã loé lên: “Cũng được.” Không nhanh không chậm đi theo bước chân của Sở Thiếu Ly.

Nhìn dáng người nhỏ bé lướt qua, khoe miệng Nhục Phong co quắp một chút, thật là phong cách nha, không hổ là người của Vương gia.

Bất ngờ Thiếu Ly dừng lại, Tri Nhã ngửa đầu nhìn, lúc này trước mắt đã xuất hiện một sân huấn luyện, cách trăm mét là bia ngắm.

Chân mày mảnh dễ khê cau lại, “Sở vương muốn dùng bắn tên bịp bợm ta à?” Không chút khách khí hỏi ngược lại, Tri Nhã cũng không sợ người trước mắt này mà thay đổi khẩu khí của mình.

Nhục Phong thâm than trong lòng, tiểu oa nhi thật can đảm, dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với Vương gia.

Đồng tử Thiếu Ly ngưng tụ, im lặng. Đột nhiên đầu ngón chân chột đá cung tiễn trên mặt đất. Một cây cung nhất thời rơi vào trong tay, giương cung bắn tên, mây bay nước chảy lưu loát sinh động!

“Nhìn kỹ ——” khí thế tung trào hét lớn một tiếng.

Hai mắt Tri Nhã nheo lại, Sở vương quả thực danh bất hư truyền, dù chưa bắn tên, nhưng mang theo khí thế.

Ánh mắt nhìn thẳng, cung đã xuất, Sở Thiếu Ly bắn liên tục mười mũi tên, một mũi tên cuối cùng trong nháy mắt toàn bộ đánh bại mười mũi tên còn lại.

Tên bắn ra bốn phía, mũi tên trúng ngay hồng tâm.

“Hảo ——” binh lính chung quanh tán thưởng không ngớt. Đây là Vương gia Hiến Viên vương triều của bọn hấn!

“Tiểu nha đầu, thấy rõ ràng chưa?” Sở Thiếu Ly xoa người hỏi.

Tri Nhã cười, nụ cười không phù hợp với gương mặt non nớt. Cô rất thích gặp phải đối thủ. “Nếu như để ta luyện ít ngày, cũng có thể.”

Khác với vẻ cuồng vọng kia, Sở Thiếu Ly ảm áp cười, hấn thừa nhận nàng có năng lực này! Một tay đưa ra sau lấy cung tiễn ném vào tay Tri Nhã. “Tiểu nha đầu, bắn thử ta xem!”

Cung tiễn quân đội vô cùng nặng, Tri Nhã mới mười mấy tuổi, cả người nhất thời lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Phốc ——” Nhục Phong phì cười, để coi lúc này mạnh miệng cỡ nào!

Vừa bật cười, một cây cung tên đã bị ném vào cách tay, nhìn thẳng vào mặt Tri Nhã.

Trong con ngươi đen nhánh đã khó che giấu phần uất. Phụng Tri Nhã nằng há lại để người khác tùy tiện nói nói cười cười thế sao? “Vô tri ——” khinh thường thốt lên hai chữ, mặt ngạo nghễ khiến kẻ khác muốn làm thịt.

“Người...” Nhục Phong đen mặt, trong ngực vừa tức vừa thẹn, hấn ở bên cạnh Vương gia chưa từng bị ai nói như vậy.

“Người cái gì? Nếu đối lại là người từng tuổi này, có tiếp được không, có vậy mà cũng không biết!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tri Nhã trề ra, từng câu từng chữ đá kích.

“Ngươi tiểu nha đầu...”

“Nhược Phong!” Sở Thiếu Ly cắt đứt lời Nhược Phong, không nhìn Nhược Phong làm bộ đáng thương, a, không xứng là thị vệ bên cạnh Vương gia, rốt cuộc, phải an ủi hắn à?

“Ta lấy cho ngươi!” Sở Thiếu Ly vung ống tay áo lên, cầm một mũi tên, hai tay lễ nghi đưa ra trước mặt Tri Nhã. “Vậy được chưa?”

Cặp chân mày nhíu lại dần dần ra, Vương gia này còn biết nể tình. Lập tức giương cung, vron tiểu cánh tay non mịn. Cung tên cổ đại không giống với phi đao hiện đại, độ mạnh yếu đều có yêu cầu riêng.

Tri Nhã kéo cung rồi buông tay, mũi tên bắn ra, nhưng không ngờ mất kiểm soát với tiểu thân thể này. Tên liền bay ra ngoài.

Mặt Tri Nhã đầy hờn giận, tình huống này phát sinh ở trên người nàng thật là si nhục.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng cười nhạo. “Tiểu cô nương từ đâu tới, công lực quá kém!”

Một thân ảnh từ sân huấn luyện bên kia lộ ra.

Tri Nhã nhướng mi, hướng phía thanh âm nhìn lại. Không phải là phục trang thái tử sao?

Phiền phức! Mối mòng chu lên.

Lúc này kéo lấy tay áo Sở Thiếu Ly.

“Sở đại bá, cái tên ngu ngốc kia giao cho ngươi đối phó.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đao người nào nhanh hơn

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

“Sở đại bá?” Nhược Phong bật cười, vai run rẩy không ngừng.

Sở Thiếu Ly nhướng mày, đưa tay捏 gò má Tri Nhã. “Nói bậy, gọi đại ca.” Không mang dáng dấp Vương gia chút nào.

Tri Nhã hát “Móng vuốt” Sở Thiếu Ly ra. Nàng không thích bị người đụng vào, huống chi người trước mắt còn chưa quen thuộc.

“Đây là ngươi muốn dạy ta, vậy đại biểu giữa chúng ta là bình đẳng. Ta thích gọi sao thì gọi như vậy.”

Tri Nhã cúi đầu, nghiên cứu cung tên, cho tới bây giờ cô cũng sẽ không vì lời nói của mình mà áy náy.

Sở Thiếu Ly cười ha ha, cái tiểu nha đầu này thật là không đáng yêu chút nào hết!

Rõ ràng mình lại vui vẻ dạy nàng, hết lần này tới lần khác lại giả bộ làm ra vẻ chẳng thèm quan tâm. Cánh tay dài duỗi một cái, ôm cả người Tri Nhã vào trong lòng.

Ánh mắt Tri Nhã tối sầm lại, hần căn bản không để ý tới lời mình! “Đại bá, ngươi muốn làm gì?”

Ngân châm trên tay đã hiện lên quang mang! Lúc Tri Nhã vừa vron tay, Sở Thiếu Ly phía sau lại như có mắt, liền đoạt đi ngân châm trên tay cô.

Mấy cây ngân châm chiếu sáng trên đầu ngón tay, bàn tay dày rộng của Thiếu Ly vỗ vỗ đầu Tri Nhã, cái tiểu nha đầu này thật đúng là một giầy đồng hồ cũng không để cho người ta bớt lo. “Chớ cùng ta ngoạn xiếc này!”

Giọng ôn hòa lại hung hãn khí thế, Tri Nhã miết miết môi, nam tử này thật nhỏ mọn. Khóe mắt hơi đỏ, thái tử Hiên Viên Thành đã đến gần.

Bất quá chừng mười sáu mười bảy tuổi, lại hết sức thông thả, khuôn mặt nhỏ nhắn buộc chặt, mặt thanh tú non nớt biểu tình lại vô cùng chán kinh.

Ủa? Tri Nhã khề nâng hai hàng lông mày, hần sợ đại bá? Trong tròng mắt còn hiện ra phần nộ? Đồ kị?

Cả người Tri Nhã nép vào lòng Thiếu Ly, cô thích nhất làm xem nét mặt tức giận của người ta. Đôi mắt nhỏ híp một cái, đại bá ôm ấp thật ấm áp.

Thiếu Ly thấy vậy môi cong lên, cái tiểu nha đầu này rốt cuộc biết lợi dụng sao? Bất quá cảm giác này cũng rất tốt a.

“Thái tử điện hạ có chuyện gì quan trọng?” Sở Thiếu Ly hỏi.

Lúc này trong lòng Hiên Viên Thành sớm đã tức đầy bụng, lần trước bị Tri Nhã cắt rách quần áo, có khổ nói không nên lời, ngày hôm nay lại còn chiếm lấy Sở thúc thúc mình sùng bái nhất. Tức giận hiện lên mặt vô pháp che giấu, há mồm liến mảng.

“Sở thúc thúc, sao thúc lại ở cùng kẻ ngu này?”

Tri Nhã nhú nhú mày, hấn không được dạy dỗ à? Phiền phức!

Đang muốn mở miệng, nhưng không nghĩ Sở Thiếu Ly dành trước một bước: “Bản vương được thừa tướng nhờ, dạy Phụng tiểu thư một ít tài bắn cung, mong rằng thái tử không nên nói năng lỗ mãng.”

“Thế nhưng, Sở thúc thúc!” Hiên Viên Thành tức tối, rõ ràng chính hấn là người quen Sở thúc thúc trước, dựa vào cái gì thúc lại nói giúp kẻ ngu si kia, lần trước khiến hấn ê mặt, hấn tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!

Nếu như nàng mất mặt trước mặt Sở thúc thúc thì, Hiên Viên Thành hiện lên ý niệm trong đầu, lập tức thay đổi biểu tình.

Nghiêm trang nói: “Sở thúc thúc, nếu Phụng tiểu thư đã học tài bắn cung, không ngại chúng ta tỷ thí một phen được không?”

Thiếu Ly không ngờ thái tử sẽ nói như vậy, muốn phản bác, thái tử đã học nhiều ngày, sao Tri Nhã có thể là đối thủ của hấn?

“Thái tử, Phụng tiểu thư mới...”

“Được.” Tri Nhã tránh khỏi lồng ngực Thiếu Ly, lưu loát tán thành. Kinh bị liếc mắt Thiếu Ly vẫn còn nghi ngờ. “Không sao đâu.”

Tri Nhã vuốt tay: “Bất quá là hai tiểu hài tử thi đấu mà thôi, mong rằng Sở vương làm chứng.”

Tĩnh nhạt như nước, Thiếu Ly mày kiếm nhú lại, trong con ngươi thâm thúy toát ra mấy phần thú vị. Có thể nàng cho hấn kinh hỉ nhiều hơn.

“Vậy ý kiến của ngài?” Thiếu Ly nhìn Hiên Viên Thành.

“Bản thái tử đương nhiên không có vấn đề.”

“Vậy bắt đầu đi!” Tri Nhã cũng không quay đầu lại, xoay người liền cầm cung lên, đi tới nơi xạ kích.

“Ngươi...” Hiên Viên Thành tổn hoi thừa lời, vậy mà chẳng thèm nhìn hấn. Kẻ ngu này, cần phải đem nàng giết không chừa mảnh giáp.

Thiếu Ly nhún vai, thói quen nàng lạnh lùng, đi theo thôi.

Cung cầm trên tay vẫn có chút nặng, Tri Nhã vác toàn bộ trên vai, tư thế khoa trương khiến Hiên Viên Thành bật cười.

Mắt Tri Nhã loé sáng liếc nhìn, nhất thời ngưng trụ Hiên Viên Thành tươi cười. Ánh mắt kia thật đúng kinh khủng!

Tay mềm mại giật dây cung, Tri Nhã nhẹ buông tay, chính mũi tên bắn ra xiên vẹo, vừa mới lưu tại sát biên giới bia ngắm.

“Xi!” Hiên Viên Thành kinh thường hừ một tiếng, phát tay nói: “Đưa cung lại đây!”

Tri Nhã không có phản bác, trong mắt tiêu cự càng dày đặc, cô sẽ làm Hiên Viên Thành hối hận!

Tài bắn cung Hiên Viên Thành cũng vậy, mặc dù đều có thể thượng bá, nhưng thủy chung vô pháp đạt được hồng tâm.

Khuôn mặt Tri Nhã bình tĩnh nhìn không ra chút gợn sóng, thân thể nho nhỏ thỉnh thoảng bởi vì cung tên nặng mà hơi lay động, nhưng động tác trên tay lại càng nhanh càng chuẩn.

Sau chín phát, hai người nhất thời ngang hàng. Mồ hôi trên trán Hiên Viên Thành đổ đầy, nhưng vẫn kiệt lực cường bách mình trấn định lại.

Đôi mắt Thiếu Ly sâu kín nhìn Tri Nhã càng phát ra trầm ổn, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, tuổi nhỏ mà đã cuồng vọng, lại hết lần này tới lần khác khẳng định thực lực của mình, hấn bắt đầu chờ mong nàng biểu hiện.

Tri Nhã dùng hết lực cho lần bắn cuối cùng, dĩ nhiên quả đấm vung lên, hai tròng mắt như kiếm bắn tới hồng tâm, mười ngón buông lỏng, một cây tên rời cung nhất thời cắt mây, văng vàng bắn trúng hồng tâm.

“Phanh ——” Thanh âm vang lên, lòng bàn tay Hiên Viên Thành toàn mồ hôi, hấn ngày hôm nay rõ ràng phát huy vượt xa người thường, nhưng lại vẫn

bại. Trong mắt thần sắc nhất thời buồn bã, không chút sáng.

Tri Nhã vỗ vỗ tay nhỏ bé, không có vui sướng vì thắng lợi, cũng không có chút nào trào phúng. Chậm rãi xoay đầu lại, cô sớm đã cảm giác Hiên Viên Thành thất thường: “Ngươi chỉ là sai đường, không có bại! Huống chi có bại bởi ta cũng chẳng là gì, quan trọng là tể ngã phải đứng lên!” Ánh mắt vô pháp che giấu tự cao khiến người chấn động.

Hiên Viên Thành hai mắt nhất thời trừng lớn, đây là nhân thần chỉ thấy ở phụ hoàng, cư nhiên xuất hiện trên mặt vị hôn thê ngu ngốc.

“Hào!”

Thiếu Ly mạnh vỗ tay, cái tiểu nha đầu này cho hắn quá nhiều kinh hi! Tiếng vỗ tay vang lên trong nháy mắt, tiếng vỗ tay hữu lực khác không cùng phương hướng cũng truyền đến.

“Hào! Nói rất hay!”

Tri Nhã xoay đầu lại, thấy người nọ tuấn mỹ tuyệt luân, sắc mặt như điêu khắc ngũ quan phân minh, một đôi mắt u ám thâm thúy câu phách nhân tâm, phục trang xanh đậm theo gió phiêu lãng, có vẻ vô cùng cuồng dã, tà mị gợi cảm.

“Ngươi so với ta nha? Tiểu nha đầu?” Thân ảnh của gã dường như lưu thủy thoảng qua trước mắt, giọng nói mang theo chút châm chọc.

Một hương vị từ chớp mũi xẹt qua, trên mặt non nót bất mãn, cô ghét nhất bị người tự chủ trương!

“Ngươi dám so đo với ta xem ai nhanh hơn không?”

Dứt lời, mười ngón tay Tri Nhã nhanh như tia chớp vung lên, thân thể nho nhỏ xoay tròn, mười ngón phi đao bắn rất mạnh về phía nam tử đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nụ hôn đầu tiên từ người xa lạ

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

“Ly vương, cẩn thận!” Thiếu Ly quát to một tiếng, tuy rằng phóng phi đao chỉ là một tiểu hài tử mười mấy tuổi nhưng lực đạo tuyệt đối không đơn giản.

Lại thấy nam tử đẹp đẽ xuất một độ cung hoàn mỹ trên không trung, quả đắm thu hết phi đao trong tay, cả người như điều bay tới chỗ Tri Nhã.

Động tác ưu nhã lại nhanh gọn. Tri Nhã không có xoay người, chỉ cảm thấy bên tai xẹt qua trận gió, trong nháy mắt thân ảnh dời đi rất mạnh, nam tử lại thường trước một bước, hai tay chế trụ đầu Tri Nhã.

Gương mặt tà mị của nam nhân phóng đại trước mắt, Tri Nhã nhất thời ngẩn ra, ôn nhuận hôn vào gò má của nàng.

Dường như cánh điệp nhẹ nhàng xẹt qua, mùi hương nhẹ nhàng. Nam tử tươi cười thật đẹp: “Đây coi là nghiêm phạt ngươi ám toán ta!”

Sắc mặt lạnh nhạt của Tri Nhã lại kịch biến, không phải nàng chưa từng gặp qua loại tình huống này, nam tử này quá ghê tởm!

Thân thể mạnh lui về phía sau, thân thể nho nhỏ nhảy lên một cái, xông thẳng vào mạch máu nam tử, nàng cho tới bây giờ đều không phải là người tốt lành gì, người đắc tội nàng chỉ có chết!

Nhưng không nghĩ nam tử động tác nhanh hơn, song quyền tương giao. Thân ảnh nho nhỏ như gió xoáy, công kích chặt chẽ. Nhưng thân ảnh nam tử nhẹ nhàng càng phát ra ưu nhã, chuẩn xác vòng qua tất cả công kích.

Công kích vừa lui vừa thủ, trong mắt Tri Nhã lóe lên kinh ngạc, nam tử này tuyệt đối là người thâm tàng bất lộ, vốn phần nọ trong nháy mắt biến thành khiêu chiến.

Yêu mị nam tử khóe môi cong lên, nhìn thấu ý đồ Tri Nhã, thả chậm động tác.

Lường đạo thân ảnh ở sân huấn luyện càng đánh càng mãnh liệt.

Hiên Viên Thành đã triệt để ngây ngốc đứng tại chỗ, lực đạo là hắn học vài năm cũng chưa chắc đạt tới!

Lá cây rơi đầy đất, Tri Nhã chợt giờ lên một chân, nam tử trở tay giữ chân Tri Nhã lại. Nhưng không nghĩ cái chân còn lại của Tri Nhã nhất thời đá lên, cả người lộn trên không trung, văng văng rơi xuống đất.

“Ngừng ——” Sở Thiếu Ly không đợi nữa, nhẹ thân nhảy chắn hai người. “Ly Vương gia, bớt giận! Tri Nhã nhanh xin lỗi!” Hắn nào biết từng chiêu Tri Nhã đều hạ độc thủ. Nếu như Ly vương tức giận, hậu quả nghĩ tới là không chịu nổi.

Lá khô rơi xuống, dường như không có cơ hội tung cánh bay.

Tri Nhã dừng động tác lại, nhưng không làm theo lời Sở Thiếu Ly, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Ly vương. Đôi mắt lãnh liệt, không chút ôn độ.

“Ngươi là Ly vương Hiến Viên Uyên?”

“Ngươi là thừa tướng thiên kim Phượng Tri Nhã?”

Đối thoại lạnh lùng tới cực điểm, mâu quang hai người quán quít, tương hổ giằng co.

Áp lực vô hình hóa thành phi long giận dữ lần quần ở giữa hai người, ai thắng ai thua, đều có định.

Tri Nhã đột nhiên nhấc chân lên, đi tới Uyên trước mặt Hiến Viên. “Ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao?” Mắt cùng mắt tương đối: “Dám lỗ mắng với ta, còn chưa tới mấy người!” Lạnh lùng cuồng vọng từ môi anh đảo phun ra. Khí phách hoàn toàn bất đồng với tuổi tác này.

“Dám nói với ta như vậy, cũng không có mấy người!” Hiến Viên Uyên tà mị cúi người, hơi thở ấm áp phả vào mặt Tri Nhã.

Tri Nhã ngửa đầu cười yếu ớt, trong mắt nhìn Hiến Viên Uyên đầy khiêu khích, môi mềm mại rõ ràng đọc nhấn rõ từng chữ.

“Nghe đồn Hiến Viên Ly vương là thúc của Thập Thất Hiến Viên để, năm ấy mười hai tuổi giúp tiên đế đoạt đi Trường Giang và Hoàng Hà! Mười lăm tuổi giúp Hiến Viên đế đăng cơ! Hai mươi tuổi tay cầm cờ dẫn năm mươi vạn đại quân, ta nói đúng không?”

“Đúng!” Đôi mắt Hiến Viên Uyên lộ tà mị. Ánh mắt đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt trẻ con, lại gây cho người cảm giác mười phần khí phách.

Tri Nhã nhếch môi, tiểu thân thể đứng thẳng: “Ngươi rất lợi hại, ta nhớ kỹ ngươi.” Nàng cũng không phủ nhận người khác cường đại, bây giờ nàng cũng không phải đối thủ của Hiến Viên Uyên. “Lần sau không cần ngươi nhường ta!”

Nhìn Tri Nhã xoay người rời đi, Hiến Viên Uyên sờ sờ môi, ôn mềm lưu lại ở bên môi. Hai tròng mắt ám tử quang mang dần dần ẩn lui xuống.

Phượng Tri Nhã, lâu như vậy không gặp, nàng trưởng thành so với ta tưởng tượng rất nhiều.

Vậy là, đã đến lúc phải giữ nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Âm mưu phía sau?

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Bên song cửa sổ, gió nhẹ thổi qua. Tựa như dải lụa trắng mang hương trà thoang thoảng.

Hiến Viên Uyên khẽ cúi đầu, gương mặt tinh xảo như tượng ngọc, mũi cao thẳng, đôi môi hồng, bên môi hấn tà mị, quý khí ngạo nghễ phi phàm. Ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, một bóng người liền bay đến phía sau.

“Vương gia.” Phù Trần đứng bên cạnh, hết sức cung kính.

“Sự tình, làm thế nào?” Hắn thậm chí không ngẩng đầu, ngôn ngữ lại lộ ra quyết đoán.

“Dạ bẩm Vương gia, hoàng thượng đã bắt đầu âm thầm động thủ! Chỉ sợ cũng ở đây mấy ngày qua.” Phù Trần khẽ cúi đầu, âm thầm bất bình. Vương gia vì hoàng thượng đáng cơ tận tâm tận lực, lại không ngờ rằng hoàng thượng lại luôn muốn hạ sát Vương gia.

Hiến Viên Uyên như nhìn thấu lòng của Phù Trần, tà mị bên môi càng sâu: “Ngươi theo bản vương nhiều năm như vậy, còn không hiểu bản vương sao?” Lòng bàn tay cầm ngọc bội trên mặt bàn, nhất thời hóa thành bột phấn.

Hắn cho tới bây giờ đều không phải là người tốt, nếu như có người chạm vào ranh giới cuối cùng của hắn, vậy hắn tuyệt không bỏ qua.

“Muốn mệnh bản vương, cũng nên nhìn một chút Hiên Viên Hạo Nhiên hắn rốt cuộc có đủ tư cách hay không?” Thanh âm cuồng vọng tới cực điểm từ trong miệng phát ra từng chữ.

Trong mắt Phù Trần sáng ngời, đứng vậy, Vương gia luôn dùng kế án binh bất động. “Vậy ý của vương gia là?”

Hai tròng mắt sâu thẳm của Hiên Viên Uyên ánh lên từ sắc, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn. “Tiếp tục giám sát, không được thả lỏng cảnh giác!”

“Dạ.” Phù Trần cúi đầu trả lời.

“Người xuống trước đi.”

“Thuộc hạ xin cáo lui.” Thân ảnh cao to lần thứ hai nhanh thoát ầm thoát hiện như ảo ảnh, mất hút trên không.

Hiên Viên Uyên đứng dậy, thân thể cao lớn đắm chìm dưới ánh mặt trời, trong đầu còn quanh quẩn lời dặn dò trước khi chết của ca ca, nhưng vô luận hắn tận tâm tận lực muốn trợ giúp Hiên Viên Hạo Nhiên hảo hảo nào, phò trợ hắn ta trở thành thiên tử chân chính, nhưng vẫn còn bị nghi kỵ.

Nụ cười bên môi dần bắt đầu tắt, hai tròng mắt màu tím chậm rãi biến trở về đen kịt, hết thấy đều khiến người khác sợ hãi.

Ánh mắt Hiên Viên Uyên dừng lại trên đường, trong lúc giật mình một thân ảnh nho nhỏ từ trước mắt xẹt qua, bờ môi hắn lơ đãng cong lên.

Tiểu nha đầu kia!

Người đến người đi, Tri Nhã tết mái tóc đen bóng của mình thành hai bím, vài sợi tóc mềm mại rủ xuống bên tai, phát phơ nhìn càng đáng yêu. Tay kia cầm một quả, tay kia lay lay Nhu Mễ: “Nhu Mễ, ăn không?”

Nhu Mễ cường bách nuốt một ngụm nước bọt, thế nhưng đã đồng ý với tiểu thư phải giữ thể diện, nàng mắt tự nhiên quay đầu.

“Ta không ăn, không thích... Ăn.”

“Ha ha.” Sở Thiếu Ly bên cạnh bật cười lên, trách không được Tri Nhã cứ muốn dẫn tiểu nha đầu này theo.

“Được rồi.” Tri Nhã nâng đầu lên. “Sở đại bá, người đã tìm được sợi tơ tằm cho ta chưa?” Ở hiện đại công cụ ám sát bằng kim loại, còn chỗ này, chỉ cần tìm được sợi tơ tằm dai là tốt nhất rồi. Nàng tuy rằng không cần phải làm sát nhân ở cổ đại, nhưng cần phải tự bảo vệ mình.

Thiếu Ly mỉm cười nói: “Có, đợi lát nữa dẫn người đi mấy cửa hàng, xem thử.”

Tri Nhã khéo léo gạt đầu, thuận tiện đụng đầu với đầu Nhu Mễ đang si mê. Cái nha đầu chết tiệt này, dám dùng ánh mắt háo sắc đó nhìn chằm chằm người khác.

Theo Thiếu Ly xem rất nhiều gian hàng, tuy rằng đều là sợi tơ tằm, nhưng không thuộc thượng phẩm. Tri Nhã nhún mày.

“Đừng lo lắng, còn mấy cửa hàng nữa mà.” Thiếu Ly thấy Tri Nhã có chút mất mát, liền an ủi.

Tri Nhã lắc đầu, khoát khoát tay: “Ta không có buồn, chỉ thất vọng thôi.” Quả thực, đường đường Hiên Viên hoàng triều lại không có sợi tơ tằm cao cấp, đây là điều nàng không ngờ.

Đột nhiên một đám người xông ra, Thiếu Ly liền kéo Tri Nhã ra sau lưng mình.

Khoé miệng Tri Nhã cong lên, mặc cho Thiếu Ly bảo hộ mình, đại bá này đối với nàng rất tốt a.

“Nghe nói thiên kim Lạc gia ngày hôm nay luận võ chọn rể, chúng ta đi xem một chút đi.”

“Có người nói đồ cưới trị giá hàng kim vạn lượng, còn có tơ tằm huyết cảm gia truyền chỉ bảo của Lạc gia.”

Đám người nghị luận ầm ỉ.

Tơ tằm huyết cảm? Tri Nhã cau mày lại, nếu là truyền gia chỉ bảo, vậy rốt cuộc luận võ chọn rể thì sao? Cái tơ tằm huyết cảm này, nàng muốn có nó!

“Sở đại bá, không phải người nói trong quân doanh có chuyện gì sao, nếu không người về trước đi, dù gì hôm nay cũng không tìm được sợi tơ tằm.” Tri Nhã xoay người nói với Sở Thiếu Ly, thái độ thành khẩn.

Thiếu Ly thấy vậy khẽ gạt đầu, đúng là đi ra ngoài lâu cũng không tiện. “Ta đây đi trước, người sớm một chút quay về phủ Thừa tướng.”

“Được.”

Thấy Tri Nhã đáp ứng rồi, Thiếu Ly xoay người ly khai. Tri Nhã cười giảo hoạt, nếu đã không còn người ngăn trở, vậy bây giờ lên vào luận võ thôi.

Như Mễ ngờ ngác nhìn, rồi trong phút chốc mở to hai mắt nhìn, tươi cười quen thuộc này, không lẽ tiểu thư muốn...

Ý niệm trong đầu vừa xẹt qua, đã thấy thân ảnh Tri Nhã nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng- Ngạo Thế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiền đặt cược, Ly vương điện hạ

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Lôi đài vô cùng náo nhiệt, bốn phía đèn lồng màu đỏ chói mắt treo thật cao, tiếng trống liên tiếp quanh quẩn khắp nơi. Trên đài phụ tử Lạc gia đậm nhiên ngồi xuống. Dưới đài mọi người chen nhau động nghịt, mài quyền sát thủ, muốn đấu tranh anh dũng.

Trên đài hai đại hán đang quyền cước tương giao, đánh khí thế ngất trời.

“Ta cũng thử một lần!” Đột nhiên một giọng trẻ con non nớt cất ngang.

Đoàn người sôi trào an tĩnh lại. Chỉ thấy một thân ảnh nho nhỏ nhảy lên, bắt quá chỉ cao mét rưỡi, ở trong đám người có vẻ thấp bé. Tri Nhã đứng trên lôi đài, tầm mắt khó có thể che giấu chán ghét, thật phiền phức, muốn gì đó còn phải so tài.

“Ha ha —— một tiểu nữ oa lại muốn tới tham gia luận võ chọn rể!” An tĩnh qua đi, mọi người đều mất bình tĩnh. Thậm chí có người điên cuồng cười rộ lên, ngay cả hai người ngồi ở trên đài cao sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

“Lạc gia lần này mất mặt lắm đây!”

“Uy, tiểu cô nương, mẫu thân ngươi gọi ngươi về nhà ăn cơm kia! Tránh mất thể diện a!” Trong đám người càng thêm chăm chọc.

Hừ! Tri Nhã nhú mày, phiền phức!

Thân ảnh nho nhỏ xoay người đánh ngã mấy tráng hán cười cợt mình. Động tác tựa như nước chảy mây trôi, Tri Nhã lười biếng xoay người lại, ngạo nghễ, như thần nhân cao cao tại thượng hờ hững nhìn xuống nhân loại.

Đám người vừa sôi trào trong nháy mắt yên tĩnh, mở to hai mắt nhìn. Không ai không biết mấy tráng hán vừa rồi võ công tốt cỡ nào! Tiểu cô nương này có thể đánh bại sao? Quả thực bất ngờ.

“Các ngươi còn ai dám phản đối?” Tri Nhã nhú mày, giọng nói vô cùng khiêu khích.

Trầm mặc thật lâu, đột nhiên một nam tử trung niên bước lên. “Ta phản đối.” Một thân cảm y, bước đi đầy khí thế.

Tri Nhã khẽ nhếch hai hàng lông mày, nam tử này tuy rằng ăn mặc hoa lệ, lại khó che lấp đầy mắt mang theo mệt mỏi, hiển nhiên trọng bệnh đã lâu. Có thể ông là người của Lạc gia, mặc dù năng chuyển kiếp tới không lâu, nhưng để sinh tồn trong triều đại này, hầu như tư liệu danh nhân đều nhớ kỹ trong lòng.

Nghe đồn Lạc gia là thương nghiệp đệ nhất gia, hết lần này tới lần khác lại đứng phía sau nữ tử chọn phu. Khóe miệng Tri Nhã cong lên, thì ra là do thân thể Lạc Gia Thành.

Thân thể Tri Nhã nho nhỏ hiện đầy khí phách. “Vậy ngươi vì sao phản đối? Nếu như ngươi chọn người còn kém hơn cả ta, thì làm sao mà giúp ngươi đảm đương trách nhiệm cho Lạc gia.”

Lời vừa nói, dưới đài bắt đầu nhốn nháo, quả thực, những vị cao thủ đó đều bị tiểu cô nương này đánh ngã.

Lạc Gia Thành nhìn ra trong mắt Tri Nhã sự tự tin, thậm chí, tiểu cô nương này có năng lực vượt lên tất cả mọi người ở đây. Nhưng ông cần một nam tử hỗ trợ nữ nhi mình đảm đương lập nghiệp.

“Thế nhưng, tại hạ luận võ chọn rể, tiểu cô nương thân phận không hợp, sợ rằng...”

Lạc Gia Thành nói chưa xong, trong mắt Tri Nhã hiện hàn quang, nàng nghĩ có chuyện gì mà mình còn không làm được.

“Vậy nếu như ta nói không đồng ý thì sao?” Đôi môi mềm mại nhún rờ từng chữ.

“Lão phu coi như vô ý!” Lạc Gia Thành không do dự nữa, vung hai tay lên, ý bảo thủ hạ xông lên mang Tri Nhã đi.

Tri Nhã lạnh lùng cười, vô tri! Nàng cho tới bây giờ sẽ không vì chuyện mình làm mà hối hận. Mười ngón hiện ngân quang.

“Chậm đã ——” Một thân ảnh ưu nhã từ trên trời giáng xuống, nam tử áo lam chân chạm đất, áo choàng phía sau theo gió vũ động, hần tãn ra mỹ lệ làm kẻ khác hít thở không thông, rõ ràng thân sam y xanh nhạt, lại giống như hồ điệp phát phối trên không trung.

Là Hiên Viên Uyên, Tri Nhã nhú mày, chết tiệt, nàng hoàn toàn không phát hiện hơi thở của hắn, nam tử này quả thực đáng sợ.

Hiên Viên Uyên ưu nhã xoay người, thân thể thon dài như nam tử bước ra từ trong tranh, tãn mát ra tà mị.

“Là Ly vương...?”

“Là Ly vương điện hạ!” Bỗng nhiên có người nhận ra Hiên Viên Uyên, nhin không được kêu lên. Đoàn người bên dưới vừa nhìn là biết Vương gia, rộn ràng còn không quên vội vàng quỳ dưới đất.

“Đều đứng lên đi, ngoài cung bản vương không cần nhiều lễ tiết như vậy.” Hiên Viên Uyên phát phát tay, nhìn bách tính đứng dậy. Liền xoay người đi tới Lạc đương gia.

“Người nói tiểu nha đầu này không hợp quy cách của người, vậy bản Vương đây thì sao?” Con người Hiên Viên Uyên thâm thúy lóe tà quang. Nha đầu kia muốn ngoan, vậy hẳn liền theo nàng.

Bất quá, nàng lại dám chọn rẽ, lá gan này thật là lớn, nhưng hắn cảm thấy hứng thú.

“Vương gia, Lạc gia thần chỉ là giới bình dân không với cao nổi.” Lạc Gia Thành nhất thời bị hoảng sợ, mặc dù có thể đặt quan hệ với Ly vương có mơ cũng chẳng dám, thế nhưng cơ hội trước mắt, ông lại không dám tin.

“Có cái gì mà không với cao nổi.” Tri Nhã chậm rãi đi lên trước, trong mắt tính toán.

Nếu hắn tự đưa tới cửa, không lợi dụng một chút thật quá xin lỗi mình. “Kỳ thực theo ý Vương gia nếu ta tham gia mà thắng, vậy thì mời Lạc đương gia truyền chi bảo ban tặng ta, Vương gia sẽ giúp Lạc gia các người chọn người thích hợp, nếu ta thua, vậy Vương gia là con rể nhà ngài, ngài xem thế được không?”

Con người Hiên Viên Uyên thu lại, môi mỏng cong cong, tà mị vạn phần. Không ngờ lại bị tiểu nha đầu này tính toán đến cuối cùng. Coi hắn như tiền đặt cược, còn không cho hắn cơ hội tham gia tranh tài, thật đúng là to gan lớn mật!

“Thế nào?” Hai trông mắt Tri Nhã mang theo khiêu khích, cho dù Hiên Viên Uyên không đáp ứng chuyện này, nàng cũng có thể dựa vào năng lực của mình đoạt lấy tơ tằm huyết cầm. Nàng không tin tên Vương gia hồ ly này coi trọng Lạc gia tiểu thư.

Hiên Viên Uyên bất động thanh sắc đối mặt với ánh mắt của Tri Nhã, tà mị tiếu ý dày đặc vài phần.

“Ly vương, ý của ngài là...” Lạc Gia Thành thô thô thờ dãi, ánh mắt hai người này thực sự quá kinh khủng! Run run mở miệng hỏi.

“Đương nhiên, y theo tiểu nha đầu.” Hiên Viên Uyên thu hồi ánh mắt của mình, vung hai tay lên đem áo choàng đeo sau lưng rơi trên mặt đất.

“Nhưng, nhiều đại nhân (người lớn) lại đánh một đứa bé, có thể hơi quá đáng, không bằng...” Hiên Viên Uyên ưu nhã quay đầu, quả nhiên thấy Tri Nhã nhú mày.

Người nam nhân này, không phải là muốn đổi thành... Hai mắt Tri Nhã cảnh giác, tuy rằng nàng từ hiện đại xuyên qua, thế nhưng đối với cảm kỳ thư họa, có thể nói mọi thứ không thông.

Chợt nghe Hiên Viên Uyên nói lên câu Tri Nhã ghét nhất: “Đổi thành đầu vắn...”

Đôi mắt Tri Nhã nhất thời nảy lên tín hiệu nguy hiểm. Người đàn ông này, tuyệt đối là cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ngạo nữ VS hồ ly

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Hiên Viên Uyên bất động thanh sắc thu hết ánh mắt Tri Nhã vào mắt, hần không có đoán sai, nàng quả nhiên không am hiểu cảm kỳ thư họa. Tốt! Hần mong đợi chính là cái này.

Lạc Gia Thành lập tức gật đầu: “Cứ dựa theo ý Vương gia mà thực hiện.” Các cô nương đều am hiểu những điều này, nói vậy cũng không ai dám khi dễ tiểu cô nương.

“Thật không công bình, nếu như nói vị cô nương này muốn so cảm kỳ thư họa, vậy đám đại lão gia chúng ta cũng phải đánh đàn tấu nhạc theo sao?” Dưới đài lập tức truyền đến phản đối.

“Hừ, đây là luận võ chọn rể, cũng không phải diễn tài nghệ!” Vài người lập tức tranh cãi ầm ĩ, đoàn người nguyên bản an tĩnh nhất thời sôi trào.

Hiên Viên Uyên cười mỉm, lui về phía sau hai bước, đứng ở góc, toàn lực giảm thiểu sự tồn tại của mình.

Đôi mắt thanh tú của Tri Nhã liếc nhanh, tên nam nhân này căn bản là cố ý. Đạp phong lao tới, lại lấy đồng lớn phiền phức cho mình. Hiện tại núp ở trong góc phòng, phân minh đến xem trò vui.

Một con hồ ly giao hoạt!

Tri Nhã ưu nhã đi tới đám người, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hơi khó chịu, sát khí nặng nề. “Bản tiểu thư cũng hiểu được không công bình, cho nên chúng ta đều dùng sở trường của mình, không cần phải cảm kỳ thư họa, chỉ cần am hiểu nhất là được!”

Thanh âm vô cùng êm tai, Tri Nhã vừa nói xong, thì có người từ dưới đài nhảy lên.

“Vậy tại hạ lên trước.”

Tri Nhã lắc lắc đầu: “Các người từng người xông lên như thế, là muốn một chết ta sao, tất cả nam nhân ở đây đều lên hết đi!”

Thanh âm non nớt lại tràn đầy khiêu khích.

Nàng cho tới bây giờ đều không thích lãng phí thời gian, lại đáng ghét những tên tự xưng nam tử hán này. “Thế nào, không dám?” Thanh âm êm ái cũng không lần át được khí phách, đây là một loại khiêu chiến thẳng thắn.

Quả nhiên, lời Tri Nhã vừa nói, người ở dưới đài ào ào lên đài. Đài khiêu chiến vốn rộng lớn, nhất thời hóa thành chợ bán thức ăn, thổi sáo, đánh đàn, thậm chí hát, còn có thư pháp, quả thực loạn thành một đoàn.

Dưới đài Nhu Mễ mở to hai mắt nhìn, tiểu thư đơn giản là muốn đắc tội với người, quá kiêu ngạo. Làm nha hoàn tiểu thư có nên như thế không?

Hiên Viên Uyên cười trào phúng, nha đầu này quả thực so với lần đầu gặp thì mạnh hơn nhiều. Hần không quên đôi mắt lần đó, đúng là trưởng thành lên rất nhiều. Nàng để mọi người loạn thành một đoàn, còn bản thân lại ở sau lưng cho mọi người một kích trí mạng, quả thực cao minh.

Tri Nhã khép mắt hờ, đợi xuất thủ. Bỗng nhiên nàng nháy mắt một cái, có cường thủ?

Ý niệm trong đầu chợt lóe lên, một tiếng sáo thanh thúy cắt ngang, tiếng sáo như sương lạnh thấu tâm tử trên đài truyền đến.

Tri Nhã ngửa đầu nhìn lại, trên đài, mảnh màu trắng che tầm mắt nàng, nam tử đưa lưng về phía nàng, tiếng sáo truyền ra lại như chú ngữ, mê hoặc nhân tâm. Mọi người đều không khỏi mê loạn theo, ngây ngốc đứng tại chỗ bất động.

Dĩ thanh không nhân, dĩ âm hoặc nhân. Đúng là cao thủ! Hai hàng lông mày Tri Nhã nhíu lên, thế nhưng đối với nàng, chẳng hề gì, bởi vì không có tình cảm nào có thể kiềm chế nàng cả. Trên mặt Hiên Viên Uyên hiện lên tiểu ý. Hần có thể cảm giác được chu vi có cao thủ, đồng thời cảm giác rất quen thuộc, lại thật không ngờ nó hướng về Tri Nhã.

Trên tay kinh phong vung lên, tử sắc trong tròng mắt càng đậm, toàn thân Hiên Viên Uyên tràn ngập sát khí vô hình.

Không có người nào có thể tổn thương Tri Nhã ngay dưới mắt hần!

Đúng lúc này, Tri Nhã động, thân ảnh nho nhỏ xẹt qua đoàn người. Từ sau lưng rút ra một cây nhuyễn kiếm thiếp thân, cả người nhẹ nhàng nhảy lên thiên không, kiếm vũ xinh đẹp hoa lệ, vô cùng tinh luyện.

Đây là một loại diễn dịch thuần túy nhất.

Nàng theo tiếng sáo bay lượn trên không trung, thân ảnh dường như cánh điệp du dương bay lượn. Theo tiếng sáo kịch liệt, Tri Nhã xoay kiếm càng nhanh. Đột nhiên cả người Tri Nhã đứng ngay không trung, kiếm khí lăng liệt hướng phía đối phương, nhất thời công phá âm không nam tử kia!

Đuôi lông mày Hiên Viên Dạ nhíu nhíu, công lực trên tay thu phóng như thường. Tiểu nha đầu này quả thực không làm mình thất vọng. Nhìn thấy nàng ngạo nghễ kỹ thuật múa dây thanh nhã, tựa một đóa sen tuyết nở rộ bên vách đá. Mắt nhìn xuống chân núi, hần bắt đầu chờ mong mỗi một động tác của nàng.

Người bị âm khổng mê hoặc dần dần phục hồi tinh thần, nhưng ánh mắt lại chậm chạp vô pháp ly khai nữ tử bay múa trên không trung, động tác tiêu sái, cũng không nhìn được võ tay.

Ngay cả Lạc tiểu thư _ Lạc Ngưng ngồi trên đài cũng đứng dậy quan sát, cô nương này tuổi còn nhỏ lại có thần thái như vậy. Chỉ thấy Tri Nhã xoay người giữa không trung, kiểm trên tay cuốn thật nhanh, từng đạo kiểm cắt mặt đất.

Hành cước đồng lai hữu kỷ nhân,

Y quá phương thần định quý tăng.

Cứu hạn công cao thử khí lương,

Nhân gian hà xử bất thương thân.

Làm nghề y cứu người? Trong mắt Lạc Ngưng và Lạc Gia Thành nhất thời mừng như điên, nhìn nhau. Lẽ nào nàng biết phụ thân trúng độc? Là ám chi điều gì chẳng?

“Hảo ——” Hiên Viên Uyên dẫn đầu đi lên trước đài, trong mắt khó có thể che giấu kinh ngạc, nha đầu này thực sự là tùy thời tùy chỗ đều có thể cho mình kinh hỉ.

Tri Nhã cũng chẳng thêm để ý gì tới hấn, nếu không vì nam tử này, làm sao nàng sẽ mệt như vậy. Chân vừa nhấc, chính xác đá vào chân của Hiên Viên Uyên.

Mắt nhìn thẳng quan sát người ở dưới đài, thân thể nhỏ nhỏ, lại làm cho người cảm giác được áp lực vô hình. “Các người có phục hay không?”

“Phục!” Dưới đài cơ hồ là đồng thanh trả lời, có ai mà không bị khiếp sợ, tiểu cô nương mới mười mấy tuổi lại lợi hại như vậy.

Tri Nhã cười cười, nếu như nói không phục, nàng sẽ đánh tới lúc bọn họ phục mới thôi.

Đôi mắt nhỏ tràn ngập sát khí dần dần hòa hoãn, Hiên Viên Uyên cong môi, hấn đã sớm nhận ra nhân thân biến hóa, bao quát lực dẫm trên chân khi nãy, nha đầu này thật đúng là bạo lực. Khom lưng, ở bên tai Tri Nhã thì thầm: “Ngạo nữ ——”

Giọng nam tử tà mị chậm rãi rơi vào tai, mắt Tri Nhã giương lên, nàng cũng chẳng bài xích người khác nói mình bạo lực đã man, có đôi khi dùng võ phục người chính là bản lĩnh. Nhưng trừ nam tử này.

Dám nói nàng đã man? Lực đạo dẫm trên chân Hiên Viên Uyên cũng nặng vài phần, “Đã man?” Nàng cười ngọt ngào, lại khiến người cảm thấy lạnh lẽo: “Tốt hơn nhiều so với tên hồ ly nhà ngươi.”

Tri Nhã ưu nhã rút khỏi chân Hiên Viên Uyên, xoay người đi đến đài. Nếu Lạc gia đều xem không hiểu thơ của mình, nàng cũng lười theo chân bọn họ hợp tác.

Quả nhiên đúng lúc này, trên đài truyền đến thanh âm một gã sai vặt. “Lạc tiểu thư thỉnh ngài đến Lạc phủ một chuyến.”

Tri Nhã vén vén tóc, theo gã sai vặt đi ra phía trước, không để ý người phía sau nữa. Hiên Viên Uyên, hiện tại ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng không chắc về sau sẽ bại.

Vừa đi mấy bước, bất ngờ một thân ảnh màu lam dính sát vào phía sau, hai tròng mắt đẹp đẽ của Hiên Viên Uyên tràn ngập tươi cười, thú vị quan sát Tri Nhã, theo thật sát phía sau nàng

Bạn đang đọc truyện *Tung Sùng- Ngạo Thế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cứu người có thể, thù lao đâu!

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Trong phòng cổ kính trưng bày cái bàn tròn, đèn lưu ly treo thật cao ở trên mái hiên, trầm hương tràn ngập căn phòng. Tri Nhã ngồi ở trên ghế, gác chân nhỏ, nhàn nhã. Tách trà cầm trên tay không ngừng bốc lên mùi thơm mê người, khoe miệng nàng cong cong, cổ đại vẫn tốt hơn, trà ở hiện đại chẳng được thơm thế này.

Thế nhưng ..., “Đứng lên!” Tri Nhã bắt đầu dĩ run run lông mị, một đám người quỳ gối trước mặt, nhìn nàng như thành Bồ tát.

Hiên Viên Uyên nghiêng đầu cười trộm, nha đầu kia thật là hung ác, khoát tay áo: “Các người đều đứng lên đi.”

Một đám người kia mới lập tức đứng lên, trên mặt khó che giấu kích động, thanh âm thậm chí có chút run rẩy: “Người, thật sự có biện pháp cứu cha ta sao?” Dù người trước mặt chỉ là một nữ hài, nàng lại tình nguyện tin tưởng, bởi vì mỗi lần độc phát cha lại vô cùng đau đớn.

Tri Nhã xoắn xoắn tóc tóc, vẻ mặt lười biếng, “Cứu người có thể, điều kiện thế nào?” Nàng cho tới bây giờ đều không phải là người tốt lành gì, lằng phí thời gian đối với mình không hề có ích.

“Phốc ——” một đạo hơi nước từ trong miệng Hiên Viên Uyên phun ra, hần chưa từng thấy kẻ lường gạt nào lớn mật vậy. Nhưng tiểu nha đầu kia cặp mắt lóe sáng, tựa hồ tuyên cáo mình vô tội.

Lạc Gia Thành hiển nhiên là ngừng lại một chút. Tri Nhã giương mắt lên, hỏi ngược lại: “Thế nào, không vui?” Khẩu khí nói chuyện rất tự nhiên, nói xong dường như muốn nâng mông đứng lên.

“Không phải, dĩ nhiên không phải.” Lạc Gia Thành vội vàng đáp lại, độc này là di truyền từ trong bụng mẹ, hàng năm sẽ phát tác một lần. Thế nhưng vô luận xài bao nhiêu tiền, bái phỏng bao nhiêu người, lại không một ai có thể bảo đảm trị tận gốc.

“Chỉ là tại hạ kỳ quái, cô nương làm sao biết được tại hạ trúng độc.” Lạc Gia Thành quan sát Tri Nhã từ trên xuống dưới, càng thêm vững tin ông cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy qua cô gái này, càng không thể nào phát độc trước mặt nàng.

“Sắc mặt của ông thâm đậm, phân nửa bên trái mặt hiện râm hồng sắc, phân nửa bên phải mặt hiện ra ám sắc, chẳng phải chứng minh ông trúng Ấn tộc huyền ảnh độc à, đây chính là di truyền từ trong bụng mẹ, ông có thể sống lâu như vậy đã không dễ dàng.” Tri Nhã miễn cưỡng giải thích ngọn nguồn, cả người tựa vào lưng ghế gỗ, đáng đáp nhàn nhàn tự đắc.

Hiên Viên Uyên chuyển động ngón tay, trong mắt khó có thể che lấp kinh ngạc, hần vốn tưởng rằng Tri Nhã chỉ nhìn thấu trên người Lạc Gia Thành có độc, nhưng không nghĩ lại hiểu rõ độc đến như vậy.

Tri Nhã nhận thấy được Hiên Viên Uyên kinh ngạc, bắt đầu dĩ cong khoe miệng, hần cho rằng mình là tiểu cô nương mười mấy tuổi à, bản tiểu thư ta đây trước khi chết thế nhưng là một kim bài đặc công, loại độc này, bất quá gãi ngứa nàng thôi, nhưng...

Trong lòng mắt đầy tiểu ý, nghe đồn Ấn tộc là bang phái thần bí nhất, vậy có phải trong lúc đó Lạc gia và Ấn tộc có quan hệ gì? Nàng rất cảm thấy hứng thú.

“Người đã hiểu rõ mọi thứ, thỉnh giúp cha ta, Lạc gia chúng ta trên dưới nhất định vô cùng cảm kích.” Lạc Ngưng thành khẩn.

“Không thành vấn đề, chỉ là thù lao. . .” Tri Nhã từ trên ghế nhảy xuống. “Kỳ thực chất độc này không phiền phức, bất quá ta có hai yêu cầu, thứ nhất ta muốn sợi tơ tằm, thứ hai ta mong muốn do ta hiệp trợ quản lý Lạc gia các người, nếu nói ta quản lý hiệu quả đại, như vậy lợi nhuận các người bảy ta ba.” Nói xong ngẩng đầu một cái nhìn Hiên Viên Uyên.

Hiên Viên Uyên ngón tay thon dài ưu nhã để lên mặt bàn, bên môi cười tà mị, đây coi như là đang cầu xin hần sao?

Tri Nhã liếc mắt, hần đây không phải biết rõ còn hỏi sao? Biết mình ở triều Hiên Viên hoàng không chút thế lực, làm sao đơn giản đáp ứng người khác. Nàng cũng không muốn bại lộ thân phận nữ nhi tướng quân. Lập tức ném ánh mắt người có giúp không thì báo.

“Cái này...” Lạc Ngưng và Lạc Gia Thành không ra được quyết định, tơ tằm ngưng máu không thành vấn đề, thế nhưng ba phần của Lạc gia không hề nhỏ.

“Bản vương có thể đảm bảo!” Hiên Viên Uyên lấy tay che khuất môi mỉm cười, nha đầu này thật đúng là khả ái. Tay buông trong nháy mắt, trên mặt đã nghiêm trang lại. “Nếu không tin được Phượng cô nương, vậy cũng nên tin bản vương. Nếu như quyết sách của Phượng cô nương đối với sản nghiệp Lạc gia các người có ảnh hưởng...”

“Thì cứ tùy ý đến Ly vương phủ đòi bồi tổn hại ngân lượng.” Tri Nhã nhanh mồm nhanh miệng bổ sung xong câu nói của Hiên Viên Uyên, hai tay khoanh lại, ra vẻ đương nhiên.

Hiên Viên Uyên nâng hai hàng lông mày, khoe miệng co quắp, nha đầu kia, rốt cuộc xảo trá hần sao, tùy tiện lấy ngân lượng Ly vương phủ, nàng nói thật à.

Lạc Gia Thành không còn do dự, lập tức gật đầu, có ly vương đảm bảo, tất nhiên không cần lo lắng. “Được.”

“Bất quá bản vương thật tò mò, người sao lại hiểu huyền ảnh độc?” Hiên Viên Thành khẽ nhấp một miếng trà, hỏi.

Tri Nhã không trả lời, chỉ là đi tới phía Lạc Gia Thành, trên mặt biểu tình lạnh nhạt làm người khác không biết nàng suy nghĩ cái gì. Ánh mắt chậm rãi đảo qua mặt Lạc Gia Thành. Tri Nhã bỗng nhiên vươn tay, mười ngón ngón châm chuẩn xác tấn mãnh bắn vào ngực Lạc Gia Thành, chớp nhoáng ngón châm đã quay về.

Lạc Gia Thành chỉ cảm thấy lồng ngực của mình đau đớn sắp bạo tạc. Sắc mặt bởi vì đau nhức mà tím bầm, cả người lạnh run. Đột nhiên một tiểu trùng

màu bạc trong máu độc từ miệng của ông phun ra.

Tri Nhã cấp tốc cầm lấy một cái bình, thu sâu vào trong bình. Chỉ là chuyện trong nháy mắt, sắc mặt Lạc Gia Thành đã khôi phục bình thường.

“Được rồi, ta lần sau trở lại.” Tri Nhã lạnh nhạt xoay người, thân ảnh nho nhỏ từ cửa đi ra, người trong phòng mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, cái này có xem như là giải độc không? Bấy người à? Khóe miệng mọi người đồng thời co giật, thoáng một cái thân ảnh màu lam cấp tốc đi theo ra ngoài.

Tri Nhã chân trước bước ra cửa, Hiên Viên Uyên liền theo sát phía sau.

Bình tĩnh cước bộ bất chợt dừng lại, Tri Nhã hai tay chống nạnh, xoay người cầm tức người phía sau. “Hồ ly, ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Theo ta làm cái gì?”

“Ngươi đoán?” Gương mặt Hiên Viên Uyên đẹp đẽ lộ ra tiểu ý, tay lại cấp tốc ôm thân thể nho nhỏ vào lòng. “Ngươi lấy bản vương ra làm buôn bán, bản vương chẳng phải là người của ngươi rồi sao?”

Thanh âm khiêu khích của nam tử từ bên tai nhẹ xẹt qua, “Ngươi cũng đừng quên, ngươi bây giờ đánh không lại ta... Không bằng làm Vương phi của bản vương đi.”

Tri Nhã xoay người lại, nhìn thẳng Hiên Viên Uyên, cong môi phản vấn: “Vậy à?”

Dứt lời trong nháy mắt đó, vung cái chai trong tay, bên trong bình màu bạc tiểu trùng mãnh bay ra, Hiên Viên Uyên đầu xảo diệu nghiêng, thuận lợi tránh thoát tập kích.

Động tác thậm chí so với trước nhanh hơn, Tri Nhã nhíu mày, nam tử này rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu thực lực?

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng kêu thảm tuyệt của nha hoàn: “Tiểu thư... Nhị, Nhị phu nhân, phái người đập gian nhà của ngươi...” Trên lỗ mũi bị ngăn tròng cản một cái, vừa tìm được tiểu thư Nhu Mễ nghiêng đầu một cái, cả người xụi lơ ở trên mặt đất, ách! Tiểu thư hạ thủ thật là độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hoàng cung thịnh yến, giam giữ?

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Phá phòng? Trong mắt Tri Nhã phát ra tia nguy hiểm. Lão bà kia không muốn sống sao?

Cảm giác được tiểu nha đầu phát ra tức giận, Hiên Viên Uyên không khỏi buông lỏng tay cánh tay. Thân ảnh nho nhỏ nhảy xuống, xoay người hướng về phía Hiên Viên Uyên nói: “Nhờ ngươi chiếu cố tốt nha đầu này, ta về nhà một chuyến.”

“Cần giúp một tay không?” Hiên Viên Uyên hai tay vừa rảnh, trên mặt hoàn toàn không nản vì làm bảo mẫu, thậm chí còn mang theo tiểu ý nhợt nhạt.

“Không cần.” Tri Nhã lạnh lùng đáp thái mặt đất. Cái việc nhỏ này, cần gì ngoại nhân nhúng tay.

“Nếu bà ta phá hết, ta chỉ cần một cây đuốc đốt rụi gian phòng bà ta!”

Đốt, là tác phong của nàng! Thân ảnh nho nhỏ theo gió biến mất, trên mặt Hiên Viên Uyên tiểu ý dần dần rút đi. “Đi ra ——” thanh âm lạnh lùng tới cực điểm của như tuyết bay thẳng chập.

“Vương gia.” thân ảnh Phù Trần từ phía sau vụt xuống.

“Tra thế nào?” hai tay Hiên Viên Uyên ôm ngực đạm nhiên buông ra, ánh mắt lạnh thấu xương bắn thẳng đến tiền phương.

“Dạ bẩm Vương gia, sự tình hôm nay hoàng thượng đã biết, không có gì bất ngờ xảy ra, gần tới ngày hoàng cung thịnh yến sẽ động thủ với ngài và thừa tướng.” Phù Trần cung kính đáp lời, hần phát hiện mình hiện tại ngày càng không hiểu Vương gia, biết rõ hoàng thượng sinh ra lòng nghi ngờ với hần, lại còn cố ý dùng thủ phủ quen biết kích thích hoàng thượng.

“Bản vương đã biết.” trong tròng mắt đen kịt của Hiên Viên Uyên tràn ngập ám tử khí tức, hần chờ giờ khắc này, nhất cử tiêu diệt thế lực sau lưng hoàng thượng.

Nếu bọn họ động sát tâm, thì không thể trách hần lòng dạ độc ác.

Quả thực, Hiền Viên Uyên căn bản không nghĩ sai. Trong hoàng cung sát khí đã tràn ngập từ lâu.

“Làm càn!” Một ly trà hung hăng ném xuống đất, thái hậu gương mặt tinh sảo, bàn tay giữ chặt tay vịn. “Hiền Viên Uyên, hấn muốn phản sao? Cự nhiên kết bạn thù phù Lạc gia! Quả thực chính là lớn gan!”

“Mẫu hậu, xin bớt giận.” Hiền Viên Hạo Nhiên ngồi ở một bên chơi cờ, tay trái tay phải hất bạch chém giết lẫn nhau, bạch tử từng bước sát khí, nuốt hết hất tử.

“Trước đó chúng ta len lén thay đổi di chiếu đều có thể, hiện tại...” mặt thanh tú hiện lên hàn quang, cúi đầu nhấp một ngụm trà: “Giết một người thì như thế nào?”

“Thừa tướng lão đầu từ kia vẫn giúp đỡ Hiền Viên Uyên, hoàng nhi, mẫu hậu không cho phép bất luận kẻ nào đối với ngôi vị hoàng đế của người có bất kỳ uy hiếp gì! Tuy rằng Hiền Viên Uyên bây giờ còn chưa bại lộ mưu phản chi tâm, thế nhưng thù giết lẫn nhau còn hơn bỏ sót! Đến thời cơ đem hai người cùng nhau giết.” Thái hậu khí thế vội vàng nói, nàng hao nhiều tâm tư mới đi tới bước ngày hôm nay, quyết không cho phép xuất hiện nguy cơ nào.

Hiền Viên Hạo Nhiên hạ một con cờ trong tay xuống, cờ đen chỉ còn một viên, hai trông mặt thanh tú hơi hơi lên, hấn mỉm cười hạ xuống quân cờ cuối cùng. “Mẫu hậu không cần phải gấp, vậy cùng nhau...”

Hiền Viên Hạo Nhiên đứng dậy, vỗ tay vài cái. “Bùi công công ở đâu?”

Một thái giám lớn tuổi đi tới bên người: “Bẩm có lão nô.”

“Truyền lệnh xuống, hôm nay hoàng cung thịnh yến mỗi người đều phải tham gia, đặc biệt Ly vương và... Thừa tướng gia.” Gương mặt thanh tú nồng đậm tiểu ý, cuối cùng hóa thành nụ cười kinh khủng.

“Trẫm, muốn để cho bọn họ hữu khứ vô hồi!” (có đi không về)

Bùi công công lộ ra nịnh nọt: “Dạ, nô tài tuân chỉ.”

Sân cây cỏ bởi vì mùa thu đến bắt đầu héo rũ. Những viên thạch xếp thành đường mòn, gió nhẹ nhẹ phẩy, thỉnh thoảng nhàn nhạt mùi hoa quế tràn ngập trong không khí.

Tri Nhã mặc một thân màu lam nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập thân tình lạnh nhạt, cả người miễn cưỡng nằm trên ghế, thở dài.

“Tiểu thư.”

“Quần gia, thế nào?” đôi mắt nhỏ hí một cái, giờ giờ tay lên.

“Không còn một ngọn cỏ.” Quần gia khoe miệng co quắp một chút, tiểu thư đốt thật là mạnh, ngay cả tóc Nhị phu nhân đều đốt ‘Không còn một ngọn cỏ’. Bất quá tiểu thư tuy rằng ác liệt, nhưng so với Nhị phu nhân, tiểu thư đối với hạ nhân lại tốt hơn rất nhiều, trừ phi chọc tới nàng, mới bị giáo huấn.

“Thế nhưng lão gia...” Quần gia vẫn là không nhịn được nói một câu.

“Cha bên kia không có việc gì.” Tri Nhã miễn cưỡng vén lên một sợi tóc chơi tiếp. “Ta sẽ nói với ông ấy.”

“Tiểu thư, tiểu thư ——” một thị vệ từ cửa chạy vào, thấy Tri Nhã, lúc này mới chậm thờ, hiện tại trong phủ đều do tiểu thư làm chủ, tiểu thư ở đây, thì chuyện kia có chuyển cơ.

“Chuyện gì?” Tri Nhã nhìn thị vệ đầy mồ hôi, đạm nhiên hỏi.

“Nghe nói...” Thị vệ lập tức té quỵ dưới đất: “Nghe nói thừa tướng đại nhân bị hoàng thượng giam giữ trong hoàng cung, thỉnh tiểu thư và phu nhân tiến cung.”

“Giam giữ?” Tri Nhã nhủ mi, mặt không có bất kỳ biến hóa nào. “Tin tức từ đâu tới?” Phất phất tay, ý bảo hấn đứng lên.

“Dạ tiểu thư, trong cung có người của phủ Thừa tướng.” Thị vệ lúc này mới thở đều, đứng thẳng người. “Hiện tại công công đang chờ ở đại sảnh.”

Trong lòng Tri Nhã lãnh thán, phỏng chừng người ta âm thầm tranh đấu, cha nàng lại thành một con cờ trong đó. Thế nhưng, nếu nhận thức cái nhà này, nàng tự tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người nào thụ thương.

“Quần gia, ông theo ta.” Tri Nhã đi đến phòng khách, quần gia vội vã theo sau.

Mới vừa đi đến hoa viên, liền truyền đến tiếng động lớn nháo, như là tiếng khóc nữ nhân.

Tri Nhã ngừng cước bộ, xoay người hỏi: “Chuyện gì?”

“Dạ tiểu thư, Nhị phu nhân đòi muốn vào cung gặp thừa tướng.” Một người thị vệ cúi đầu hồi đáp.

“Hò dò!” tay nhỏ bé lạnh lùng vung lên, lúc này ít một người tiến cung là hơn một phần an toàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ngăn cản bà ấy! Nếu như ta ở trong cung gặp mặt Nhị phu nhân, các người đưa đầu tới gặp ta.”

Thân thể nhỏ nhỏ bắn ra khí phách, thị vệ sau lưng lập tức quỳ một chân trên đất. “Dạ, tiểu thư.”

Đám người Tri Nhã đi vào trong đại sảnh, đã nhìn thấy một thái giám thanh sam, tay cầm phát trần. Hắn da trắng, vóc người không cao, trên mặt nhiều nếp nhăn, thoát nhìn ước chừng năm sáu chục tuổi. Phía sau còn đứng mấy người thị vệ trong cung.

“Hắn là công công bên người hoàng thượng, gọi là Bùi công công.” Quân gia nhỏ giọng thì thầm với Tri Nhã.

Tri Nhã quan sát thái giám kia vài lần, như công công trong tiểu thuyết, luôn làm theo sai bảo của người khác.

“Công công, đây là Tam tiểu thư của chúng ta.” Quân gia đi lên trước giới thiệu Tri Nhã cho Bùi công công.

Bùi công công gật đầu, hai tay kéo thánh chỉ, thanh âm lạnh lạnh vang lên, nhưng bị Tri Nhã cắt đứt lời của hắn.

“Bùi công công, nếu bản tiểu thư đã biết chuyện, chúng ta đây liền tiến cung thôi, chớ vì đọc thánh chỉ làm lỡ thời gian.” Tri Nhã nhàn nhạt, không có bất luận pháp phòng nào.

Bùi công công nhíu mày. Những người khác quỳ trên mặt đất cũng gấp, căn bản cũng không phù hợp quy củ. Tuy nói tiểu thư luôn luôn ngạo nghễ, tự cao tự đại, nhưng loại chuyện này điều không phải đùa giỡn.

Vóc dáng kiêu nhỏ đứng tại chỗ, lạnh lùng quay đầu lại. “Người không đi sao?”

Quân gia vừa nhìn mờ hồ lạnh từ sau lưng đều tràn ra, nhanh chóng tiến lên nói mấy câu bên tai Bùi công công. Bùi công công mới không vui phát tay một cái. “Vậy bây giờ đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: “Quả phụ nan giá”*

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

*Quả phụ nan giá: Phụ nữ đã quá chồng, muốn xuất giá lần nữa là một chuyện khó khăn, nhất là trong thời đại này

Mỗi năm hoàng cung thịnh yến một lần, trong cung giăng đèn kết hoa, các quan viên mang theo gia quyến, quần áo ngăn nắp, vẻ mặt tươi cười mà đến. Tất cả cỗ xe đều nhanh chóng tiến vào hoàng cung, chợt một cỗ kiệu tinh xảo dừng trước cửa nam.

“Phượng tiểu thư, đến rồi.” Bùi công công vung phát trần trên tay, xoay người hướng Tri Nhã nói.

Hai gã nha hoàn tiến lên xốc màn kiệu lên, một đạo thân ảnh liền lộ ra, Tri Nhã đi ra cỗ kiệu, chỉ thấy, nàng kẹp tóc đơn giản, mặc váy sam màu vàng nhạt, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, trên mặt không có thần tình. Váy sam dài rơi trên mặt đất, lại cùng người khác bắt đồng phiêu dật.

Bên ngoài cửa cung thị vệ vừa thấy là Bùi công công, nghĩ người nhất định là có lai lịch, vội vàng cung kính.

Tri Nhã chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Cha ta đâu?”

“Thừa tướng đại nhân và hoàng thượng ở ngự hoa viên uống trà, nô tài dẫn người qua.”

Tri Nhã gật đầu, nói vậy ở trong hoàng cung hoàng thượng cũng không dám quang minh chính đại làm gì với cha, hơi yên tâm. “Vậy thì mời công công dẫn đường.”

Lúc này trong ngự hoa viên một mảnh náo nhiệt, ở giữa, Hiên Viên đế – Hiên Viên Hạo Minh ngồi nghiêm chỉnh, cầm bảo phi long có vẻ khí vũ hiên ngang. Ngồi ở đối diện chính là thừa tướng Phượng Hạo, mi tự lợi kiêu, thần sắc lại thoáng cứng nhắc.

Các quan viên quần áo ngăn nắp ngồi vào hai bên trái phải, bởi vì là yến hội không cần giữ lễ tiết. Phẩm rượu ngấm trắng, hồ kết giao tình, tràng diện vô cùng náo nhiệt.

Nhân thần Tri Nhã từ trên người Phụng Hạo đảo qua, môi nhất câu. Quả nhiên, không có gì bất ngờ xảy ra phụ thân quả thật bị khống chế. Lập tức không nói chuyện, an tĩnh ngồi xuống, hiện tại biện pháp tốt nhất chính là lấy tĩnh chế động.

“Thái hậu đến, Ly Vương đến!”

Thanh âm bén nhọn từ phía xa truyền đến, tràng diện vốn náo nhiệt trong nháy mắt an tĩnh.

Tri Nhã nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một nữ tử quý giá đoan trang đẹp đẽ đi tới. Sắc mặt hòa ái, cảm bào tơ trắng, quá mức là cao quý, chắc là thái hậu.

Tri Nhã thu hồi ánh mắt, vậy có phải như kịch truyền hình hay không, nhìn qua người càng hòa ái lại càng thâm hiểm.

Đột nhiên chu vi vang lên một ít kinh ngạc từ phía đám nữ tử của quan viên. Phía sau, một thân ảnh màu lam xuất hiện dưới đáy mắt mọi người, Hiên Viên Uyên mặc bào màu lam đậm, khuôn mặt đẹp đẽ phá lệ loá mắt, nhấc tay giậm chân đều câu phách nhân tâm.

Tri Nhã âm thầm buồn cười, người nam nhân này tới chỗ nào đều là yêu nghiệt.

Yến hội chính thức bắt đầu.

Hiên Viên Hạo Minh mỉm cười xoay người hỏi thăm thái hậu: “Mẫu hậu đối với yến hội hôm nay có ý kiến gì không?”

Hoàng thái hậu tươi cười khả ái hướng phía Hiên Viên Hạo nói rõ, ánh mắt lại hiện lên tinh quang.

“Hoàng thượng, bên ngoài đồn đãi chi nữ Phụng thừa tướng lấy kiếm vũ vang danh, thi từ cũng phá lệ xuất sắc, ai gia ngày hôm nay muốn thử kiến thức một phen.”

“Có chuyện thế sao?” Hiên Viên Hạo Minh biểu tình nhu hòa đáp lại. “Nhã công chúa tài nghệ cũng xuất chúng, không bằng để hai người tỷ thí một phen, trợ hứng thế nào?”

“Thần nghĩ cái chủ ý này rất tốt.” Hiên Viên Uyên yêu nghiệt cười, ly rượu trên tay giương lên, uống một hơi cạn sạch.

Tri Nhã mỉm môi uống trà, khóe môi lãnh ý càng đậm, rõ ràng là muốn tìm phiền toái cho mình. Nhưng con hồ ly này lại còn theo xem cuộc vui, thật đúng là buồn chán.

Tri Nhã xoay người đứng dậy, chào một cái: “Dân nữ là Phụng phủ – Phụng Tri Nhã, chúc thái hậu hoàng thượng thân thể khỏe mạnh.”

“Nhã Nhã chúc phụ hoàng thái hậu thân thể an khang.” Một nữ tử chậm rãi đứng dậy, thân chanh hồng quần lụa mỏng roi xuống đất, trên ngọc nhan lịch sự tao nhã vẽ nhẹ hoa mai trang, đó là Hiên Viên Nhã.

Hiên Viên Nhã cười nhẹ với Tri Nhã, liền khom người một cái, nụ cười ưu nhã lại giấu điếm lạnh lùng.

Tri Nhã âm thầm nghiêng mi mắt, nàng từ lúc nào lại đắc tội vị công chúa này.

“Nhã Nhã đặc biệt chuẩn bị một bài thơ, muốn thử trợ hứng.” Hiên Viên Nhã triệu thái hậu nâng chén đón chào, ánh mắt mập mờ đảo qua mặt Hiên Viên Uyên.

Nhưng không nghĩ Hiên Viên Uyên căn bản không để ý, trái lại hướng về Tri Nhã lộ ra một dáng tươi cười đẹp đẽ. Trong im lặng phun ra một câu nói, ta chờ mong biểu hiện của ngươi.

Chờ mong cái rắm!

Tri Nhã âm thầm hiện lên tia sáng, lại cảm giác được ánh mắt ác độc của Hiên Viên Nhã. Nguyên lai có liên quan đến con hồ ly này.

“Hào, hào.” Hoàng thái hậu nâng chén cùng uống, mắt toát ra tia mầu thân từ ái.

“Nữ nhi đây tự bêu xấu.” Hiên Viên Nhã đậm cười khanh khách nói.

“Sỗ sái lạc lạc chân thi hào

Nữ kỹ son đầu xuân tuyết tiêu

Tiến dâng ngọc bệ điều đình điển

Cung khuyết vạn niên tinh đầu cao.”

Ngôn ngữ vừa ra, dưới đài liền truyền đến tiếng cười, Phụng Hạo sắc mặt cũng trầm xuống.

Người nào không biết trước kia đích nữ Phụng gia là người ngu, không nghĩ tới Nhã công chúa cư nhiên trước mặt mọi người dùng thơ ứng đối. Âm chi ngọc nữ tiến cung.

“Hảo, thực sự là hảo!” Thái hậu thoả mãn gật đầu, Phụng Hạo không chịu được, Hiền Viên Nhã tự xả giận, nàng tất nhiên vui vẻ.

“Rất hay!” Ngón tay mảnh khảnh phát qua chén rượu. Nữ nhân này lại muốn chiêm tiện nghi nàng, kia nàng ta nên chuẩn bị tâm lý là vừa.

Bột phấn vô hình chảy vào chén, Tri Nhã lạnh nhạt nâng tay lên. “Nhã công chúa, ta mời người một chén.”

Hiền Viên Uyên cúi đầu nhấp một miếng rượu, tiểu ý làm nhạt ở trong rượu. Nha đầu này quả thực không chịu chút thua thiệt.

Hiền Viên Nhã hiển nhiên ngẩn ra, nhận lấy chén rượu từ Tri Nhã. “Cảm tạ.” Liền uống một hơi cạn sạch. Trong lòng cười thầm, Phụng tiểu thư này thật đúng là kẻ ngu si.

Nhưng không nghĩ vừa uống rượu xong, cổ họng vô cùng đau, không phát ra được thanh âm nào. Nàng nhất thời trợn to mắt nhìn Tri Nhã, nàng hạ cái gì bên trong rượu?

Ánh mắt bình tĩnh của Tri Nhã nhàn nhạt đảo qua mặt nàng. Phụng Tri Nhã nàng mặc dù không tính người tốt lành gì nhưng cũng sẽ không hại người, thuốc kia bất quá để cho nàng ta không thể nói chuyện vài ngày mà thôi, cũng coi như giáo huấn.

“Dân nữ cũng muốn tặng Nhã công chúa một bài thơ.” Thanh âm Trong trẻo nhưng lạnh lùng phiêu đảng trong hoa viên.

“Thư phụng cô phi nữ long quá

Ân cần vi báo lương gia phụ

Chích tại nhân tâm bất thị nan

Đãi ngã hưu quan tái hôn giá.”

Ngôn ngữ vừa ra, nhất thời toàn trường sợ hãi than!

Ai điều biết Hiền Viên Nhã đã từng có phu quân chết bệnh, hơn nữa trước đó không lâu Ly vương cự hôn, Tri Nhã nàng lại còn dám dùng đuôi thơ ám chỉ “Quả phụ nan giá!”

Tri Nhã đón nhận ánh mắt của nàng ta, ánh mắt dường như kiếm bắn thẳng đến Hiền Viên Nhã. Người đắc tội nàng, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua, huống chi, ở thịnh yến, cũng không có ai dám giờ mặt.

Hiền Viên Nhã sắc mặt xấu xí, nhưng bởi vì không phát ra được thanh âm nào, mặt tức giận đỏ bừng. Đánh một quyền vào trên bàn, hoàn toàn không có tác phong công chúa.

“Phanh ——”

“Phốc ——” Hai đạo thanh âm đồng thời phát sinh, một ngụm nước từ trong miệng Hiền Viên Uyên phun ra. Che lại thanh âm của Hiền Viên Nhã.

Hiền Viên Uyên quả đắm che khuất khuôn mặt tươi cười, nha đầu kia thật là trực tiếp. Hần lập tức phát tay một cái: “Bản vương thất thố, công chúa và Phụng tiểu thư thật là thích nói đùa! Hoàng thượng, người nói phải không?”

Hiền Viên Uyên giả vờ nghiêm chỉnh nói, đôi mắt còn hướng Tri Nhã chớp chớp mắt. Tri Nhã lại lười nhát ngẩng đầu lên một chút, nếu không phải bởi vì hần châm ngòi thổi gió, làm sao có nhiều chuyện như vậy.

Nhàm chán ——

“Quả thực rất có ý tứ, ban thưởng!” Hiền Viên Hạo Minh phát phát tay với Bùi công công. Thái hậu cũng quá sốt ruột, cư nhiên dùng loại biện pháp ầu trĩ này, lập tức sắc mặt trầm xuống.

“Quả thực, tạm được.” Thái hậu cảm giác được Hiền Viên Hạo Minh mất hứng, lập tức cũng không phản bác, trên mặt khôi phục hiền lành.

“Tạ ơn hoàng thượng.” Tri Nhã ưu nhã nâng người, vút cho Phụng Hạo một ánh mắt trấn an, rồi ngồi xuống. Phụng Hạo lúc này mới an tâm, Tri Nhã cái gì cũng không biết, lại lâm vào thử cực, nếu như có người muốn thương tổn nàng, ông sẽ không tiếc bất cứ giá nào bảo hộ nàng.

“Nếu thời gian cũng không còn nhiều, không bằng giải tán thôi.” Hiền Viên Hạo Minh giơ tay lên, đôi mắt âm lãnh phức tạp đảo qua Tri Nhã, sắc mặt khôi phục ôn hòa.

Ly rượu trên tay vừa chuyển, khóe miệng câu ra lãnh ý, xem ra sát khí chân chính hiện tại mới bắt đầu. Bất quá, nếu tới, nàng sẽ để cho bọn họ cả đời hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sùng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thất phổ đồ (thượng) – Có một kiểu ám sát riêng

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Tầm màn đen bao phủ, gió mát phơ phất, duy chỉ lưu lại ngôi sao chói mắt, lóng lánh. Người trong cung đình dần dần tán đi, Phượng Hạo không thể ly khai đó là tất nhiên. Tri Nhã ngồi không trên xe ngựa, bên môi câu tia cười. Nàng tuy rằng không biết trong hoàng cung xảy ra chuyện gì, thế nhưng nàng đã định trước trở thành một con cờ bọn họ áp chế Phượng Hạo.

Mà hoàng thượng, tuyệt đối muốn đem nàng không chế trong tay! Mỗi mòng trong trẻo nhưng lạnh lùng phun ra câu: Buồn chán. ...

Quần gia tựa hồ cũng ý thức được điểm này, cả người ngồi ở trước ngựa vẫn luôn lạnh run. Đột nhiên một đôi tay ấm áp cầm thật chặt tay run rẩy của lão, lão mới phát hiện tiểu thư nhìn lão đã rất lâu rồi.

“Tiểu thư...”

“Có cái gì mà sợ?” Tri Nhã lộ ra nửa mặt, vẫn là mạn bất kinh tâm, đóng chặt hai tròng mắt lại.

Tới!!!

Trong sát khí nồng đậm, hơn mười người vọt tới, người mặc dù không nhiều lắm, nhưng bọn chúng đều là cao thủ.

Khóe miệng Tri Nhã cười nhạt, nếu tới, vậy cũng đừng nghĩ an tĩnh trở lại.

“Các người ở tại chỗ này, không được di động!” Tri Nhã chậm rãi học ra một câu. Thậm chí không để cho quần gia suy tính thời gian, cả người mềm mại giương lên, bay đi.

Nếu người tới không biết võ, nàng tất nhiên sẽ không lấy tánh mạng của bọn họ.

Thân ảnh vững vàng rơi vào tiền phương. Ánh trăng yên lặng chiếu tia sáng nhu hoà lên người nàng, cả người Tri Nhã giống như một con mèo lười nằm trên cây. Lặng lẽ lắng nghe tiếng bước chân không ngừng tới gần.

Tới gần... Tới gần nữa...

Lông mi Tri Nhã khẽ nhúc nhích, cất lên giọng nói mê hoặc: “Ly Vương, là muốn thấy thi thể của ta sao?”

Quả nhiên trong bóng tối hiện lên thân ảnh màu lam ưu nhã phi tới bên người, Hiên Viên Uyên bật cười câu phách lòng người: “Làm sao người biết ta ở chỗ này.” Cánh tay dài thuần thực đuổi tới phía Tri Nhã.

Tri Nhã bất động thanh sắc, tách ra, hồ ly này thích động thủ động cước. Nàng có chút không thú vị xoắn xoắn tóc, tựa hồ có chút mệt nhọc: “Người đã đáp ứng cha ta rồi, nên đừng kêu những sát thủ này đi ra.”

Nếu không có tin tức trong hoàng cung, cũng nhìn ra cha của mình đứng về phe Ly Vương.

Mỗi mòng không tiếng động câu lên, phiền phức, Hồ ly chết tiệt!

Tri Nhã nhắm hai mắt lại, nàng lười quản những việc này, nếu như những sát thủ của hồ ly này đều xử lý không tốt, còn giữ để làm chi?

Hiên Viên Uyên tươi cười, dưới tình huống này mà nha đầu còn thanh thản đến vậy. Bàn tay ở trong không khí vỗ vài cái vang dội, trong nháy mắt hơn mười hắc y nhân từ trong bóng tối bay ra, chuẩn bị diệt trừ hoàng y sát thủ.

Hoàng y? Hai tròng mắt Hiên Viên Uyên thâm thúy phát ra nguy hiểm. Lúc này trong bóng tối tiếng chém giết liên tiếp vang lên, hai đạo nhân mã không chút chiếm lấy thượng phong.

Ánh trăng trong lúc vô tình chiếu sáng mặt hoàng y nam tử, hai tròng mắt không hề tiêu cự.

Ngón tay Hiên Viên Uyên chế trụ thân cây, không nghĩ tới hoàng thượng lại mệnh lệnh sát thủ trong cung, dồn mình vào tử địa!

Mất đồ ngẫu, Hiên Viên Uyên vừa muốn động, nhưng bất chợt một đôi tay nhỏ bé giữ chặt tay hắn lại. “Chờ một chút.”

Tri Nhã đã mở mắt từ lúc nào, con ngươi trong suốt nhìn màn máu tanh trước mắt, lại không chút sợ hãi.

“Nhắm mắt lại!” Hiên Viên Uyên vô ý thức muốn che khuất tầm nhìn của Tri Nhã, máu tanh kinh tởm, hắn thậm chí không muốn nàng chứng kiến.

“Đừng nhúc nhích!” Tri Nhã nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra: “Có gì mà sợ?” Kiếp trước nàng từng gặp qua nhiều, những cuộc chiến kiểu này. Người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Trong mắt Hiên Viên Uyên lóe lên sự kinh ngạc, thần tình này rõ ràng là bão kinh phong sương, đã trải qua vô số đau khổ mới có. Nàng tuổi nhỏ như thế rốt cuộc trải qua cái gì, mới biến thành như vậy? Hắn thậm chí quên phía dưới còn đang chém giết, tay vô ý thức muốn phát qua mặt Tri Nhã.

“Ngươi rút cuộc...”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên trên mặt đất vang lên tiếng cười cuồng vọng. Trong bóng tối một hoàng y nam tử giơ cao đầu vài người lên, cuồng ngôn. “Nếu như còn dám ngăn trở, để mạng lại!”

Nam tử áo đen dẫn đầu khinh thường nói: “Xem ngươi có đủ bản lĩnh không!” Tri Nhã biết người này, là Phù Trần.

Trên mặt đất thân ảnh Hoàng y cấp tốc lưu động, lập nên trận pháp vô hình.

Tri Nhã vỗ vào tay Hiên Viên Uyên, “Này tỉnh lại! Nhìn đây là cái gì?” Tên nam nhân này giờ mà còn thần thờ gì nữa đây?

Hiên Viên Uyên mới hồi phục tinh thần lại, hắn âm thầm buồn cười, mình tại sao lại đột nhiên hành động như vậy. Ánh mắt lần thứ hai rơi trên mặt đất, nhất thời sắc mặt kịch biến! Hắn thốt lên: “Là Thất phổ đồ.”

Tri Nhã nghe được tên này, không khỏi ngẩn ra, nàng tuy rằng không biết cái đồ gì, mà ở hiện đại, nàng thường xuyên nghiên cứu loại trận pháp này, không ngờ ở cổ đại còn có thể thấy.

Quả nhiên lợi hại!

Lúc này thân ảnh bảy Hoàng y nhân dường như bay lượn bốn phía, vài người nhất thời hình thành một tấm lưới vô hình, vậy thật chắc hắc y nhân vào bên trong, như thú bị nhốt vậy, khiến tất cả chấn động.

“Không xong!” Hiên Viên Uyên hét lớn một tiếng, hoàng thượng vì muốn bắt Tri Nhã để uy hiếp Phượng thừa tướng, cả tứ đại trận pháp Thất phổ đồ đứng đầu, Hiên Viên cũng dám lấy ra nữa. Hắn tuy rằng không tinh thông trận pháp, nhưng tuyệt không thể để cho thủ hạ cũng chính là huynh đệ cứ như vậy tử. Xông vào một lần còn có đường sống!

Tri Nhã từ lâu chú ý tới sắc mặt của Hiên Viên Uyên, khóe miệng khẽ cong, “Thế nào? Lợi hại lắm sao?” Nhướn mày, vậy có phải nên chúc mừng nàng được coi trọng hay không?

“Ngươi ngồi ở phía trên đừng nhúc nhích, ta đi giúp bọn hắn.” Hiên Viên Uyên tung người bay xuống.

Tri Nhã chăm chú nhìn trận pháp trên mặt đất, miệng chợt vẽ lên nụ cười.

Khiêu chiến? Nàng thích nhất! Nàng không tin có bất kì trận pháp nào có thể gây khó khăn cho nàng!

Thân ảnh nho nhỏ quỷ mỵ bay đến bên cạnh Hiên Viên Uyên.

“Ngươi tới làm gì?” Trên mặt Hiên Viên Uyên bạo giận triệt để, muốn đẩy Tri Nhã ra ngoài: “Ngươi quả thực muốn chết!”

Hắn một mình còn chẳng dám bảo chứng toàn thân trở ra, nàng một tiểu nha đầu tới xem náo nhiệt gì, đây không phải trò chơi!

Mặt Tri Nhã nhẹ nhàng xẹt qua tiểu ý: “Ngươi cũng biết lo lắng cho người khác à?” Nếu hắn lo lắng cho mình như thế, vậy cứ giúp một lần.

Thân ảnh nho nhỏ rơi vào trong lòng Hiên Viên Uyên, “Ôm ta, ta có biện pháp phá giải!” Giọng nói cũng không cho người khác hoài nghi. Nàng phá trận pháp này, bất quá là thiếu khuyết di động, lại nhanh hơn tốc độ bản thân, chỉ vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thất phổ đồ (hạ) – Ta đối với người cảm thấy hứng thú

Edit: Ngân Đường

Beta: Sally

Hiên Viên Uyên không chút do dự ôm Tri Nhã vào lòng, lúc này cũng hết cách, không thể lùi, chỉ có thể vào!

Vô luận nàng có giải trận được hay không, hấn có thể làm chính là bảo vệ tốt nàng.

Hai người đồng thời rơi vào giữa trận pháp, kiếm khí lạnh lẽo bao vây lấy thân thể hai người, thậm chí khiến bản thân mất đi cảm giác hô hấp.

Tri Nhã thấy ngực khó chịu, không nghĩ tới trận pháp cổ nhân thật đúng là thật lợi hại, hai vòng mắt đảo qua trận pháp, chợt cảm giác được sau lưng mình truyền đến một cỗ nội lực hùng hậu. Khóe miệng mỉm cười, chắc là Hiên Viên Uyên lo lắng cho mình.

“Ai bảo ngươi vào!” Một chưởng đánh vào cái mõng nhỏ, Tri Nhã nhú mày, vô luận tới nơi nào, tên hồ ly này vẫn thích chiếm tiện nghi.

Chung quanh tiếng chém giết không ngừng vang lên, thậm chí huyết nhục vẩy trên thân thể.

Hiên Viên Uyên không do dự, mở rộng cước bộ.

“Ngừng ——” Tri Nhã thốt lên, Hiên Viên Uyên cũng không biết vì sao, cước bộ nhất thời ngừng giữa không trung.

“Ngươi hiểu à?” Ngữ điệu quả thực khó che giấu nghi hoặc.

Tròng mắt đen láy cất giấu khối băng vạn năm, lại vô ý thức cười lên: “Ngươi đã dừng lại, không phải đại biểu tin tưởng ta sao?” Được người khác tín nhiệm cảm giác thật khá.

Giữa kiếm khí hàn lãnh, ánh mắt Tri Nhã liếc qua bốn phía, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới bên tai. “Đông sáu bước, Nam ba bước, Tây một bước, Đông nửa bước, Bắc một...”

Tri Nhã càng lúc càng nhanh, cước bộ Hiên Viên Uyên dường như gió thổi xuống đất, tín nhiệm này, ngay cả chính hấn chưa từng ý thức được.

Nhưng lại phân minh cảm giác được kiếm khí ngày càng ít, thậm chí thủ hạ của Hiên Viên Uyên cũng bắt đầu phản kích. Tri Nhã vô thức mỉm cười, người của Hiên Viên Uyên thật lợi hại, trong trận pháp như vậy đều có thể bảo tồn sinh mệnh.

“Tây nửa bước, Bắc một...” Đột nhiên cước bộ Hiên Viên Uyên chậm lại, nghiêng đầu.

“Cái gì?”

Tri Nhã còn chưa hiểu gì, một đôi môi ôn nhuận trong lúc vô tình phớt qua môi Tri Nhã.

Bờ môi mềm mại ma sát, trong giây lát Tri Nhã ngẩn ra, tuy rằng lần trước cũng bị hôn qua, nhưng đó bất quá là vui đùa, mà bây giờ, tâm giật mình.

Hai tròng mắt im lặng đối diện, lại không rõ quỹ dị. Nóng cháy vẫn hòa tan tại lúc này.

Hiên Viên Uyên đột nhiên cảm giác được nội tâm của mình đang điên cuồng toát ra, loại cảm giác này chưa bao giờ có, hấn cư nhiên đối một tiểu oa nhi...

Cước bộ vô ý thức vừa lùi về phía sau! Rơi vào địa phương khác.

“Ba ——” Đôi môi kề sát cấp tốc xa nhau, Tri Nhã sắc mặt đỏ thắm còn chưa rút đi, lại nhất thời thảm kêu một tiếng không tốt.

Kiếm khí chung quanh dường như bão tố tăng lên gấp bội, vô số kiếm lao về thân thể, giữa hai tay Hiên Viên Uyên chưởng phong tấn mãnh đánh bại kiếm khí.

Động tác mạnh mẽ, cả người Hiên Viên Uyên như chiến thần, đôi mắt tím phun ra ám tử! Tóc đen ở trong không khí tứ ngược phi dương. Thân ảnh như kiếm cuồng vọng!

“Mau, toàn lực hướng về phía tây bắc!” Tri nhã âm thầm lắng tâm, hướng phía Hiên Viên Uyên hô lên.

Giờ khắc này, Hiên Viên Uyên nhanh chóng bay về tây bắc, thân ảnh chợt lóe lên trong nháy mắt đó, nguyên bản ở mảnh đất kia nhất thời xuất hiện một cái động lớn! Phía sau đây kiếm khí hung tợn!

“Đâm về phía trung gian!” Thanh âm Tri Nhã quả đoán: “Tung ta lên!”

Động tác Hiền Viên Uyên chỉ do dự chốc lát, chợt vút tương cả người Tri Nhã ra ngoài. Thân ảnh Tri Nhã như con chim yến, xẹt qua không trung, đảo ngược, toàn bộ lực lượng tụ tập nơi cổ tay, một chân chạm xuống đất, tấn mãnh cắm vào trên mặt đất.

Ngay trong nháy mắt đó, một tiếng nổ mạnh vang lên, tâm điểm bốn phía đều vỡ tan. Tất cả kiếm khí nhất thời hóa thành hư không.

Chỉ nhìn thấy một đám hắc y nhân bên người nửa quỳ trên mặt đất, lại không có bất kỳ tử thương. Hoàng y nhân vừa bày trận đã biến thành tro tàn, người đang ở trận, trận vong nhân vong.

“Các ngươi không có sao chứ?” Hiền Viên Uyên từ phía sau đi ra, thân ảnh nam tử trong bóng tối quý mỵ lại mạnh mẽ. Mái tóc ở trong không khí tung bay, trông mất màu tím câu phách nhân tâm.

“Không có việc gì, Vương gia, người...” Đột nhiên có người rung động kêu thành tiếng, lại bị hắc y nhân cầm đầu quát lớn.

“Câm miệng!”

Tri Nhã xoay người sang chỗ khác, nam tử như yêu nghiệt chậm rãi đi ra từ bóng tối, mặt nàng hiện lên khiếp sợ khó có thể che giấu. Vốn vừa tiếp xúc Hiền Viên Uyên, cũng cảm giác được trên người hắc y nhân dường như có độc, lại thật không ngờ gặp phải loại tình huống này.

Cảm thấy Tri Nhã khiếp sợ, Hiền Viên Uyên khẽ nhếch môi, không nghĩ tới tiểu nha đầu này cũng biết kinh ngạc.

Hiền Viên Uyên bước đến chỗ Tri Nhã, nụ cười trên mặt toàn bộ thu liễm, con ngươi thâm thúy không thấy đáy đã tràn đầy khí phách: “Sự tình hôm nay, nếu như ai tiết lộ ra ngoài, giết không tha!”

“Tuân lệnh, Vương gia!” Đám hắc y nhân thủ hạ về mặt nghiêm túc, nhiều năm huấn luyện, bọn họ chỉ cần biết mình thuần phục dưới Ly vương là được.

“Lui ra. Phù Trần, truyền lệnh xuống, bản vương bị thương nặng!” Hiền Viên Uyên nói.

“Dạ?” Về mặt Phù Trần nghi hoặc, Vương gia đâu bị thương.

“Ngươi cũng truyền lệnh xuống, nói bản tiểu thư cũng bị thương.” Khuôn mặt Tri Nhã lạnh băng hoàn toàn không còn sự kinh ngạc khi nãy, đi tới cạnh Hiền Viên Uyên.

“Thế nhưng...”

Mặc kệ mọi người tròn mắt hốc mồm, Tri Nhã ngạo nghễ xoay người. Vừa bước vài bước, nàng bỗng nhiên ngừng, ánh mắt hơi cô chấp liếc nhìn Hiền Viên Uyên. “Sao, giờ ngươi không đi à?”

“Hù dọa?” Đón nhận ánh mắt Tri Nhã, nụ cười trên mặt Hiền Viên Uyên tăng thêm mấy phần tà mị, thân thể không tự chủ cúi xuống, tóc rối tung xoã ngay cổ.

Nhưng không ngờ Tri Nhã ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắc. “Không dám, chỉ là hiện tại ta đối với ngươi cảm thấy hứng thú.”

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng- Ngạo Thế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chuẩn bị, khúc nhạc dạo phản kích

Trời thu, lá rụng bay tán loạn.

Tin tức Ly vương cùng Tiểu nữ Phụng gia ra ngoài bị đám trọng thương, tốc độ lan truyền như hỏa tiễn. Thậm chí trong hoàng cung cũng thảo luận sôi sùng sục, nhưng không ngờ, một góc thành trấn, một đình viện an tĩnh, lá khô trên cây vũ động như cánh bướm lần cuối.

Tri Nhã mặc y phục tuyết trắng, dung nhan như điêu khắc lại ưu nhã, cả người tựa lưng vào ghế ngồi, nét mặt suy tư, hoàn toàn không giống một đứa trẻ hơn mười tuổi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua bãi cỏ.

Mười mấy hắc y nhân hình thành phương trận, bước tiến mất trật tự, thân ảnh mấy người lại bất đồng, tốc độ càng lúc càng nhanh, vòng vây chặt chẽ đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Một chút khí tức ảm áp tràn ngập. Khóe miệng Tri Nhã cong lên, quả nhiên Sở Thiếu Ly rất có tài, mới huấn luyện vài ngày là có thể dạy những trận pháp của bọn họ cho nàng, hiệu quả tăng vọt.

“Sự tình xử lý thế nào?” Thanh âm thấp lãnh (trầm thấp, lãnh đạm) vang lên, Tri Nhã nhẹ tay nâng lên, một bóng đen liền phóng đến trước mắt, chính là

Tật Phong thuộc hạ của Sở Thiếu Ly.

Sau sự việc xảy ra, Thiếu Ly tự mình tới cửa, đồng thời để lại Tật Phong ở bên cạnh nàng, cảm kích này nàng sẽ không quên.

Tật Phong đứng cạnh Tri Nhã, hồi báo tình hình gần đây. “Ly vương đã chuyển giao binh quyền vào tay hoàng thượng, về phần thừa tướng vẫn bị hoàng thượng giữ lại trong hoàng cung, thế nhưng không có bất kỳ nguy hiểm nào.” Nhưng trong lòng âm thầm vô cùng kinh ngạc, hắn vừa mới đến đã bị phát hiện, tiêu nha đầu này quả thực không tầm thường.

Ngón tay nhẹ gõ bàn, trên mặt non nớt lộ ra tươi cười châm biếm. Hiên Viên Uyên thật khôn khéo, không tiến, ngược lại thụt lùi, nhất định giấu diếm sát khí, binh quyền bị chuyển giao chỉ sợ là hắn cố ý, thế nhưng phụ thân...

Tật Phong do dự một lát, bổ sung một câu: “Có muốn nghĩ cách cứu thừa tướng ra không?”

Trong mắt Tri Nhã chợt lóe lên sầu lo, cười cười.

“Không cần, hoàng thượng hắn không dám động thủ với cha, về phương diện nào cũng không phải dễ xử lý. Tật Phong, người dân thám tử thám thính mọi chuyện, ta phải biết tất cả tình huống về cha. Nếu hoàng thượng triển khai sát khí trước, ta đây sẽ để cho bọn họ chung thân khó quên!” Cha mới có thể chiếu cố tốt mình.

Một cỗ sát khí vô hình nhất thời tràn ngập, Tri Nhã đánh một chưởng trên bàn, cái chén liền tan thành bột phấn, rồi đứng dậy, đi đến phía bãi cỏ.

Sau lưng Tật Phong nhất thời ngẩn ra, nhìn bột phấn trên bàn, hắn che lại nội tâm kinh ngạc, đi theo phía sau Tri Nhã.

“Tiểu thư ——” kèm theo một giọng nói nhu nhu, thân thể nho nhỏ của Nhu Mễ cuồn cuộn chạy tới.

Tri Nhã xoay người sang chỗ khác, mặt trong trẻo hiện lên tiểu ý. Lấy một cái khăn tay trong túi áo ra, lau mồ hôi trên trán cho Nhu Mễ. “Chuyện gì?”

Lời vừa ra thật bình thản hoàn toàn khác với nữ tử tràn đầy sát khí khi nãy. Nàng tuy rằng máu lạnh, nhưng sẽ không bạc đãi người của mình.

“Tiểu thư...” Nhu Mễ lấy lại hơi thở, mới nói: “Sở vương đến rồi.”

Khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn, Tri Nhã buồn cười gõ đầu Nhu Mễ: “Mê sắc —— “

“Tiểu thư ——” Nhu Mễ đỏ mặt.

“VẬY RA NGOÀI THÔI.” Tri Nhã cũng không quản mặt Nhu Mễ còn đang đỏ, xoay người đi ra đình viện. Lại quên mất trên mặt Tật Phong cũng không che giấu được kinh ngạc, đứa bé này lại mang khí phách như vậy.

Tri Nhã mới vừa đi tới đình viện, đã nhìn thấy Sở Thiếu Ly đứng trước mặt. Cũng mặc bạch y, toát ra khí chất cao quý thanh nhã.

“Vương gia, mời ngồi.” Tri Nhã ưu nhã vươn tay nhỏ bé, làm động tác thỉnh hướng về phía cái ghế tại hoa viên. “Sao lại khách khí vậy?” Thiếu Ly ngồi xuống, mỉm cười ấm áp. “Không gọi Sở đại bá nữa à?”

Tri Nhã mỉm cười cảm tạ: “Thế nào, không cần cho người chút mặt mũi trước mặt thuộc hạ sao?”

“Đừng có dùng ánh mắt này nhìn ta, buồn nôn.” Thiếu Ly khó khi nào mở miệng vui đùa, hắn không thích nha đầu dùng loại khẩu khí này nói chuyện với mình. “Giúp người không phải vì người, mà là thừa tướng gặp chuyện không may, đối với ta cũng một chẳng có bất kỳ điều gì tốt.”

“Ta biết.” Tri Nhã giản đơn đáp lời. “Nhưng vẫn cảm tạ.” Dù sao hiện tại thế lực của nàng quá yếu, cần người khác bang trợ, một ngày thời cơ thành thực, nàng nhất định sẽ hồi báo.

Đổi mặt Tri Nhã thẳng thắn, trong mắt Thiếu Ly không khỏi hiện lên buồn bã, cảm thấy ghét sự khách khí này, vội vàng dời đi trọng tâm câu chuyện. “Được rồi, ngày hôm trước người nhờ ta điều tra tin tức, ta đã tìm hơn phân nửa, có muốn đưa bọn họ tới không?”

“Không cần.” Tri Nhã suy nghĩ một chút: “Dù sao muốn phát triển thế lực các nơi điều không phải chuyện ngày một ngày hai, qua mấy ngày sau ta sẽ xem.” Đối với Sở Thiếu Ly, nàng nghĩ không cần thiết giấu diếm. Ở nơi này căn bản cũng không quen thuộc, chỉ có chút tài năng mới bảo vệ tốt người bên cạnh.

“Tốt lắm, những người còn lại ta sẽ hỗ trợ mau chóng giúp người tìm được.” Thiếu Ly kiên định. Tuy rằng chuyện nha đầu muốn làm thật khiến hắn rất kinh ngạc, nhưng tin tưởng nàng có thể làm tốt.

Nhìn dáng dấp Sở Thiếu Ly nghiêm trang, mặt Tri Nhã hiện lên tình cảm ấm áp, thân ảnh nho nhỏ lóe lên, đưa tay vỗ vào trên người Sở Thiếu Ly: “Đại bá, cảm ơn.”

Đại bá? Thiếu Ly bất đắc dĩ mỉm cười, nha đầu chết tiệt kia, còn dám gọi! Cúi đầu hỏi: “Lần sau đưa cho người người huấn luyện, thế nào?”

Tri Nhã vừa muốn mở miệng, lại cảm giác được có người tới gần, bên môi gọi lên nét cười tinh nghịch. “Có người tự đến rồi.”

Quả nhiên vừa dứt lời, sau lưng thân ảnh Tật Phong chột lóe lên, ngăn lại người đang xông tới.

Trên không trung hai đạo thân ảnh giáp đầu.

Tri Nhã nâng hai mắt lên, nhìn gương mặt trên không trung vô cùng băng lãnh, chẳng phải là thị vệ Phù Trần của Hiên Viên Uyên sao?

“Ngừng ——” Một thanh âm thanh lượng cắt đứt hai người quyết đấu.

Tri nhã vén tóc qua tai: “Người của Ly vương phủ, lại không biết quy củ như vậy?”

Nhưng không ngờ Phù Trần xoay người trên không trung. Đầu ngón tay đầy sát khí, bắn một phong thơ về phía Tri Nhã, cú xoay người liên tiếp nhất thời tiêu thất ngay trước mắt.

Ngón tay nhỏ dài chuẩn xác nắm lấy lá thư, Tri Nhã neho mắt lại, sát khí nặng như vậy, phỏng chừng có liên quan đến hồ ly, ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Được tri ái muội!

Đêm, mọi vật đều tĩnh lặng. Một thân hắc y từ phía bên ngoài cửa sổ nhảy ra, thân ảnh Tri Nhã như con chim yến, lặng yên rời khỏi.

Phía ngoài gió lạnh thổi tới chiếc cổ nhỏ xinh đẹp, cảm giác hành tẩu trong đêm dần có lại, dường như lũ hành đêm khuya. Tri Nhã cong khoé miệng lên.

Đêm tối, chính là thiên hạ của nàng.

Thân ảnh từ trên tường nhảy xuống, Tri nhã khéo léo nhảy tới chỗ Hiên Viên Uyên. Chưa từng có người nào khiến nàng cảm thấy hứng thú như tên Hiên Viên Uyên kia.

Huống chi... Bên môi vô ý cong lên, nội dung trong phong thư, nàng cảm thấy rất hào hứng.

Nhẹ nhàng tránh thoát mỗi thị vệ, Tri Nhã xoay người nhảy vào cửa sổ. Giữa ánh sáng chớp chòm từ ngọn nến, tiếng nói chuyện mơ hồ truyền tới bên tai, Tri Nhã vô ý đi đến phía giọng nói phát ra.

Một giọng nam xa lạ đè nén phần nộ: “Ngươi là kẻ gốc à? Biết rõ nội lực của ngươi không có khả năng vẫn ngăn chặn độc trong người, còn không mau lấy giải dược trong thân thể nha đầu Phượng gia kia ra, ban đầu là để cứu mạng của nàng, hiện tại ngươi đừng kiểm soát với ta!”

Tri Nhã khề cau mày, nghe khẩu khí người kia, chẳng lẽ Hiên Viên Uyên đột nhiên chuyển thành tóc bạc thực sự có liên quan tới mình? Nghĩ đến những quái dị lần đầu tiên gặp mặt, tất cả đầu mối không ngừng liên tiếp hiện lên, động tác không khỏi ngừng lại.

Giọng Hiên Viên Uyên hơi cuồng vọng, trôi dạt đến bên tai: “Không sao cả, hơn nữa không tìm được Thất sắc thảo, giờ lấy ra giải dược từ trên người nàng cũng gấp nguy hiểm.”

“Nguy hiểm! Ngươi là đầu heo!” Người kia cũng không cho chút mặt mũi, chửi ầm lên: “Có bằng nguy hiểm của ngươi không? Phải biết rằng, độc tái phát lần hai, ngươi nhất định sẽ chết! Thôi được rồi, mặc kệ ngươi!” Nói xong cũng nghe cửa đóng rầm một cái.

Tri Nhã ần người, đã nhìn thấy trên tay nam tử mang theo cái hòm thuốc, cảm giận xoay người đi.

Hiên Viên Uyên sẽ bị vậy à? Cước bộ Tri Nhã hơi chậm lại, thanh âm rất nhỏ bị bại lộ.

“Là ai?” Thanh âm cao ngạo nhất thời vang dội cả gian phòng.

Môi Tri Nhã khề động, hoàn không nói được tiếng nào. Cả người Hiên Viên Uyên giống như kiếm lao nhanh từ phòng ra, chưởng phong lăng liệt hóa thành một đạo quang.

“Là ta!” Tri nhã còn chưa thấy rõ bóng dáng Hiên Viên Uyên, cả người phản xạ khề động.

Tốc độ thật nhanh!

Xoay người trong nháy mắt, Hiên Viên Uyên nhất thời thấy rõ ràng người trước mắt, chiêu thức trong tay hóa thành hư không.

“Là ngươi.” Trên nét mặt chột lóe lên kinh ngạc, Hiên Viên Uyên trở về phòng.

Theo tiếng nước dập dồn vang lên lần nữa, Tri Nhã cảm giác mới vừa nãy là một màn ảo giác. Hiên Viên Uyên đi ra, trở về thế nào?

Đúng lúc này, thanh âm vô cùng lười biếng từ buồng trong truyền ra: “Tiến đến —— “

Tri Nhã nâng cước bộ lên, đẩy cửa phòng ra. Hai hàng lông mày nhăn lại.

Trong phòng chỉ có một hồ nước lớn, bốc hơi dày đặc, trong không khí phiêu đảng mùi thuốc. Hiên Viên Uyên ngâm nửa người trong dược trì, thân thể mạnh mẽ hữu lực, tóc dài màu bạc hơi ngả đen, giọt nước từ trước ngực chảy xuống, mỹ lệ câu phách nhân tâm vậy, đang từng bước đi về phía nàng.

“Ngươi tới làm gì?” Hiên Viên Uyên cười tà mị, bước chân thoăn thoắt đi lại trong nước, hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Tri Nhã.

Tri Nhã sắc mặt ửng đỏ, nàng tuy rằng sống tại thế kỷ 21, nhưng chưa từng xem qua tình huống kinh điển như thế. Bên môi càng tăng thêm tiểu ý, tên hồ ly này, nhất định là cố ý.

Tùy ý ngồi bên cạnh cái ao, con ngươi trong suốt đảo qua thân thể Hiên Viên Uyên, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi muốn ta đi với ngươi, ta không đồng ý.”

“Đây là thái độ gì của ngươi?” Hiên Viên Uyên hai tay ôm ngực nhìn Tri Nhã. Nếu không phải vì ngâm thuốc không thể gián đoạn, hẳn cũng sẽ không dùng phương thức này gặp mặt nàng. Nhưng không ngờ tới nữ tử này lại chẳng có phản ứng gì với một nam nhân đang lơ đãng.

“Ngươi nghĩ muốn thái độ nào?” Hai chân Tri Nhã vung lên, vô cùng bình thản: “Không sao.” Hai tròng mắt khiêu khích đảo qua vóc người kinh điển: “Cũng vậy thôi. Ta đã nói cho ngươi biết mục đích tới đây rồi, ta đi đây.”

Tri Nhã đứng dậy, xoay người liền muốn đi. Chẳng chút biểu tình. Trong lòng Hiên Viên Uyên không rõ lửa giận lan tràn, bỗng nhiên bước dài, cả người đứng trước mặt Tri Nhã.

Mất đối diện, Hiên Viên Uyên dè dặt nhìn xuống, ngạo nghễ nhìn nàng. “Lý do?”

“Đó là chuyện của ngươi, tại sao ta phải giúp ngươi?” Tri Nhã không tỏ ra yếu kém, lạnh lùng nhìn lại. Trong tròng mắt lạnh lùng lóe ra cơ trí.

“Ngươi muốn ta đi chung với ngươi để tìm Hộ quốc thần kiếm, thế nhưng cha ta lại đang trong nguy hiểm, Hiên Viên Uyên, an toàn của ngươi chẳng chút quan hệ nào tới ta.” Tuy rằng Hiên Viên Uyên ra điều kiện rất mê người, nhưng không có giải thích làm sao cứu cha, vô luận như thế nào, nàng cũng không thể quên an toàn của người nhà.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Da thịt Hiên Viên Uyên lóa lờ ánh lên sáng bóng, thân thể cao ngất mang đến áp lực cường đại. “Nói ra điều kiện của ngươi.”

Hắn quả thực không ngờ nha đầu này cư nhiên vì người nhà của mình, lại cùng hắn đàm điều kiện.

“Ta mặc kệ các ngươi sau này ai đăng cơ, nhưng ta muốn ngươi bảo chứng Phượng thị vĩnh viễn không suy sụp!” Tri Nhã ngửa đầu nhìn Hiên Viên Uyên. Cho dù thực lực của hắn cao hơn nàng thì sao chứ, trên đời này chẳng có kẻ nào mà nàng không giết được cả!

Hiên Viên Uyên nhìn thẳng nàng, đôi mắt kia tràn đầy kiên định và ngạo nghễ. Bản lĩnh tiểu nha đầu này hắn không phải không thừa nhận. Dám trong thời gian ngắn ngủi chỉ hơn mười ngày đã nắm giữ thế lực nhất định. Vừa nghĩ tới tiếp cận lúc ban đầu là bởi vì duy trì giải dược lưu tại trên người của nàng, nhưng bây giờ, hứng thú lại càng ngày càng đậm.

Hiên Viên Uyên đưa tay lên, trịnh trọng thề: “Ta sẽ đáp ứng ngươi.”

Đã không còn vẻ đùa giỡn khi nãy, biến thành nam tử trầm ổn. Tri Nhã khẽ nhủ mảy, nếu Hiên Viên Uyên đã hứa hẹn, chuyện của cha nhất định không có bất kỳ vấn đề gì.

“Vậy ngươi có điều kiện gì?” Ngắn gọn kết thúc câu hỏi. Nàng cũng không nhận ra con hồ ly này tốt như vậy.

Hiên Viên Uyên càng phóng đại nụ cười tà mị, hắn bỗng nhiên cúi đầu, cả người sắp gần kề Tri Nhã liền ngừng lại: “Những lời khi nãy đã nghe hết rồi đúng không?”

Thông minh như Tri Nhã, sao lại không biết ý của Hiên Viên Uyên là gì, vừa rồi hắn cùng nam tử kia nói chuyện có nhắc tới nàng, chẳng phải vì giải dược gì trên người nàng sao?

“Ngươi muốn thế nào?”

“Ồ lại bên cạnh ta.” Hiên Viên Uyên cũng không cần phải nhiều lời nữa, nói thẳng ra điều kiện.

“Ồ lại bên cạnh ngươi? Thân phận gì?” Tri Nhã hỏi ngược lại: “Ly vương điện hạ muốn ta làm nha hoàn cho người chăng.” Tròng mắt trong suốt hiện đầy khiêu khích, Tri Nhã khẽ động chân.

“Thân phận?” Hiên Viên Uyên nhủ mảy, chuyện này hắn thật đúng là chưa nghĩ tới. Thâm ý càng sâu, khóe miệng lơ đãng câu dẫn ra nụ cười tà mị.

“Ly Vương phi thế nào?” Dem điều này giữ lấy tiểu nữ ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, nghĩ đến cũng là một chuyện rất tốt.

“Ly Vương phi?” Tri Nhã nhìn Hiên Viên Uyên rất nghiêm túc, không biết thật hay giả. Hắn làm sao lại hứng thú với nha đầu mới mười mấy tuổi.

“Thế nào?” Hiên Viên Uyên nhìn nàng, không bỏ sót một tia biểu tình từ nàng.

“Được!” Tri Nhã ngẩng đầu nhìn nam tử cao to tuấn mỹ, nếu ở cổ đại không dự định lập gia đình, huống chi người đàn ông này bắt quá là muốn giải được trên người nàng. “Nhưng sau này ngươi phải nghe lời bản cô nương nói!”

“Không thành vấn đề!” Bàn tay dày rộng của Hiên Viên Uyên nắm lấy tay nhỏ của nàng, trong lúc lơ đãng hồ ly mỉm cười giáo hoạt.

“Vậy ngày mai xuất phát.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngao Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chút ái muội, nộ hôn của hắn

Canh tư, mưa thu mờ mịt, hàn ý tràn ngập. Thủ vệ còn đang ngủ gật, một chiếc xe ngựa lặng yên ra khỏi cửa thành, phía sau có bốn năm tùy tùng đi theo.

Người cầm cương chính là Phù Trần, hắn do dự chỉ chốc lát, vẫn xoay người đánh xe.

“Chuyện gì?” Hiên Viên Uyên một thân hắc y ngồi trên xe ngựa, tóc đen cột cao rơi là tả vài cọng, tràn ngập khí tức tà mị tôn quý, không một ai dám lại gần. Thịnh thoảng cúi đầu nhìn nha đầu đang gối đầu ngủ, khóe môi nhợt nhạt nụ cười ảm áp.

Tay nhẹ nhàng nhéo lỗ mũi của nàng, cũng không biết vì sao, càng ngày càng không muốn rời xa nha đầu này.

“Bên trong hoàng cung truyền đến tin tức.” Phù Trần khinh bi liếc mắt nhìn Vương gia, trên mặt âm trầm càng đậm, cũng không biết Vương gia coi trọng nha đầu này điểm nào? Hắn không khỏi giả tăng thanh âm nói: “Hoàng thượng tự tiện chủ trương, đem 50 vạn binh quyền ngài vừa nộp lên chuyển giao cho Binh bộ Thượng thư Hồ Hải.”

Hiên Viên Uyên cười mỉm, trong mắt lộ vẻ chẳng đáng: “Hành động của hắn thật ra khá nhanh! Đã đem binh quyền dời đi.” Tay nâng cằm của mình, Hiên Viên Uyên hừ lạnh: “Sự tình nếu như hắn mong muốn, cũng sẽ không có ngày hôm nay!”

Phù Trần vừa nghe, lập tức minh bạch vương gia nhất định đã an bài quân cờ: “Vương gia, bước tiếp theo...”

“Ồn quá!” Một tiếng oán giận truyền ra, Tri Nhã ở trong lòng Hiên Viên Uyên trở mình. Thật là, nửa đêm còn làm kẻ trộm? Một đại Vương gia vào buổi tối còn lăm điều thế này.

Buồn ngủ quá! “Ngươi đừng động!” Tri Nhã chu môi lên, đã đồng ý làm Ly Vương phi của hắn, nên chẳng cần phải quản lễ tiết gì, ngủ no là được rồi.

Tri Nhã ở trong lòng Hiên Viên Uyên tìm một vị trí thích hợp, cả người cuộn tròn như con mèo nhỏ, không lâu sau phát ra tiếng hít thở trầm ổn.

Phù Trần thấy Tri Nhã ngủ tiếp, vội vàng thấp giọng hỏi: “Vương gia, bước tiếp theo làm cái gì đây?”

Ánh mắt Hiên Viên Uyên lạnh lùng bắn thẳng lên người Phù Trần, mím môi trong im lặng, rõ ràng phun ra hai chữ...

Câm miệng!

Ngón tay ở trên bàn viết xuống hai chữ “Lạc Thành”.

Đơn giản hai chữ, lại không làm cho Phù Trần nghi hoặc. Hắn thế nào lại không nghĩ tới lão gia Binh bộ Thượng thư Hồ Hải tới Lạc Thành. Hộ quốc thần kiếm ở Cẩm thành, mà đường tới Lạc thành có đi qua Cẩm thành. Nếu có thể ở Lạc thành thuận lợi tìm được căn cứ Hồ Hải tham ô nhận hối lộ, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện.

“Vương gia! Người thật...” Gương mặt lạnh lùng của Phù Trần biến đổi, mừng như điên.

Lời còn chưa dứt, Tri Nhã vừa lật người.

Phần nộ trong mắt Hiên Viên Uyên bỗng nhiên bạo phát, quả thực là tìm đánh mà, không phát hiện nha đầu đang ngủ sao? Liền chẳng chút lưu tình đánh Phù Trần một chưởng văng ra ngoài.

Xe ngựa khởi bước, Phù Trần đen mặt lần thứ hai đánh xe.

Trong buồng xe khí tức an tĩnh, Hiên Viên Uyên nhin không được cúi đầu, mân mê đôi môi lạnh lạnh của Tri Nhã, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên chút hồng nhuận, lại khiến người mê hoặc.

Hiên Viên Uyên cũng không kèm chế nữa, cúi đầu khẽ hôn lên môi nàng. Nha đầu này, ngủ là dễ thương nhất.

Lạc thành, Hiên Viên quốc chi danh, sản vật phì nhiêu, bách tính hòa thuận.

Đầu đường người bán hàng rong hô rao liên tiếp, chu vi, người đi như nước chảy, hết sức náo nhiệt.

Lúc này đoàn người Tri Nhã cải trang thành thương nhân, đi trên đường cái.

“Ta đói bụng.” Ánh mắt Tri Nhã vẫn lơ mờ, chết tiệt, buồn ngủ quá.

Hiên Viên Uyên tươi cười: “Bản thiếu gia cũng đói bụng a...”

Ý vị thâm trường, Tri Nhã hung hăng trừng hấn, thật không biết nam nhân này trong đầu đang suy nghĩ gì, đói tiểu hài tử cũng không biết xấu hổ nói ra.

Hiên Viên Uyên nhìn nàng thờ phỉ phò, thấp cười, vỗ vỗ đầu Tri Nhã: “Là nguoi nghĩ sai.”

Ra thủ thế với Phù Trần. Phù Trần lạnh lùng gật đầu, lập tức dẫn đường. Tri Nhã thấy vậy cong môi, cũng không phản bác, ăn no là được.

Đoàn người vừa đi vào quán trọ, thì có tiểu nhị đi lên trước.

“Khách quan, ngài dùng món ạ?”

Hiên Viên Uyên vung quạt lên, phong lưu tiêu sái gật đầu. Trong nháy mắt đưa tới tiếng kinh hô của các cô gái trẻ tuổi.

Tri Nhã xoắn xoắn tóc của mình, đi theo. Nàng cũng quen, hồ ly tới chỗ nào đều là yêu nghiệt, theo tiểu nhị dẫn mình tới bàn bên cạnh.

Lại phát hiện tùy tùng sau lưng đều đứng, Tri Nhã nhú mày. “Các nguoi đứng làm gì, làm sao ta ăn được?” Nàng ghét nhất chế độ phong kiến này.

“Hạ nhân không thể cùng chủ nhân ngồi chung một chỗ.” Phù Trần đáp lời.

Tri Nhã nhìn gương mặt lạnh lùng, cho dù tâm tình tốt cũng hoàn toàn biến mất. Thái độ gì?

“Hồ ly!” Lạnh lùng nói hai chữ, nhãn thần hội ý quét tới.

Hiên Viên Uyên cũng không tức giận, mặc nàng không lớn không nhỏ kêu: “Ngồi hết đi! Bên ngoài không cần nhiều quy cũ như vậy.” Không nghĩ tới nha đầu này thật quan tâm người.

Tùy tùng sau lưng lúc này mới ngồi xuống.

Đổi mặt với một đám mặt không thay đổi, Tri Nhã ngồi cao ở trên ghế, chân không được tự nhiên vung vài cái, nàng ghét cảm giác bị lò đi.

Chỉ chốc lát sau trên bàn bày đầy món ăn. Tất cả đồ ăn đã được Phù Trần sớm an bài. Nhìn một bàn ăn, đều là những món mình thích. Ánh mắt Tri Nhã hí thành một đường dài. “Làm sao nguoi biết ta thích mấy món này?”

“Giờ mới biết chỗ tốt của bản công tử sao?” Hiên Viên Uyên cười đưa tay vuốt đầu nàng, nhưng không nghĩ thân thể nàng khẽ động, tránh được móng vuốt của hấn. Cũng không biết người đàn ông này sao cứ thích động thủ động cước, nếu không phải vì ngủ, còn lâu mới cho hấn chạm vào.

Hiên Viên Uyên nờ nụ cười, cúi đầu, khí tức ái muội thổi tới bên tai Tri Nhã: “Nguoi lẽ nào đã quên, mình đồng ý với ta gì rồi à?” Thanh âm khiêu khích đặc biệt mỉa hoặc.

Tên hồ ly này, quyến rũ cái quái gì? Tri Nhã ngửa đầu đối mặt ánh mắt Hiên Viên Uyên, khốc miệng cong lên mê người. “Nguoi lẽ nào quên mất, chúng ta còn chưa thành thân. Hay là công tử nguoi, rất thiếu nữ nhân?”

Cười khanh khách, môi anh đào hồng nhuận. Hiên Viên Uyên bỗng nhiên cảm giác được thân thể mình nóng lên, vươn tay uống một hơi cạn sạch chén rượu lạnh. Chết tiệt, hấn lại có cảm giác với tiểu nha đầu. Tay hơi che giấu sự thất thố của mình, bên tai truyền đến tiếng bàn luận mấy người bàn kề cận.

“Các nguoi nghe nói không, thiên kim Hồ đại nhân _ Hồ Nhã Mộng tổ chức tiệc hái hoa, nếu như nam tử nào có thể đáp được ba vấn đề của Hồ tiểu thư, sẽ được mời đến Hồ phủ.” Một người thiếu mi nói.

“Thật vậy chẳng?” Một người khác thanh âm kích động. “Hồ tiểu thư là đệ nhất mỹ nữ Lạc thành chúng ta!”

“Huống chi phụ thân của nàng còn là thượng thư trong triều, quyền lợi che trời!”

Thanh âm lục tục truyền tới bên tai, ngón tay Hiên Viên Uyên nhẹ gõ bàn, khóe miệng lơ đãng vung lên. Ánh mắt quay đầu nhìn Phù Trần.

Hái hoa? Đây không phải thời cơ tốt nhất đến Hồ phủ sao?

Tri Nhã chính xác kẹp lấy một miếng thịt để vào trong miệng, đem thần tình hai người thu hết vào đáy mắt, bên môi hiện lên tiểu ý.

Xem ra, sắp có chuyện đùa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thế lực! Lễ vật của hân.

Buổi tối vô số ánh sao lấp lánh, ánh trăng mờ lung. Mùi hoa quế u nhã phiêu đảng trong không khí, cây hoa cúc bên cạnh cũng đang hé nở. Cái bực dài dựng lên thật cao, tơ lụa màu đỏ quay chung quanh giá, trong bóng tối vô cùng loá mắt.

Lúc này bốn phía tổ chức hái hoa ừng đầy người. Đơn giản không chỉ thưởng thức hoa, còn có vô số tiểu thư khuê các, danh môn công tử lên đài hiến nghệ. Quan trọng hơn là có đệ nhất mỹ nữ Lạc Thành _ Hồ Nhã Mộng tham dự.

Không khí hội trường phá lệ náo nhiệt!

“An tĩnh, an tĩnh!” Người điều khiển chương trình, quản gia Hồ phủ đi tới giữa bực, lão mặc thân y bào xanh ngọc hoạ tiết như mây uốn lượn, hô: “Hôm nay là tiết hái hoa tiểu thư Hồ phủ _ Hồ Nhã Mộng chúng ta vì mọi người tổ chức, đầu tiên, thỉnh tiểu thư của chúng ta lên biểu diễn một đoạn.”

Một trận ồn ào vang lên, Nhã Mộng chậm rãi đi lên, một thân xanh ngọc, váy dài với hoạ tiết tán hoa xanh biếc, hai tròng mắt như nước chảy động lòng nhân.

Kỹ thuật nhảy du dương trên đất trống, giống như tiên nữ, người chung quanh nhin không được hết rầm lên, thậm chí còn có người hô to.

Đối diện trên đài là 5, 6 vị khách quý đang ngồi yên lặng, nam tử cầm đầu chính là Hiên Viên Uyên. Quạt trên tay khẽ giơ lên, mặt tuấn mỹ mỉm cười tà mị.

Tri Nhã khoác chân ngồi trên ghế, gương mặt tinh xảo, gò má hồng hồng lộ ra sức hút. “Công tử muốn thành thân, cũng không cần phải dẫn ta tới.”

Tri Nhã chuyển tách trà trong tay, mày hơi nhíu, trời mới biết, nàng rất ghét mùi son phấn. Hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc nam tử bên người, nàng cũng không nhìn ra vì sao Hiên Viên Uyên lại coi trọng đám nữ nhân này, bất quá, làm chuyện này cần gì tới chỗ như thế? Phiền phức!

“Ghen tị?” Hiên Viên Uyên tới gần nàng, môi mỏng khẽ gợi khe động. Con ngươi thâm thúy như u đậm chứa tiểu ý.

Tri Nhã đùa nghịch ngón tay của mình, căn bản không thèm để ý nam nhân đang cười châm chọc này.

“Ta chỉ vì lo lắng cho ngươi, cưới vợ quá nhiều, thân thể ăn không tiêu.”

Mỉm cười khiêu khích, Hiên Viên Uyên một tay bịt miệng Tri Nhã lại, tay kia gõ đầu nàng. “Xú nha đầu!”

“Công tử không đi xuống, vậy đệ nhất mỹ nhân bị người khác cướp, vậy cũng không tốt.” Mắt Tri Nhã trong suốt, hất tay Hiên Viên Uyên ra, nam nhân này thật thích tấy máy tay chân.

Hiên Viên Uyên bật cười. Hân biết nàng không thích mấy điều này, vậy thì đổi một chỗ khác là được. “Nếu không thích, ta đây dẫn ngươi đi địa phương khác.” Hiên Viên Uyên xoay người ý bảo Phù Trần. Tay kia ôm lấy Tri Nhã, bay lên trời.

“Vậy chuyện ngươi muốn làm thì sao bây giờ?” Lần này Tri Nhã mặc Hiên Viên Uyên ôm, lần đầu tiên nàng không phản kháng lại, nghiêng đầu hỏi hân. Thông minh như Tri Nhã, sao không biết mục đích Hiên Viên Uyên tới nơi này. Nhưng bây giờ đi, cũng là thời cơ tốt nhất.

Hiên Viên Uyên lộ vẻ thoả mãn, nàng quả nhiên thông minh, dù không nói gì, nàng lại có thể biết mục đích của mình. Bàn tay dày rộng của hân lập tức néo néo gương mặt của nàng. “Thù hạ của ta muốn gia nhập cuộc thi này, cũng dễ dàng, huống chi, chuyện kế tiếp, ngươi càng cảm thấy hứng thú.”

Hội trường còn đang náo nhiệt, tiếng ca tiếng đàn mê người không ngừng quanh quẩn.

Hiên Viên Uyên lại mang theo Tri Nhã bay hướng ngược lại, đi qua rừng cây rậm rạp cách đó không xa, một hồ nước đập vào mắt.

Gió nhẹ ẩm áp thổi qua mặt, hương vị trên người nam tử nhân nhật, ôm ấp khó mà mở miệng. Tri Nhã nhin không được nhắm mắt lại, mặc dù nói nam nhân này hư đốn, thể nhưng ôm ấp coi như đạt tiêu chuẩn.

Hiên Viên Uyên nhận thấy được tiểu nha đầu trong lòng mình có biến hóa, khoe miệng câu lên, chỉ ít nàng hiện tại không ghét cái ôm của hắn, đó là một hiện tượng tốt.

Lặng lẽ trong không khí, chu vi tràn ngập mùi hoa quế, trên mặt hồ u lam đậu một con thuyền. Tràng cảnh an nhàn như vậy, hai tròng mắt sáng sủa của Tri Nhã lại bỗng nhiên mở to.

Không có một tia động tĩnh, lại rõ ràng có thể cảm thụ sát khí được ẩn giấu ở sau lưng.

Hiên Viên Uyên, người dự định đem thể lực của mình cho ta xem sao?

“Ôm chặt!” Hiên Viên Uyên đột nhiên cúi đầu, thì thầm bên tai.

Đôi môi ôn nhuận, nam tử câu ra độ cong hoàn mỹ, Hiên Viên Uyên cảm cây sáo, tiếng sáo du dương nhất thời vang lên.

Tiếng sáo Hiên Viên Uyên uyển chuyển, dường như tri âm tri kỷ.

Lông mi Tri Nhã rung động như cánh bướm, tên hồ ly này thổi sáo cũng tạm được. Bất quá, sợ rằng tiếng sáo không biểu hiện đơn giản như vậy.

Quả nhiên, trên thuyền truyền đến tiếng sáo đồng dạng, lại vô cùng gấp gáp! Kịch liệt! Cảm giác quen thuộc này tràn ngập.

Hai hàng lông mày Tri Nhã khẽ nhăn lại, chẳng phải là tiếng thổi sáo ở Lạc gia luận võ chọn rẽ à? Người thần bí kia sao ở chỗ này? Nghi ngờ quay sang nhìn mặt Hiên Viên Uyên.

Hiên Viên Uyên đáp lại nụ cười nhưng không nói, ngón tay thon dài chỉ về hồ nước.

Ngẩng đầu, mắt Tri Nhã hiện lên kinh ngạc.

Vốn một con thuyền đậu trên mặt hồ, mà giờ khắc này hơn mười chiến thuyền từ từ gia nhập. Từng hàng hắc y nhân đứng chỉnh tề trên thuyền, mấy trăm hắc y thuận gió phiêu đảng, khiến người ta cảm giác tiến nhập tử thần.

Chân Hiên Viên Uyên như gió, dẫm trên mặt nước, xoay người mang theo Tri Nhã đi tới thuyền.

Tri Nhã miễn cưỡng đứng nghiêm một bên, đánh giá mấy trăm hắc y nhân trước mắt. Lại có thể cảm giác được khí phách vô hình trên người Hiên Viên Uyên vội hiện, thậm chí là một loại khí thế quân lâm thiên hạ. Nam nhân này, quả nhiên không giản đơn. Nếu như nàng không đoán sai, đây là sát thủ lâu “Mị” trong chốn giang hồ nghe tin đã sợ mất mật.

Nàng tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) liếc Hiên Viên Uyên: “Người làm gì vậy?” Khoe khoang thể lực với nàng sao?

Nhưng không ngờ Hiên Viên Uyên cúi đầu, tươi cười tà mị. “Đây là lễ vật ta tặng cho nàng.” Hắn muốn cho, nàng có đầy đủ tư cách nhận.

Hiên Viên Uyên vừa dứt lời, mấy trăm hắc y nhân lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Tri Nhã.

Mặt lạnh lùng hiện lên vô cùng kinh ngạc, cho nàng?

Tri Nhã nhẹ nhàng bước lên, mắt nhìn xuống đoàn người quỳ rạp dưới đất kia. Hai hàng lông mày khẽ nhíu, Hiên Viên Uyên là muốn nói cho nàng biết, chỉ có người cường đại, mới có thể đứng ở bên cạnh hắn sao? Tự kỷ! Trong đầu một danh từ nhất thời nhảy ra.

Tri Nhã mỉm cười, bất quá, phần lễ vật này nàng rất thích.

Ánh mắt phiêu xuống bóng người ngay góc, gương mặt tinh xảo của Tri Nhã hoàn toàn không có tiểu ý, cả người bắn ra như kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mưu kế!

Hiên Viên Uyên không có ngăn cản, nhìn lại. Trong nháy mắt Tri Nhã và bóng trắng kia đã quấn lấy nhau gắt gao, thân thể nho nhỏ bắn ra với tốc độ công kích kinh người.

Đôi mắt nàng cũng khó có thể che giấu kinh ngạc. Tại sao hấn lại ở chỗ này?

Bên môi Hiên Viên Uyên câu dẫn ra tiểu ý, xem ra nàng cũng phát hiện, người phát ra tiếng sáo kia ở luận võ chọn rể là cùng một người. Bất quá... Tựa hồ, còn có ân oán cá nhân, không thể hạ thủ nặng như vậy.

Không trung, hai đạo thân ảnh trong nháy mắt dây dưa, khiến những hắc y nhân đang quỳ rạp dưới đất hóa đá, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Phù Niên cầm đầu chịu không nổi, tiến lên hai bước. “Vương, Vương gia. Có muốn để tại hạ đi ngăn cản? Nhị đương gia hấn...”

“Giúp cái gì?” Hiên Viên Uyên lộ lên tươi cười.

“Nếu như Phù Thế ngay cả chút chuyện như vậy mà xử lý cũng không tốt, vậy còn coi là ‘Mị’ Lâu Nhị đương gia sao?” Dứt lời, Hiên Viên Uyên đạm nhiên ngồi xuống ghế. Tròng mắt đen nhánh tràn đầy kiêu ngạo, đây chính là nha đầu của hấn nha!

Tuy rằng nội lực bất túc, nhưng chỉ cần thời gian, có thể thành sự. Huống chi tiểu tử Phù Thế kia sớm nên bị thu thập một chút, quả thực là tìm tấu, lại đi chọc nha đầu phiền phức này, còn không cho hấn biết. Càng nặng càng tốt!

“Nếu ta quyết định giao Mị cho nha đầu, tất cả mọi người do nàng quản lý.”

Dáng dấp nhàn nhã tự tại, Hiên Viên Uyên tay cầm tách trà lên, châm trà. Phù Niên nhin không được khoe miệng co quắp. Vương gia là đến xem trò vui a?

Thân ảnh nho nhỏ công kích mạnh mẽ, “Phanh ——” một tiếng vang thật lớn, một thân ảnh màu trắng rơi vào sông.

Tri Nhã xoay người bay lên không trung, rồi rơi xuống bên cạnh Hiên Viên Uyên, tay lấy chén trà uống một hơi cạn sạch. Hai mắt liếc nhìn Hiên Viên Uyên. Chết tiệt, vừa rồi nàng đánh mãnh liệt như vậy, hấn ngay cả rầm đều lười phóng.

Cảm thấy nha đầu im lặng oán hận nhìn mình, Hiên Viên Uyên nhìn khuôn mặt khả ái, liền nghĩ trêu chọc nàng một chút: “Nàng cầm cái chén của bản vương để làm chi, chẳng lẽ không biết đây là hôn môi gián tiếp?”

Nhìn cũng không nhìn nụ cười đáng khinh kia, trên mặt Tri Nhã mang theo tức giận, đừng nói hấn không biết chuyện ngày đó? Thật không nghĩ tới ngày luận võ chọn rể cùng nàng âm thầm giao thủ lại là người của Hiên Viên Uyên, chết tiệt, tên hồ ly này muốn làm gì?

Thấy Tri Nhã không nhìn, Hiên Viên Uyên thầm buồn cười, nghĩ nàng bức mình, lập tức vì mình giải vây. “Ta cũng không biết chuyện ngày đó. Thế nào? Nàng có cừ oán với hấn?”

“Ngươi có ý kiến?” Ánh mắt Tri Nhã liếc xéo hấn, dám khi dễ nàng, cho tới bây giờ nàng sẽ không bỏ qua ai hết. “Đừng nói với ta ngươi tới nơi này là vì ‘nhiều chuyện’ nha.” Thẳng thắn mắng, nàng đổi tên hồ ly này rất không thoải mái.

Phốc —— Phù Thế đứng ở một bên bật cười ra tiếng, nha đầu này quả thực là cực phẩm.

“Hừm...” Hiên Viên Uyên nhất thời bắn thẳng một đạo hàn quang đến, hấn cung chịu nàng, nhưng không cho người khác cười nhạo: “Không nghe thấy nàng nói sao, còn không mau dẫn đường!”

“Dạ, Vương gia.” Phù Thế cười trộm lui ra.

Trà hương phiêu đăng, thức ăn trên bàn phát ra mùi thơm mê người.

Tri Nhã gác chéo chân ngồi trên ghế, động tác bên miệng lại càng nhanh. Phải biết rằng, nàng xuyên qua không chỉ để giết người không chớp mắt, mà phải ăn.

Hiên Viên Uyên buồn cười nhìn nàng vài lần, chẳng có tiền đồ gì cả, khí phách, thấy ăn liền biến mất ráo. “Mị” thương rượu và thức ăn tất nhiên là thiên hạ nhất tuyệt, nhưng không cần thiết ăn thành bộ dáng này chứ, vừa nhìn liền biết bị thu mua.

Đưa tay bảo Phù Thế.

Phù Thế che đi tiểu ý bên miệng, tiến lên đưa một lên phong thư, sắc mặt nghiêm trọng. “Vương gia, hoàng thượng đã âm thầm liên lạc nước Nhu Hoài, dùng mười tòa thành trì làm trao đổi, nỗ lực cùng Nhu Hoài liên minh, đối kháng Vương gia. Sợ là chúng ta phải nhanh hơn. Hộ quốc thần kiếm một ngày không thủ được, nguy cơ không thể giải trừ.”

“Nhu Hoài?” Hiên Viên Uyên khẽ mím môi, bọn họ đang làm trò xiếc gì vậy? Mở thư ra xem, lại tức giận đến xanh mặt.

“Chết tiệt! Hiên Viên Hạo Minh cũng thật quá đáng, cơ nghiệp trăm năm của Hiên Viên lại bị hấn tiêu xài như thế!” Hiên Viên Uyên vỗ một chưởng lên bàn.

Tri Nhã ngừng ăn, nhận lấy phong thư trên tay Hiên Viên Uyên. “Ta xem một chút.” Xem xong, cũng hiểu Hiên Viên Uyên vì sao tức giận. Hấn tân tân khổ khổ mang binh đánh giặc mới thủ được Hiên Viên vương triều, Hiên Viên Hạo Minh lại tặng ra ngoài. Hắc mâu hiện lên ánh sáng mờ ảo, không biết vì sao cũng cảm giác khó chịu.

“Hiên Viên Hạo Minh, đáng chết!” Tri Nhã lạnh lùng phun ra sáu chữ, trong tròng mắt đen kịt phụt ra ra sát khí bất khả xâm.

“Ngạo nữ, nàng có chủ ý gì tốt?” Hiên Viên Uyên nghe nàng nói như vậy, nhãn tình sáng lên. Nha đầu kia không phải hài tử bình thường, thông tuệ tuyệt đỉnh.

“Nước Sở.” Tri Nhã nêu lên.

Hiên Viên Uyên vừa nghe, hai mắt tràn ngập ánh sáng. Đúng, sao hắn lại không nghĩ tới, nước Sở và Nhu Hoài luôn ngấm lục đục với nhau, sao không lợi dụng nước Sở, để cho bọn họ đấu đá nhau. Làm gì còn thời gian liên thủ với Hiên Viên?

“Tiểu nha đầu thật thông minh!” Hiên Viên Uyên đứng dậy: “Việc này không nên chậm trễ, tối hôm nay nhất định phải nắm giữ chứng cứ phạm tội của Hồ Hải! Ta lập tức viết một phong thư, Phù Thế người truyền cho Sở quốc quân.”

“Đừng quên cứu người trong hồ lên.” Lúc Hiên Viên Uyên rời đi, Tri Nhã miễn cưỡng lên tiếng, mặc kệ nói như thế nào, cũng là người của Hiên Viên Uyên, giết chết cũng không tiện.

“Ừm.” Hiên Viên Uyên quay đầu lại, nhìn nàng cười tà mị. “Tiểu nha đầu, buổi tối gặp.”

Tri Nhã tựa trên ghế, khoe miệng câu lên: “Buổi tối?”

Đúng là thời cơ tốt nhất để trộm đồ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đám cháy nguy hiểm! Hấn lo lắng!

Đêm đầy khí lạnh, duy chỉ có ngọn đèn dầu Hồ gia chiếu sáng. Mâm đồ treo đầy một tòa nhà, bốn phía đại hồng đăng treo cao, phá lệ vui mừng.

Bên cạnh Lộ Thiên thủy, Hồ Nhã Mộng mặc hi phục đỏ thắm điểm lệ, trang dung ưu nhã ngồi ở giữa. Hồ phu nhân quý khí ngồi bên cạnh, lúc này mười vị nam tử ngồi ở hai bên.

Căn cứ quy định hái hoa tiết, một trong mười nam tử thắng được sẽ là người được thành thân với Hồ tiểu thư đêm đó, nên nam tử ở đây không khỏi khẩn trương hưng phấn. Lại duy độc trong đó một người nam tử sắc mặt lạnh lùng vô cùng, chính là thị vệ Phù Trần của Hiên Viên Uyên. Hắn đầu dự đoán được vì giúp Vương gia làm việc mà ngay cả mình cũng bị bán.

“Chắc chắc, gương mặt thối như thế, sao đón dâu được?” Đột nhiên một tiếng oán giận nhỏ nhẹ từ trên nóc nhà truyền đến, Tri Nhã quét mắt xuống dưới, tay vừa nhấc. “Phù Trần cũng thật là, Vương gia chẳng để cho người chút mặt mũi.”

“Nàng không cần cho hắn mặt mũi, cho bản công tử đây mặt mũi, ta đủ hài lòng.” Hiên Viên Uyên thân mặc hắc y, mềm nhẹ cúi đầu cố ý hôn tới hai gò má Tri Nhã.

Ánh mắt Tri Nhã chuyên chú nhìn phía dưới, căn bản không phát hiện động tác của Hiên Viên Uyên. Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất, không thể thất thần dù chỉ một chút.

Theo động tác ngày càng gần, môi anh đào hé ra hợp lại, Hiên Viên Uyên nhất thời cảm giác miệng khô lưỡi đắng, nàng cư nhiên không tránh? Vốn là cố ý biến thành kim lòng không đậu.

Gần...càng gần...

Đột nhiên cách đó không xa một đạo hỏa quang văng khắp nơi, hỏa hoạn nhất thời tràn ngập một gian chính sảnh, hai tròng mắt Tri Nhã sáng ngời, người mà Phù Trần an bài quả nhiên động thủ.

Trong cùng một lúc, có thị vệ chạy tới trước mặt Hồ phu nhân, sắc mặt Hồ phu nhân khẩn trương, vội vàng đi theo thị vệ vọt vào hỏa hải.

Mắt Tri Nhã đầy tiểu ý, ngón tay mảnh khảnh xẹt qua cổ. Lửa lớn như vậy, đó nhất định là đám cháy quan trọng, ngoại trừ chứng cứ phạm tội của Hồ Hải còn có thể là cái gì?

Điểm mũi chân lên mái hiên, cả người Tri Nhã như cánh điệp nhẹ nhàng bay về phía đám cháy.

Căn bản không chú ý tới động tác uốn lượn của Hiên Viên Uyên bên người, Hiên Viên Uyên mất thấy Tri Nhã phi thân, nhất thời không khống chế tốt động tác, cả người cực kỳ chật vật ghé vào nóc nhà.

Chết tiệt! Có khi nào mà hấn mất mắt như vậy? Sát khí trên mặt tràn ngập, nhãn thần tức giận nhìn thân ảnh mảnh khảnh, lại phát hiện Tri Nhã một mình xông vào trong biển lửa.

“Nha đầu chết tiệt!” Ai cho nàng đi một mình? Nha đầu này, một khắc cũng không thể làm người khác bớt lo!

Thân hình Hiên Viên Uyên không dừng lại, liền theo Tri Nhã vọt vào hỏa hải (biển lửa). Thân ảnh nhẹ nhàng trượt vào hỏa hải, giữa ngọn lửa chỉ còn lưu lại đôi mắt trong trẻo của Tri Nhã.

“Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút!” Hồ phu nhân gấp gáp, phía sau một đám thị vệ theo sát.

Cả người Tri Nhã nằm rạp trên mái hiên, hai tròng mắt sáng như báo, đợi con mồi sau cùng. “Các người coi chừng bên ngoài cho ta!” Hồ phu nhân lúc này đầu còn nửa điểm khuê tú, một cước đã phá bay cánh cửa, chạy vào bên trong.

Khói lửa mù mịt, nằng ho khan vài cái, cước bộ cũng không đình hỉ, tay dôi nghiêng mực trên bàn, chỉ nghe thấy rầm rắc một tiếng, giá sách phía sau tường nứt ra một cái khe nhỏ. Nàng ta lấy một cái hộp nhỏ từ giá sách, mở ra nhìn, bên trong đặt năm quyển sổ sách, còn có một bộ binh đồ. Hồ phu nhân vẫn còn kiểm khắp nơi, không khỏi thở dài một hơi.

Nhưng không ngờ vào giờ khắc này, đột nhiên một thân ảnh màu đen từ trước mắt hiện lên, Hồ phu nhân còn chưa kịp phản ứng. Tê một chút, một tay đã điểm trúng huyệt đạo của nàng ta, cả người nàng ta nhất thời ngất đi. Tri Nhã thu lấy cái hộp. Nàng tuy rằng không giết nàng ấy, nhưng cũng sẽ không cứu, có thể sống đi ra ngoài hay không, vậy xem vận mệnh của nàng ta.

Thân ảnh nhoáng lên, giống như chưa từng tới đây. Trong lúc bất chợt hỏa thể sau lưng càng lúc càng lớn, thân ảnh Tri Nhã càng tăng nhanh tốc độ.

Xoay người muốn nhảy ra, bỗng nhiên một thân ảnh màu đen lọt vào mắt nàng. Cước bộ dồn dập chợt ngừng ra.

Hiên Viên Uyên, hấn vào đây làm gì?

Tìm mình à? Nghĩ đến đây, Tri Nhã xoay người lần thứ hai vọt vào hỏa hải.

Hỏa diễm càng thêm chói mắt, thậm chí còn có thể cảm nhận được tiếng hít thở nặng nề.

Tri Nhã quay về phía Hiên Viên Uyên la lên, nội lực trên thân thể tăng lên mức lớn nhất. Một diễm hắc giữa ngọn lửa, đang ở trước mắt, lại không hiểu sao cảm giác xa xôi!

Tên nam nhân này, chết tiệt!

“Hiên Viên Uyên - ta ở chỗ này!”

Tĩnh lặng trong không khí, Hiên Viên Uyên chợt quay đầu, đã nhìn thấy Tri Nhã đứng ở trong biển lửa, liền bay lên.

Hỏa hồng tiên diễm vây xung quanh Tri Nhã vô cùng mỹ lệ, Hiên Viên Uyên cảm giác được nhịp tim của mình ngừng đập.

“Cẩn thận!” Đôi mắt Hiên Viên Uyên bỗng nhiên căng thẳng, lớn tiếng quát.

Thanh âm nội lực xuyên phá hỏa hải, Tri Nhã cảm giác một trận đau đớn trên tay, mới hồi phục tinh thần lại. Nàng cư nhiên bởi vì hoảng loạn mà không nhận thấy được.

Hơn mười thị vệ đằng đằng sát khí vọt tới, hiển nhiên phát hiện có người đoạt đi sổ sách.

Trên mặt hỗn loạn trong nháy mắt hóa thành lãnh lệ, thân thể Tri Nhã chợt lộn trên không trung, tầm ti trong tay cắt cổ đối phương. Ngay lập tức, Hiên Viên Uyên đã vọt tới, chưởng phong tấn mãnh đánh chết người phía sau, một tay khác chăm chú giữ chặt thân thể Tri Nhã.

“Đừng sợ!” Hiên Viên Uyên đặt đầu Tri Nhã vào lòng ngực mình, đầu ngón chân chợt điểm, tốc độ cuồng vọng phóng ra khỏi nóc nhà.

Bên tai gió thét, thậm chí Tri Nhã cảm giác tiếng tim đập dồn dập của Hiên Viên Uyên. Mặt Hiên Viên Uyên duy chỉ còn lại lo lắng!

Tri Nhã cảm nhận chút tình cảm ấm áp. Người nam nhân này, lo lắng cho mình?

Thân ảnh của hai người nhảy ra khỏi nóc nhà, tiếng va chạm to lớn kinh thiên động địa, phòng ốc sau lưng hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hỏa quang mê loạn tất cả phạm vi, Tri Nhã rõ ràng cảm thụ được tim đập dồn dập của Hiên Viên Uyên, mắt đối diện, cực nóng.

Hắn ôm nàng, cánh tay thậm chí còn đang run rẩy.

“Ta, ta không sao mà, ta còn lấy được thứ ngươi muốn.” Lần đầu tiên Tri Nhã cảm giác được mình áp a áp ứng.

Tri Nhã còn chưa nói hết, nàng chợt mở to hai mắt.

Hiên Viên Uyên cúi đầu, đôi môi đầy thâm tình hôn xuống. (Sally: anh này luyện đồng dừ dừ!).

Bạn đang đọc truyện *Tung Sùng- Ngạo Thế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sát khí ngấm

Nụ hôn cuồng vọng rơi vào môi anh đào của nàng, dường như đã thú ôm hôn, hân chưa bao giờ nếm thử, lại vào thời khắc này mất đi không chế bản thân. Đôi mắt thân nhân phản bội, hân lạnh lùng xoay người, sau đó hung hăng đánh trả, đôi mắt ám sát đêm khuya, huyết hoa tràn ngập, hân như trước ngạo nghệ.

Thế nhưng, khi nàng xoay người chạy vào biển lửa, thân ảnh kiều nhỏ kia đột nhiên tiêu thất trước mắt. Trong biển lửa tìm không được thân ảnh của nàng, hân dần bất an!

Cho dù bị Hiên Viên Uyên hôn, nàng vẫn bắt được cổ áo của hân, thổ lộ một câu: “Xin lỗi.”

Ôm thân ảnh nho nhỏ vào lòng, đôi mắt đen kịt của Hiên Viên Uyên thế nhưng rơi xuống một giọt nước mắt. Đôi mắt phản bội, đôi mắt ám sát đêm khuya, hân như trước ngạo nghệ đáp lại từng cái.

Nhưng khi thấy nàng nhảy vào ngọn lửa, thân ảnh màu trắng ở trong hỏa diễm dường như sắp cháy rụi đi đôi cánh, hân thậm chí cảm giác được tim mình ngừng đập.

Chỉ có hiện tại ôm thật chặt nàng, hôn bờ môi này, tim như đập lại lần hai, hân rút cuộc minh bạch, hân thực sự thích nàng. Thích tiểu nha đầu cao chưa đến vai mình, thích vẻ quật cường, thích tính cách tùy hứng, thích nàng gọi mình hồ ly hồ ly một cách vô phép.

Thậm chí sợ mất đi nàng, nước mắt trong suốt tí tách rơi trên mặt đất, nha đầu này không biết khi nào đã chiếm đoạt tim của hân.

Trầm mặc, mấy giọt nước mắt rơi vào cổ, trong nháy mắt Tri Nhã giống như điện giật ngơ ngẩn, hân khóc?

Nam tử tà mị, đầm máu tanh, nàng biết hân cuồng vọng, hân đối với nàng rất tốt, nàng không phải không biết, nhưng chẳng bao giờ nghĩ tới hân cư nhiên vì mình rơi lệ.

“Có đau không?” Bàn tay to ấm nóng của Hiên Viên Uyên mon trón cổ tay bị cắt của nàng, đau lòng trong mắt khó có thể che lấp.

Có đau không? Tri Nhã nao nao, cho tới bây giờ cũng chưa ai hỏi qua vấn đề như vậy, đệ nhất giới sát thủ, tại sao lại để ý đau đớn.

Lông mày không tự chủ nhăn lại, loại cảm giác xa lạ, lại cảm thấy thoải mái này.

Tri Nhã ngửa đầu, hai mắt nhìn chăm chú vào Hiên Viên Uyên, mặt tà mị lộ ra đau khổ, nhẹ nhẹ nhập vào mắt nàng.

“Người thích ta?” Nàng không phải đứa ngốc, hân tốt, hân quan tâm, nàng nhìn ra, mà nàng chỉ là không muốn thừa nhận.

Đôi mắt đẹp của Hiên Viên Uyên tràn đầy thâm trầm, tay nóng ấm vuốt cổ tay Tri Nhã nhiều lần. Mắt hiện lên một tia thiết huyết, miệng chậm rãi lên tiếng “Ta thích nàng. Cho nên, từ hôm nay trở đi không người nào có thể thương tổn nàng, ta sẽ là chỗ dựa vững chắc của nàng! Ta, bảo bọc nàng!”

Lời nói trầm trầm, mang theo kiên quyết, hân cũng không hiểu nhu tình là gì, thế nhưng nam tử cương nghị này lại nói ra như vậy.

Ta, bảo bọc nàng! Một câu nói bình thản, Tri Nhã ngửa đầu nhìn hân. Hân thậm chí cũng không nói thích thế nào, nhưng vẫn hứa hẹn.

Đúng, dù nàng dễ dàng giết chết một mạng người, thế nhưng người có mệnh cách mấy, cũng khát vọng ấm áp, quan tâm!

Mà nam tử trước mắt, dưới đôi mắt nóng cháy giấu giếm lạnh khốc và tiêu điều, nhưng không cách nào che lấp hân kiên định, chấp nhất, nghiêm túc.

“Thế nhưng nàng phải ở bên cạnh ta!” Hiên Viên Uyên nhẹ nhàng buông tay ra, bá đạo trong mắt tới cực điểm, hân mong muốn, nhất định sẽ được!

Phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cũng không biết là người của Phù Trần, hay thị vệ Hồ phù.

Tri Nhã cứ như vậy nhìn chăm chú vào Hiên Viên Uyên, không nhúc nhích. Nam tử kiên định đang ở trước mắt. Đột nhiên nàng cúi đầu bật cười, dường như đóa hoa nở rộ vô cùng mỹ lệ, nàng ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Uyên, quả quyết: “Tốt, vậy ta cho phép người.”

Ta cho phép người - một câu nói mang theo non nớt nhưng lạnh lùng, lại vô cùng bá đạo.

Hiên Viên Uyên ngạc nhiên, hấn đột nhiên giang hai cánh tay, ôm lấy nha đầu ương ngạnh.

Trong bóng tối hai tròng mắt đen phụt ra ánh sáng tím đậm, chói lát hóa thành một mảnh yên tĩnh.

Nhưng lúc này hoàng cung, thâm viện. Lại tràn ngập bầu không khí quanh quẩn.

“Phanh - “

Hiên Viên Hạo Minh một chưởng đánh nát cái bàn. Mắt nổi lên tia máu, đưa tay chỉ thị vệ: “Ngươi nói cái gì, Hiên Viên không ở vương phủ!” Ánh mắt biến đỏ như máu, hấn vừa đạt được hiệp nghị, diệt Hiên Viên Uyên, chợt nghe nước Sở phát sinh ám chiến, quả nhiên, đánh giá thấp hấn ta, Thất phổ đồ cư nhiên không thể thương tổn đến hấn.

“Hoàng thượng bớt giận, tin tức vừa mới truyền đến, có thể không chính xác.” Thị vệ quỳ trên mặt đất, thân thể thậm chí bởi vì sợ mà lạnh run.

Gân cốt trên tay Hiên Viên Hạo Minh căn ra, đầu óc lại đang suy tính. Nếu Hiên Viên Uyên ra vương phủ, vậy nếu như chuyện phát sinh thì thế nào đây?

Mặt nho nhả thậm chí có vài phần lạnh lùng, Hiên Viên Hạo Minh vung tay lên quát: “Bùi công công ở đâu?”

“Có nô tài.” Bùi công công nịnh nọt đi lên.

“Truyền ám lệnh của trẫm ra, âm thầm 'chiếu cố tốt' Ly Vương cho trẫm!” Hiên Viên Hạo Minh đưa bốn ngón trên đầu ngón tay, trong mắt sát khí ngập tràn.

Bùi công công đón nhận ánh mắt của Hiên Viên Hạo Minh, “Ý hoàng thượng là...” tay xẹt qua cổ, trên mặt cười gian.

Hiên Viên Hạo Minh liếm môi một cái. Hoàng thúc, không phải ta muốn giết ngươi, mà là sự tồn tại của ngươi chính là uy hiếp. Ánh mắt của hấn lướt qua thị vệ còn đang run lẩy bẩy kia, chán ghét. Phế vật!

“Cút - “

Sát khí tràn ngập, người ở bên trong lại không hiểu.

Thị vệ cúi đầu đi ra nên không ai phát hiện ra đôi mắt loé sáng. Y lặng yên chạy đến một góc không người, vuốt ống tay áo, bỏ câu đưa tin trong tay áo bay đi hướng Lạc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng- Ngạo Thế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trận pháp sơ hiện, độc phát.

Hoa quế hương tràn ngập cả đình viện. Một góc, hồ nước gọn lảng tưng. Một chiếc ghế trưng bày bên hồ nước, Tri Nhã khoác áo choàng trên người, tóc đen rơi là tả xuống, mây liễu cong cong, mỗi anh đào đỏ hồng, y phục thuần trắng có vẻ thanh lệ thoát tục.

Bên cạnh ghế có bày một chiếc bàn, Hiên Viên Uyên đang ngồi trên bàn, bút di chuyển trên giấy, lặng yên cùng Phù Trần thương lượng, thỉnh thoảng cung chiêu nhìn Tri Nhã.

Phù Trần đứng một bên, đầy lo lắng, không biết ở đám cháy lần trước Vương gia vận dụng nội lực, có ảnh hưởng thân thể hay không?

“Tiểu thư, chớ ngủ!” Nhu Mễ thăm gọi bên tai Tri Nhã, Vương gia bên người mà vẫn ngủ ngon như vậy, thực sự là... lãng phí thời gian, lãng phí tài nguyên a.

Tri Nhã đóng chặt hai mắt hơi nhú một chút, khỏe miệng bất mãn. Cũng không biết Hiên Viên Uyên mang tiểu nha đầu tới làm gì, mang danh chiếu cố mình, đây là tới làm ồn mình thì đúng hơn.

“Ồn.” Tri Nhã ngồi thẳng người, oán trách liếc Hiên Viên Uyên, đều tại hấn đưa tiểu nha đầu này tới.

Hiên Viên Uyên buồn cười vỗ vỗ đầu Tri Nhã, một tay ôm Tri Nhã vào lòng: “Tri Nhã ngủ ngon không?” Lòng mây không khỏi nhú một cái. Đang nghĩ ngơi, ngực không rõ nóng lên, xem ra độc này sắp không chế trụ được nữa.

“Ừ.” Tri Nhã nhẹ nhàng hừ một tiếng, mặt nhẩn lại không hài lòng. Từ ngày đó bắt đầu, Hiên Viên Uyên cứ gọi mình như vậy, Tri Nhã, Tri Nhã, khó nghe muốn chết.

Nhưng không tách khỏi ôm ấp của Hiên Viên Uyên, Tri Nhã neho mắt lại, ánh mắt trong suốt loé sáng, mang theo thích ý.

Lá rụng tựa hoa vũ, rơi bên cạnh họ, hình ảnh mỹ lệ.

Đột nhiên một con chim bồ câu trắng đậu trên nóc nhà, dưới ánh mặt trời, cánh trắng như tuyết, họa ra độ cong xinh đẹp.

Nghe được tiếng bồ câu kêu, mắt nhanh chóng lướt qua, tiểu thân thể giống một con chim yến linh hoạt, từ trong lòng Hiên Viên Uyên nhảy lên một cái. Làn váy phi dương, người đã trên nóc nhà, đứng vững vàng ngay cạnh bồ câu.

“Tiểu thư, ngươi cẩn thận một chút.” Nhu Mễ sợ đến đầu đầy mồ hôi, tiểu thư bỗng nhiên bay lên mái nhà chi vậy? Thân thể nho nhỏ lập tức chạy như bay về phía mái hiên.

Tri Nhã buồn cười nhìn Nhu Mễ, nha đầu kia lúc nào cũng ngạc nhiên, sợ hãi. Ngón tay xốc bồ câu lên, gỡ tờ giấy cột ngay móng nó xuống.

Nhìn chữ màu đen bắt mắt trên tờ giấy trắng, nét thật nhỏ. Xem ra an bài người bên hoàng thượng có tác dụng, bắt quá, hoàng thượng có vẻ còn ác hơn cả hồ ly. Trực tiếp muốn mạng của hân.

Ánh mắt đầy thâm sâu, thân ảnh Tri Nhã nhẹ nhàng rơi vào bên người Hiên Viên Uyên, đem tờ giấy trên tay nhét vào tay Hiên Viên Uyên. “Ngươi xem”

“Ý kiến của nàng?” Hiên Viên Uyên liếc mắt một cái, tiện tay biến tờ giấy thành bột phấn, Hiên Viên Hạo Minh muốn làm như vậy hân cũng không cảm thấy kỳ quái, bắt quá hân lại phát hiện mình ngày càng chờ mong câu trả lời của nàng.

Tri Nhã tùy ý ngồi trên đùi Hiên Viên Uyên, đùa bỡn tóc đen trên trán, mang theo lười nhác. Thật phiền phức! Nam nhân này ngày càng ý lại mình, điều này không phải chuyện tốt a.

Đột nhiên hai tròng mắt của nàng chợt mở, sát khí tràn ngập, môi mím nói ra một chữ: “Giết - “

Hiên Viên Uyên hiển nhiên cũng ý thức được sát thủ phái tới đã đến, tay vung về phía Phù Trần, tay còn lại gia tăng độ mạnh, ôm chặt Tri Nhã trong lòng.

Đúng lúc này, sát khí tràn ngập. Bên ngoài, hàng trăm hắc y nhân bại lộ thân ảnh, rất nhanh bay về phía bọn họ.

“Tốc độ thật khá.” Tri Nhã miễn cưỡng nằm trong lòng Hiên Viên Uyên. “Thủ hạ của Hiên Viên Hạo Minh còn có chút tài năng.” Nàng không khỏi nhíu mày, khích lệ: “Một đám quạ đen.”

Hiên Viên Uyên nhin không được gõ đầu Tri Nhã một cái: “Nàng nha.” Nha đầu này cũng không biết nàng tốt cái gì? Sát thủ nhiều như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh.

“Không phải sao?” Tri Nhã khiêu khích đối diện ánh mắt của Hiên Viên Uyên, hân không thừa nhận, sẽ cùng nàng quyết đấu.

Số lượng hắc y nhân càng nhiều, công kích rất mạnh. Thủ hạ của Hiên Viên Uyên gian nan ngăn cản. Tri Nhã nhường nhường mày, nàng có nên vui vẻ không, được người coi trọng đến cỡ này?

Nghiêng đầu hỏi Hiên Viên Uyên: “Muốn xem kịch không?”

“Ừm.” Hiên Viên Uyên đáp ứng, tay nhẹ nhàng sờ tóc Tri Nhã, hân biết nàng nhất định sẽ cho mình kinh hi.

Khóe miệng Tri Nhã cong lên, nàng nhẹ nhàng nâng tay, chậm rãi vỗ tay. Thanh âm thanh thúy vang lên, ám vệ vốn dĩ xóc xếch liền làm thành một đội hình quỷ dị.

Theo tiếng vỗ tay càng tăng nhanh tốc độ, trận pháp biến hóa càng thêm quỷ dị, kiếm khí vô hình không ngừng công kích phía đám sát thủ, rồi lại liên tiếp có người bị bắn ra, huyết nhục văng đầy.

Trong mắt Tri Nhã toàn là huyết dịch, giết người của nàng, cho tới bây giờ đừng hy vọng nàng có thể tâm mềm, tiết tấu trên tay càng lúc càng nhanh.

Mắt Hiên Viên Uyên loé lên, trận pháp này tuyệt sẽ không thấp hơn Thất phổ đồ, hân không khỏi tăng thêm lực đạo trên tay. Nàng rốt cuộc trải qua những gì mới có thể hiểu được nhiều như vậy. Hân chợt phát hiện mình càng hiểu nàng, lại cảm giác càng thêm xa lạ.

Nhưng không nghĩ đúng lúc này, đột nhiên năm hắc y nhân trong mấy trăm hắc y nhân chợt đẩy dôi trận, kéo về phía Tri Nhã.

Miền cưỡng trong mắt hiện lên, Tri Nhã tươi cười, muốn chết! Ngân tuyến (roi dài) trong tay bắn ra, trong nháy mắt đó, động tác của nàng vô cùng vững vàng!

Ánh mắt của những người đó cư nhiên không nhìn nàng, như vậy mục tiêu của bọn họ là Hiên Viên Uyên.

Ngay giờ phút này, cả người Hiên Viên Uyên bay lên trời, chắn trước mặt Tri Nhã, lấy một địch năm.

Giờ tay lên, động tác Hiên Viên Uyên giống như con báo mẫn tiệp, cấp tốc đổi mặt. Sáu đạo thân ảnh trên không trung quyết đấu, ngày càng xa.

Tri Nhã không biết vì sao, trong lòng mơ hồ bất an, tiết tấu trong tay càng thêm gấp, nàng nghĩ phải nhanh một chút giải quyết trận ám sát không có chút ý nghĩa này.

Đột nhiên trong đầu hiện lên tình cảnh trong phòng tắm, người xa lạ cùng Hiên Viên Uyên đối thoại.

Hắn cần nội lực áp chế độc trong người?

Trong đầu chợt ngẩn ra, chết tiết! Nàng cứ nhiên sơ sót điểm này.

Tiết tấu trên tay nhất thời khiêu chuyển đến khắc cuối cùng.

Hơn mười ám vệ nhảy lên một cái, kiếm khí vô hình nhanh chóng đâm rách trái tim tất cả người trong trận pháp. Máu tanh thậm chí khiến đám ám vệ bày trận nhìn không được sắc mặt kịch biến.

Vào giờ khắc này, Tri Nhã nhón chân lên, bay nhanh đến chỗ Hiên Viên Uyên.

Nhưng không nghĩ một đầu tóc bạc theo gió bay lượn, hai tròng mắt Hiên Viên Uyên đầy máu tanh, một chưởng đánh về Tri Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Túng Sùng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Độc phát kích dẫn

Tóc bạc bay tán loạn ở trong không khí, giống như linh hồn của nam tử, tròng mắt Hiên Viên Uyên tràn ngập tử sắc, đánh một chưởng thật mạnh về phía Tri Nhã.

Động tác nhanh như sét đánh, chợt lóe lên trước mắt.

Phù Trần thấy một màn như vậy, liền cả kinh kêu lên: “Chạy mau!” Hắn tuy rằng không thích Tri Nhã, thế nhưng đang Vương gia mất đi lý trí, nếu bị một chưởng này, Tri Nhã hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Chưởng phong tới gần, thậm chí góc áo tung bay, mắt Tri Nhã không chút dao động, cúi đầu đạm nhiên đứng tại chỗ.

Ngay khi Hiên Viên Uyên nhanh chóng đánh Tri Nhã, nàng liền ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo tương giao.

Hai tròng mắt trong suốt như nhìn thấu tâm, Hiên Viên Uyên đột nhiên ý thức được cái gì? Động tác chợt ngẩn ra.

Ngay lúc này, Tri Nhã xoay người, thân ảnh như cánh bướm vũ động, cả người nàng cười trên vai Hiên Viên Uyên, nhìn từ trên xuống.

Váy thuần trắng tung bay, Hiên Viên Uyên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Tri Nhã, hắn cường bách không chế mình, thế nhưng tử sắc trong mắt lại càng dày đặc, chưởng phong chợt đánh về phía Tri Nhã.

“Đi -” Thanh âm khàn khàn vang lên.

Tri Nhã cuốn lấy người trong khoảng không, tránh được chưởng phong, nàng đột nhiên cảm thấy môi của mình, tiên huyết chảy xuôi ở giữa răng và môi, đè thật chặt lên môi hắn.

Máu tràn ngập giữa môi, ánh mắt Tri Nhã thoáng chua xót, nàng biết trong cơ thể Hiên Viên Uyên có độc, nhưng hắn lại đưa giải dược cho nàng, nhưng nàng không hề biết, nếu không có giải dược hắn sẽ trở thành đáng ghét này.

Cho nên, nàng đang đánh cuộc! Đánh cuộc giải dược trong cơ thể của mình có thể phát huy một chút tác dụng nào không?

Trong không khí hết thấy tất cả đều tĩnh lặng, thậm chí không có phát sinh một chút âm hưởng, duy chỉ lưu lại nụ hôn thuần khiết.

Máu tanh tràn ngập trong khoang miệng, không có nóng bỏng, càng không có tình cảm mãnh liệt, cũng không ... không ... Để lộ ra thánh khiết quang mang.

Hiên Viên Uyên vốn cuồng vọng dần dần ổn định lại, Tri Nhã lập tức giương lên ba cây ngân châm, cảm huyết vị trên người Hiên Viên Uyên.

Hiên Viên Uyên bỗng nhiên cảm giác tàn bạo trên người mình toàn bộ hóa thành hư không, đau nhức tê tâm liệt phế tràn ngập toàn thân.

Một trận kinh luyện, liền mất đi ý thức...

Chờ lần thứ hai tỉnh lại, Hiên Viên Uyên chỉ cảm thấy quanh thân bị nhiệt khí vây quanh, mở đôi mắt mệt mỏi, thấy mình đang ngâm mình trong một thùng gỗ.

Da thịt lộ trong không khí, hàn ý tràn ngập, trên người đau nhức không thôi, Hiên Viên Uyên nhận không được nhú chặt mày.

Đột nhiên một đôi tay mềm mại đặt trên người.

Một nguồn nội lực chạy trong cơ thể hần, vốn đau đớn, không biết vì sao, lại an tâm.

Là nàng sao? Tri Nhã?

Hiên Viên Uyên nhắm hai mắt lại, mặc cho đôi tay chạy ở trên người.

Tri Nhã đứng phía sau Hiên Viên Uyên, trên đỉnh đầu nhiệt khí không ngừng bốc lên. Gương mặt tuyệt mỹ giữa làn hơi, mắt đen sâu trầm, mang theo vẻ mặt nghiêm túc. Nàng chưa từng nghĩ tới độc trong người Hiên Viên Uyên lại quái dị như thế, hiện tại nàng duy nhất có thể làm, là áp chế độc tố trong cơ thể hần.

Tri Nhã nhắm hai mắt lại, đem tất cả ý thức tập trung ở trên đầu ngón tay, theo ngón tay dao động, huyết đạo trên lưng Hiên Viên Uyên hiện lên màu đen, nàng thậm chí không mở mắt, một châm đã chính xác đâm vào người hần.

Móng tay chạy trong im lặng, sắc mặt Hiên Viên Uyên chậm rãi hồng nhuận, bạch sắc trên đầu dần dần biến thành hắc sắc, hần hoạt động tay của mình, điều chỉnh nội tức.

“Tiểu thư, mau mở cửa a!” Bên ngoài tiếng gõ cửa dồn dập ngày càng to, thanh âm Nhu Mễ truyền đến.

“Nhanh lên một chút, Phù Thế tới, nhanh mở cửa!” Phù Trần gõ cửa dồn dập, thực sự gấp chết người đi được, mang Vương gia vào trong phòng, lại không ra ngoài, nếu như xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

Hiên Viên Uyên khẽ động môi, vừa muốn mở miệng nói.

“Cút -” Tri Nhã lạnh lùng nhả ra một chữ.

Mười ngón tay chợt bắn ra độc châm, xuyên thấu cửa hướng phía bên ngoài cấp tốc bay đi.

Theo ngoài cửa một tiếng té xiu vang lên, Hiên Viên Uyên nhận không được cười, đúng là phong cách của nha đầu.

Nửa canh giờ, tia sáng ngoài cửa sổ dần dần mờ đi, an tĩnh.

Tri Nhã thu tay về, thần nhiên nói: “Được rồi.”

Hiên Viên Uyên không khỏi xoay người lại, nhưng trong nháy mắt bị ngơ ngẩn.

Thiếu nữ sau lưng bán lộ thân thể trơn bóng, mặt yếm đỏ thấm tràn ra một chút mồ hôi, da thịt trắng nõn, nàng dương tay phong tình vạn chủng.

Hiên Viên Uyên nhất thời ngẩn nhìn mê ly, hần không phải không biết Tri Nhã mỹ lệ, chỉ là chẳng bao giờ nhìn thấy nàng tuyệt mỹ như vậy. Ngay ngốc giật mình tại chỗ, cả người ngây ngẩn vẫn không nhúc nhích.

Nàng cứu mình với dạng này? Một nữ tử chẳng chút đáng yêu, lại không để ý danh tiết cứu mình.

“Tri Nhã, nàng...” Trong hốc mắt hơi ướt át.

“Nhìn đủ chưa?” Tri Nhã nhàn nhạt hỏi, có cần phải nhìn thân thể một đứa bé tới mức này không? Cái loại ánh mắt cảm kích này, khiến nàng ác tâm.

“Là muốn nữ nhân sao?” Bỗng nhiên một ý nghĩ từ trong đầu nổi lên.

Tri Nhã từ từ đứng dậy, thân thể thánh khiết, đi về phía Hiên Viên Uyên. “Muốn?” Thanh âm hơi khiêu khích từ trong miệng nàng phát ra. Nàng không cảm thấy một đại nam nhân sẽ cảm thấy hứng thú với một thân thể hài tử mười mấy tuổi.

Hiên Viên Uyên nhìn Tri Nhã từ từ đến gần mình, nguyên bản trúng độc ngắt xiu trong nháy mắt biến thành rung động, hần chưa bao giờ gặp tình huống tim đập dồn dập như vậy.

Phanh - phanh - biến thành giai điệu vô tận.

Đang đến gần, Tri Nhã đột nhiên giơ chân lên, bước ra. Ra khỏi thùng gỗ, tùy ý lau đi giọt nước trên người mình. Thậm chí lười nhìn nam nhân nhàm chán kia.

Bận rộn lâu như vậy, nàng tựa hồ có chút mệt mỏi.

Miền cường mặc quần áo xong đi đến giường, đột nhiên một thân thể lửa nóng dán thật chặt sau lưng.

Hiên Viên Uyên thậm chí không cho Tri Nhã thời gian phản ứng, cánh tay trắng kiện ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhỏ kia.

Trong mắt cũng khó mà che giấu dự vọng, Hiên Viên Uyên áp Tri Nhã trên giường. Nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn bỗng nhiên khô khốc nói ra.

“Muốn - ”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cuồng tình

Hiên Viên Uyên chưa bao giờ nghĩ như vậy, hắn thậm chí không khống chế được mình, chỉ cảm thấy toàn thân sôi trào, hắn muốn! Muốn nha đầu này.

“Cho ta - “

Tri Nhã chợt ngẩn ra, Hiên Viên Uyên cúi đầu, hôn lên người nàng,

Thân thể Tri Nhã hơi nghiêng, tránh né. Nhìn thẳng vào mắt Hiên Viên Uyên, tử sắc loé sáng.

Thảm! Nàng cư nhiên quên biện pháp áp chế độc tính sẽ sản sinh mị độc!

Trên thân thể không rõ nóng lên, Hiên Viên Uyên đặt trên người nàng lần nữa, bắt đầu khởi động tư thế nguyên thủy nhất, hắn hôn đến phát cuồng, ý niệm duy nhất của Tri Nhã lúc này là nam nhân này, điên thật rồi!

Thân thể nam tử tinh tráng lắc lư trước mắt, trong mắt tràn trề dự vọng, tản mát ra ánh sáng câu người.

“Hiên Viên Uyên, ngưng dừng tay!” Tri Nhã bị hắn đặt vững vàng dưới thân, không phản kháng được, tất cả vũ lực tài trí đều không giải quyết được thời khắc này, càng thêm nhiều cái hôn rơi xuống người của nàng.

“Buông tay!”

“Không!” Nam tử cuồng vọng rống lên, hắn không phải là không muốn khống chế, mà căn bản không khống chế được, nhiệt liệt hết sức căng thẳng.

Đôi mắt nàng nổi giận, nàng đâu chịu được loại tình huống này! “Muốn chết!” Một cước hung hăng đá lên người Hiên Viên Uyên.

Hai người thân thể trần truồng cuộn cuộn trên mặt đất, đụng phải vật xung quanh, tiếng lách cách vang lên, phía ngoài tiếng đập cửa càng thêm mãnh liệt, thậm chí còn có thanh âm phá cửa.

“Vương gia, làm sao vậy? Mở cửa - “

“Phượng tiểu thư, chuyện gì xảy ra? Là Vương gia trúng độc sao?” Phù Trần khẩn trương, thậm chí còn truyền đến thanh âm phá cửa.

“Nghe lời!” Hiên Viên Uyên một tay ngăn chặn nha đầu dưới thân đang ra sức chống cự, nhưng không nghĩ tới Tri Nhã lại đánh một cái tát trên mặt của hắn.

“Ngươi điên rồi!” Tri Nhã đem hết toàn lực hướng phía Hiên Viên Uyên đá một cái, nhưng không nghĩ cánh tay Hiên Viên Uyên ôm mình thật chặt, hai người đồng thời đụng phải thùng gỗ.

Nước văng khắp nơi, như thác nước đánh vào hai người. Trong nháy mắt hai tròng mắt đen kịt của Hiên Viên Uyên sưng lại, đột nhiên thùng gỗ rơi trên đầu hắn.

“Phanh -” một tiếng vang mạnh, khiến nam nhân hóa thân thành cảm thú bị một kích. Hiên Viên Uyên choáng đầu, ngay sau đó một con dao hung hăng bổ vào trên đầu, trong đầu của hắn hoàn toàn thanh tịnh.

Hắn đang làm gì! Thiếu chút nữa làm Tri Nhã -

“Tri Nhã! Nàng hãy nghe ta nói!” Hiên Viên Uyên vội vàng bò dậy, nhưng không ngờ Tri Nhã tiện tay khoác lên người một bộ y phục, cũng không quay đầu lại tông cửa xông ra.

Cửa đóng chặt bị nàng một cước đá văng ra, Tri Nhã chạy đi.

Phù Trần vừa thấy người ra, vội vàng hỏi: “Vương gia có sao không?”

Vừa dứt lời, Tri Nhã giương mười ngón lên, một thanh phi đao bay tới hướng Phù Trần, hung hăng đâm vào cửa phía sau. Phù Trần không khỏi hít một hơi.

Đúng lúc này, Hiên Viên Uyên tông cửa xông ra, đụng phải Phù Trần đẩy hấn ngã trên mặt đất.

“Tri Nhã, nàng nghe ta giải thích!” Hiên Viên Uyên nhìn cũng không nhìn Phù Trần té trên mặt đất, chạy như điên về phía Tri Nhã.

Phù Trần ngồi dưới đất, nhìn hai người chạy như điên, khoe miệng co quắp, xem ra là hấn sứt ruột quá, nhìn bộ dáng của Vương gia 'lên sân khấu' giết địch cũng không có vấn đề gì. Hấn vội vàng quát mấy tên thị vệ đang đỡ ra: “Nhanh lên, theo sau!”

Hiên Viên Uyên vừa chạy ra ngoài cửa, đã nhìn thấy Tri Nhã phóng người lên ngựa chạy ra ngoài. Thân ảnh tiểu kiều, lưng lay sắp đổ. Hiên Viên Uyên thậm chí cảm giác được nhịp tim của mình sẽ đình chỉ.

“Nhu Mễ, nhanh lên ngựa cho bản vương!” Hiên Viên Uyên giơ tay lên, ném Nhu Mễ lên ngựa, hấn biết hiện tại Tri Nhã chắc chắn sẽ không tha thứ cho mình, vậy Nhu Mễ có thể sẽ khuyên nhủ nàng.

Hai con ngựa hướng phía Sơn Lâm điên cuồng chạy.

Bầu trời âm trầm, mây đen như muốn rơi xuống mặt đất. Gió gào thét, thổi cây cối tung đưa trái phải. Thiên Lô xẹt qua phía chân trời, phát ra tiếng sấm âm âm.

Tri Nhã một thân bạch y lay động trong gió, tóc đen rối tung như thác nước, đuôi tóc tung bay tạo thành độ cong tuyệt đẹp. Lực đạo trên tay càng lúc càng lớn.

Nàng cũng không biết vì sao như vậy, biết rất rõ rằng Hiên Viên Uyên không phải có ý, thế nhưng không biết vì sao, phần cảm tình này, nàng thậm chí không biết mình phải đối mặt Hiên Viên Uyên thế nào.

Yêu? Hay chưa yêu?

Đột nhiên một giọt mưa rơi trên mặt, khoe mắt Tri Nhã chảy ra chất lỏng lạnh như băng, tưởng niệm nào đó bắt đầu lên men, nàng bỗng nhiên nhớ nhà, nhớ đám bạn thân vô tâm vô phế kia.

Đầu ngón chân Tri Nhã chạm đất, phi thân. Cả người nằm trên cỏ, mặc cho mưa tầm tã rơi xuống người.

Phượng Tri Nhã nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nàng cũng không biết nằm bao lâu, chỉ như vậy, tâm hồn loạn dần dần yên tĩnh lại, như hoà cùng một thể với thế giới.

“Tiểu thư -” đột nhiên một thanh âm đáng thương vang lên bên tai, Tri Nhã hơi trợn mắt, nhìn thấy Nhu Mễ đứng ở trước mặt mình, trên tay cũng không biết từ nơi nào tìm một mảnh lá sen. Khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là nước mắt hay nước mưa, thương cảm cực kỳ.

“Tiểu thư, người khóc.” Nhu Mễ hít hít mũi, quỳ ở trên mặt đất: “Vương gia khi dễ người à?” Trong ấn tượng của nàng tiểu thư rất kiên cường, làm sao khóc được?

“Ta không sao.” Tri Nhã lấy tay lau mặt, lần thứ hai ngược mắt thì, hoàn toàn là một mảnh yên tĩnh. Nàng cũng không muốn tiểu nha đầu này lo lắng.

“Tiểu thư, chúng ta tìm một chỗ núp mưa đi, trời mưa to quá.” Nhu Mễ dúi lá sen lên người Tri Nhã.

“Hào.” Tri Nhã gạt đầu, tâm tình tựa hồ thoải mái rất nhiều, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn xa xa chỗ có một nhà tranh rách nát, lúc này lôi kéo tay của Nhu Mễ, đi đến bên kia.

Vừa bước vào nhà tranh, đã nhìn thấy Hiên Viên Uyên đứng trong mưa, tóc đen bị nước mưa xối rối tung trên người, hết sức chật vật. Thấy nàng vội vàng dón dập đi lên trước mấy bước, trong mắt đầy áy náy.

“Tri Nhã, ta thực sự sai rồi, ta cũng không biết lúc đó làm sao lại như vậy, ta...”

Tri Nhã không nói gì, một mình đi vào trong mưa, nhặt một nhánh cây lên, để vào ngực Hiên Viên Uyên

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nữ quyền - nam nhân của ta

Tri Nhã lạnh lùng đứng trước mặt hắn. Nghiêng đầu không nhìn thẳng ánh mắt của hắn.

Hiên Viên Uyên trái lại tiến lên một bước, mặc cho cảnh khô cằn lồng ngực mình. Nam tử cao ngạo té quỵ dưới đất, đây là lần áy náy nhất Hiên Viên Uyên đối mặt với nha đầu trước mắt.

“Tha thứ ta!”

Chỉ một tiếng này, mọi Tri Nhã khề nhúc nhích, không có lên tiếng. Nàng thậm chí nhìn không được rung cánh tay. Nam tử cao ngạo này, nàng chẳng bao giờ nghĩ tới hắn biết dùng biện pháp xin lỗi y hệt trong ti vi.

Đối mặt với người thứ nhất trên thế giới này không chỉ một lần nói thích mình.

Nàng đứng nơi đó thật lâu, nửa bước không nhúc nhích.

“Hiên Viên Uyên. Ngươi rốt cuộc thích ta cái gì?” Mọi mòng khề động, lời nói phun ra từ kẽ răng. Nàng bắt quá chỉ là một tiểu nha đầu, đáng giá hắn đối đãi như thế sao? Nàng không tin đường đường một Vương gia không tìm được Vương phi thích hợp.

“Nếu như là bởi vì áy náy, căn bản không cần như vậy.” Nàng là người của thế kỷ hai mươi mốt, tất nhiên không sẽ để ý nhiều danh tiết như vậy.

“Không biết.” Hiên Viên Uyên lắc đầu, hắn thích nàng nhiều lắm, muốn nói ra, hắn mới biết được nguyên lai từ lâu tình cảm hắn dành cho nàng đã cắm rễ sâu như vậy, trong mắt khó có thể che giấu áy náy cùng mê luyến, theo mưa cuồng vọng hóa làm một thể.

“Ta cũng không biết, thế nhưng Tri Nhã, từ khi gặp nàng lần đầu tiên, trong đầu lại thường thường hiện ra thân ảnh của nàng, khi nàng chạy vào thất phổ đồ, khi nàng nói nguyện ý làm Vương phi của ta, Tri Nhã, nàng đặc biệt, khiến ta vô pháp quên được.” Hiên Viên Uyên vừa nghĩ tới người thứ nhất mà mình đàm phán lại là một tiểu nha đầu thì kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc, đánh sâu vào trong óc.

Lời nói chân thành của Hiên Viên Uyên rơi vào trong tai, trong lòng dâng lên một cảm giác. Tựa hồ là áy náy, lại yêu thương, phần nộ... Đường như xúc động muốn lao ra khỏi nhà hoang này.

Tri Nhã nhìn nam nhân trước mắt, nàng biết một việc, chính là tâm tình của mình chịu ảnh hưởng từ người nam nhân này. Tình cảm cá nhân bị người chi phối, vậy lòng nàng đối với hắn cũng đã thích có đúng hay không?

Nàng chẳng bao giờ nói chuyện cảm tình. Đôi mi thanh tú không khỏi nhăn lại, nàng không thích loại cảm giác không xác định. Cùng với mơ hồ, không bằng tự mình đi cảm thụ. Cảm nhận tư vị trong đó, sau đó phán đoán mình yêu hay không yêu.

“Ta cũng không biết ta có thích ngươi hay không?” Tri Nhã buông lỏng cảnh cây ra, toàn thân sớm bị mưa bụi thấm ướt, nàng vẫn không nhúc nhích: “Hay là ta thử thích ngươi?”

“Thật không?” Nhãn tình Hiên Viên Uyên sáng lên. Đôi mắt nhìn chăm chăm Tri Nhã, không bỏ sót một tia biểu tình trên mặt nàng.

Tri Nhã nhìn Hiên Viên Uyên vì một câu nói của mình mà trở nên hưng phấn, ngực lại nhảy nhót. Nguyên bản không chỉ tâm tình của nàng đã bị hắn nói ảnh hưởng, nam nhân cao cao tại thượng này bị mình dẫn tới hi vọng ái ố.

“Ta có thể tiếp thu lời thổ lộ của ngươi, cũng sẽ nghĩ rõ ràng quan hệ giữa chúng ta, thế nhưng -” Tri Nhã nhìn hắn một cái. “Ái tình này do ta chủ đạo, mọi việc ta quyết định.”

“Tỷ như?” Hiên Viên Uyên hứng thú, mày kiếm hơi nhướng lên, đôi mắt lóe sáng. Tiểu nha đầu này luôn tạo bất ngờ cho hắn, lại do nàng chủ đạo, vậy hắn là rất có ý tứ.

“Tỷ như, không nên thay ta quyết định sự tình, không nên can thiệp chuyện của ta, không được hoài nghi ta làm bất cứ chuyện gì, không được mắng ta, không oan uổng ta, không dùng quyền thế áp chế ta, lại càng không nhìn ai ngoài ta hết...” Tri Nhã đếm đầu ngón tay: “Quan trọng nhất khi ta thích ngươi, ngươi phải cao hứng bùng bùng; khi ta không thích ngươi phải rời đi, ngươi phải thoải mái mà rời đi. Không nên dây dưa không dứt với ta.” Trước đây ở hiện đại, nàng ghét nhất người bị cảm tình chi phối, muốn chết đi sống lại.

Hiên Viên Uyên theo Tri Nhã nói, ngày càng kinh ngạc. Ai nói nữ tử này yếu đuối, người nọ nhất định là ngu ngốc. Nhìn tiểu nha đầu này mỗi một câu nói, hắn đều nhanh biến thành tiểu thiếp.

“Thế nào?” Tri Nhã tà tà liếc Hiên Viên Uyên: “Ngươi đồng ý không?”

Cuồng vọng, gió thổi qua khuôn mặt anh tuấn, mang theo kiệt ngạo. Mưa bụi thổi qua gương mặt hai người.

“Đồng ý.” Hiên Viên Uyên gật đầu, nếu đáp ứng cũng chịu nàng, như vậy nàng nói tất cả, hắn cũng sẽ không có ý kiến. Nhưng trừ nàng nói một điều cuối cùng, hắc hắc, nàng muốn rời khỏi. Hắn làm sao để nàng sinh ra ý niệm như vậy?

“Vậy được.” Tri Nhã đi tới trước mặt Hiên Viên Uyên. Cầm tay hắn, tuyên bố: “Từ nay về sau, ngươi chính là nam nhân của ta.”

Một câu nói, mang theo thanh âm trong trẻo, lại cực kỳ bá đạo. Một câu nói, nàng không còn là Vương phi của hắn, mà Hiên Viên Uyên hắn là nam nhân của nàng.

“Tiểu thư -” đứng ở nhà tranh cách mấy bước Nhu Mễ mở to hai mắt nhìn, sao tiểu thư có thể nói ra những câu này?

Hiên Viên Uyên sắc mặt kinh ngạc, không nghĩ tới điều kiện qua đi lại là kết quả như vậy. Hắn thành nam nhân của nàng, mà nàng lại không phải là Vương phi của hắn? Bất quá, ngón tay thon dài vuốt ve mình, loại cảm giác này tựa hồ cũng không tệ lắm.

Gió thổi càng thêm mãnh liệt, hai người quần áo sớm đã ướt đẫm, Tri Nhã ngẩng đầu lên hỏi: “Hô ly, vậy người dự định đứng bao lâu? Ta muốn đi trú mưa, người còn tiếp tục đứng, ta cũng mặc kệ người.”

Hiên Viên Uyên đi theo bước chân của Tri Nhã, nhìn không được khoe miệng co rúm, đôi mắt thâm thúy như u đàm rất kiên định nhìn nàng, trong tròng mắt lóe ra ánh sáng kháng nghị: “Tiểu nha đầu, nàng có thể đổi cách xưng hô không, như thế nào ta cũng là Vương gia a?” Có thể tưởng tượng, nếu như bị thủ hạ mình nghe được, bọn họ nhất định sẽ cười đến rút gân.

Tri Nhã liếc hắn một cái: “Muốn tên gì? Hiên Viên Uyên ca ca?” Trừ phi, người muốn tìm cái chết.

“Không cần, không cần.” Hiên Viên Uyên khoát khoát tay, kêu như thế, hắn cũng muốn ỏi. “Nếu có ngoại nhân ở đó, nàng bảo ta là gia đi. Lúc không có người, tùy nàng gọi sao thì gọi.” Gương mặt tiểu nha đầu kia tràn đầy sát khí, hắn vẫn không nên chọc giận nàng.

“Tiểu thư, các người không sao chứ?” Nhu Mễ mở to mắt, hiển nhiên không có nhận rõ ràng tình huống trước mắt, thế nào thoáng cái tốt rồi?

Tri Nhã liếc nàng, nha đầu ngốc.

Nhìn Nhu Mễ ủy khuất cúi đầu, Tri Nhã bĩu môi, vẫy vẫy tay với Hiên Viên Uyên.

“Ấm ta.” Nếu đã là người của nàng, vậy cũng không cần thiết lãng phí tài nguyên, nam nhân này ôm ấp coi như hợp lẽ.

Hiên Viên Uyên vươn cánh tay, lau khô giọt nước trên mặt Tri Nhã, ôm lấy thân thể nàng.

Tri Nhã ở trong lòng Hiên Viên Uyên tìm một vị trí thích hợp, nếu là nam nhân của nàng, cũng không có gì mất tự nhiên. Nàng không khỏi nhắm hai mắt lại, bận rộn một ngày một đêm, nàng cũng mệt mỏi.

Nhu Mễ thấy vậy, gương mặt tròn vo lộ ra tươi cười. Tiểu thư và Vương gia không cãi nhau nữa. Thật tốt! Nàng nhìn chung quanh, hướng phía đông cảnh khô đi đến, muốn đốt lửa, để tiểu thư ấm áp thân thể.

Nhưng không nghĩ vừa bước ra vài bước, bỗng nhiên cảnh khô truyền ra thanh âm ho khan. Có vẻ chói tai.

(Sally: Đạo này mưa bão mạng miết gì chán quá, ta đăng có bài này không mất cả hơn nửa tiếng đồng hồ)

Bạn đang đọc truyện *Túng Sùng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hành trình Cẩm thành

“Tiểu thư, nơi này có người!” Nhu Mễ liền được bước lui hai bước, run rẩy nói. Nhưng không nghĩ lại dẫm phải cành khô, cả người nhào tới mặt đất.

“Rắc -” tiếng cành khô lại tăng lên vài phần. Tri Nhã nhướng mày, quét mắt bốn phía, ánh mắt rơi vào cành khô bên cạnh Nhu Mễ. Chạm phải ánh mắt Hiên Viên Uyên. “Ta đi xem.”

Hiên Viên Uyên biết nàng lo lắng hắn vận dụng nội lực, lập tức ý bảo nàng cẩn thận một chút, đi theo phía sau nàng.

Tri Nhã từ trong lòng Hiên Viên Uyên nhảy xuống, cất bước đi đến phía cành khô.

Nàng dùng một tay kéo Nhu Mễ lên, Tri Nhã tiến lên vài bước, nàng đột nhiên giơ tay lên, đánh cành khô văng ra, rơi khắp bốn phía.

Thân ảnh của một người đàn ông lộ ra, cả người hắn ngã trên mặt đất, tóc xốc xếch rũ xuống, lộ ra nửa khuôn mặt tiều tụy.

Tri Nhã nhíu nhíu mày, người bị bệnh mộng du à?

Đi lên trước vài bước, vừa định bắt mạch nam tử. Ai biết nam tử lại phản xạ tránh ra, nhưng không nghĩ cả người vô lực, lần thứ hai nặng nề ngã vào vách tường.

Tri Nhã sững sốt, đột nhiên cảm giác buồn cười. Cứ như vậy liền ngắt? Bất quá cũng tốt, nàng liền quan sát tình huống của hắn. Đang muốn hất tóc hắn ra.

Nhưng không ngờ Hiên Viên Uyên tiến lên một bước, thay nàng nâng mặt nam tử kia lên.

Tri Nhã ngẩn ra, không nghĩ tới tướng mạo người đàn ông này có vài phần tương tự nàng. Nếu nói không có một chút quan hệ, cũng sẽ không ai tin.

“Ngươi là ai?” Tri Nhã vỗ vỗ mặt của người kia, nhàn nhạt hỏi.

Đáng tiếc người kia thương tích quá nặng, không tỉnh lại nữa.

Hiên Viên Uyên cũng nhìn thấy tướng mạo người kia, lập tức cảm thấy kinh ngạc, Phượng thừa tướng dưới gối không con, nhưng người tương tự như thế từ đâu tới?

“Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Nhu Mễ run lấy bầy từ phía sau đi lên trước, thấy người kia dung mạo tương tự tiểu thư, nàng cảm thấy đáng sợ.

Tri Nhã cúi người, mắt đánh giá khuôn mặt, sợ rằng có rất nhiều chuyện nàng còn không biết.

“Mang về vậy.”

Hiên Viên Uyên gật đầu, không phản đối. Nếu Tri Nhã quyết định, khẳng định nàng có đạo lý.

Hiên Viên Uyên công nam tử kia lên, ba người đội mưa cưỡi ngựa chạy trở lại. Lúc trở về vừa vặn gặp phải Phù Trần đang tìm kiếm khắp nơi. Thấy Hiên Viên Uyên công một người, nhện không được hỏi.

“Thiếu gia, người này là ai vậy ạ?” Thế nào vừa ra lại còn mang theo một người trở về.

“Không cần ngươi quan tâm!” Tri Nhã lạnh lùng trả lời, cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của Phù Trần, đi vào nhà.

Vừa vào phòng, Hiên Viên Uyên liền phân phó người hầu nấu nước nóng cho nam tử, kêu Phù Trần mang hắn vào khách phòng, rửa mặt. Minh và Tri Nhã cũng trở về phòng của mình, tắm rửa thay quần áo khác. Lúc trở ra, tất cả mọi người đã ăn mặc sạch sẽ.

Nam tử ngồi ở một bên, rửa mặt chải đầu xong, lộ ra gương mặt tròn bóng trắng nõn, nhìn qua có chút tinh thần hơn. Hắn mặc y phục của Phù Trần, trường bào màu mực, tóc đen hơi ướt rồi tung.

“Cám ơn các ngươi đã cứu ta.”

“Không có chi” Tri Nhã nhàn nhạt nói: “Ta cũng chẳng có ý muốn cứu ngươi.” Bất quá chỉ là kinh ngạc tướng mạo của hắn, cũng muốn hỏi rõ ràng mà thôi.

“Chẳng hay các hạ tôn tính đại danh?” Hiên Viên Uyên nhìn chăm chú vào nam tử, trong lòng mất tâm thúy ẩn chứa hoài nghi. Hắn không biết người nam nhân này đến tột cùng là thân phận gì, thế nhưng tuyệt không dễ dàng tha thứ người thương tổn Tri Nhã.

“Tại hạ Minh -” nam tử vừa muốn nói ra, rồi lại ngừng lại, có vẻ do dự.

“Thân phận công tử không tiện nói rõ với chúng tôi sao?” Tri Nhã lãnh đạm hỏi, thần tình không có bất kỳ biến hóa nào.

Nam tử do dự chỉ chốc lát, nghĩ đến bây giờ hắn quả thực không có nhà để về, dù sao bọn họ đã cứu hắn, nói ra thân phận có thể như thế nào đây: “Tại hạ Minh Tuyên.”

“Minh Tuyên?” Phù Trần nhìn hắn, nghi ngờ hỏi: “Tiền trang Minh Viễn?”

“Đúng.” Minh Tuyên gật đầu: “Ta là thiếu chủ Tiền trang Minh Viễn, nhưng lại không còn gì nữa.” nói đến đây, Minh Tuyên ho nặng nề vài tiếng, cả người vô cùng mệt mỏi.

“Tiền trang Minh Viễn đã xảy ra chuyện?” Hiên Viên Uyên chất vấn nhìn phía Phù Thế.

Phù Thế do dự một chút, nói: “Kỳ thực mấy ngày hôm trước nhận được tin tức, tri phủ Cẩm thành _ Hậu Thiệu Thiên đến điện hộ quốc thần, tấu tâu thu gom tiền tài, Tiền trang Minh Viễn dẫn đầu các cửa hàng phản kháng, cả nhà diệt khẩu. Bởi vì thân thể của Vương gia, Phù Trần mới không hội báo.”

Hiên Viên Uyên hơi biến sắc mặt, ngón tay xoa xoa nhiều lần, trong thời gian ngắn như vậy, lại phát sinh án mạng, quan viên địa phương cũng quá lớn mật.

Minh Tuyên càng nắm chặt quả đấm của mình, trong mắt phụt ra tức giận. “Ta nhất định phải báo thù!”

“Báo thù?” Tri Nhã lạnh lùng nhếch môi. “Ngu xuẩn!” Ngu xuẩn cực điểm, một Tiền trang Minh Viễn còn không phải đối thủ của Hậu Thiệu Thiên, hắn quả thực mơ mộng hảo huyền.

“Tiểu thư -” Nhu Mễ mở to hai mắt nhìn, tiểu thư không giống loại người vui trên nỗi đau của người khác.

Minh Tuyên vừa nhìn tiểu cô nương này không an ủi mình, còn mắng hấn, nhin không được thốt ra: “Ngươi thế nào - “

“Là ngu xuẩn.” Không đợi Minh Tuyên nói xong, Hiên Viên Uyên lập tức cắt đứt lời Minh Tuyên, nghiêm túc nói: “Ngươi căn bản không rõ thực lực của mình, lại cứng đầu cứng, đây không phải là ngu xuẩn thì là cái gì?”

Hiên Viên Uyên giải thích giản đơn, ánh mắt đảo qua Minh Tuyên, thanh niên này có chí khí, nhưng lại thiếu tôi luyện.

Minh Tuyên một quyền đập vào trên bàn, trên mặt khó có thể che giấu thống khổ. “Phải, ta biết thực lực ta không đủ, thế nhưng lẽ nào cả đời ta cứ tham sống sợ chết sao?” Vừa nghĩ tới ác mộng mỗi buổi tối, lòng bàn tay của hấn run rẩy không ngừng, nhin không được hung hăng cắn môi.

“Không, đương nhiên không.” Tri Nhã lạnh nhạt đảo qua khuôn mặt hấn, nàng tuy rằng sát nhân, nhưng cũng không giết người tốt. Đối mặt hấn gặp thảm như vậy, có vẻ nàng may mắn hơn, Phượng Hạo bất quá là bị khâu lưu mà thôi.

“Ta giúp ngươi.”

Mọi người nhin không được nhìn phía Tri Nhã, nàng cư nhiên đáp ứng hỗ trợ. Trong mắt Minh Tuyên tràn đầy bất ngờ, nhìn tiểu cô nương trước mắt, hấn lại cảm thấy tin tưởng nàng, cũng hiểu được nàng có năng lực giúp đỡ hấn: “Ngươi đáp ứng giúp ta?”

“Ừm.” Tri Nhã gật đầu, nói từng câu từng chữ: “Thế nhưng điều kiện tiên quyết là, mạng của ngươi là của ta.”

Gió lạnh thổi qua mặt, Tri Nhã ngồi trên xe ngựa, mở cửa sổ ra, mặc cho gió lạnh thổi qua mặt mình. Đột nhiên một đôi tay dày rộng đưa qua, một tay khép cửa sổ lại.

Hiên Viên Uyên nắm lấy bàn tay nhỏ của Tri Nhã, thổi hơi. “Thế nào, có tâm sự?”

“Ngươi biết.” Tri Nhã tùy ý tựa rên người hấn, nàng ngày càng ý vào hấn quan tâm. “Ta chỉ là đang suy nghĩ vì sao nhiều người lại có cừu oán.” Minh Tuyên cũng vậy, bọn họ cũng vậy.

Hiên Viên Uyên lo lắng, hấn thậm chí nghĩ Tri Nhã có rất nhiều chuyện hấn cũng không biết. Đưa tay sờ sờ gò má nàng: “Nhưng không phải ngươi đáp ứng giúp hấn sao? Cho nên hết thảy đều sẽ tốt.”

Tri Nhã gật đầu, tựa trên ngực Hiên Viên Uyên, an tâm khắp toàn bộ thể xác và tinh thần.

Bỗng nhiên cửa xe ngựa bị gõ kịch liệt, Phù Trần thở phì phò lộ đầu vào: “Thiếu gia, đã xảy ra chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tương kế tựu kế, đấu võ bắt đầu.

Ngón tay Hiên Viên Uyên xoa xoa cằm, nhướn mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ngồi xuống nói.” Tri Nhã biết ngày hôm qua Hiên Viên Uyên phái Phù Trần đi Cẩm Thành tìm hiểu tin tức trước, chắc là đi suốt đêm mới tới được, nghiêng đầu, nhường một vị trí cho Phù Trần.

Ở ngoài cung không cần thiết quy củ nhiều như vậy.

Phù Trần lúc này mới thở từ từ, che mặt báo cáo: “Mật thám được phái đến Cẩm thành tri phủ đã bị người ám sát, tri phủ bây giờ là giả mạo.”

“Cái gì?” Trong mắt Hiên Viên Uyên khó có thể che giấu phần nộ, cô tay hơi dùng sức: “Bọn họ thực sự là quá lớn mật, lại còn ám sát mệnh quan triều đình.” Hậu Thiệu Thiên đột nhiên làm ra sự tình này, quả thật làm cho hấn hiểu kỷ! Lại không nghĩ rằng là nguyên nhân này, sợ rằng có liên quan tới Hiên Viên Hạo Minh.

“Vương gia, vậy phải làm sao bây giờ?” Phù Trần cũng lo lắng vạn phần, cho nên mới chạy về trước tiên. “Cứ như vậy, chúng ta muốn biết hộ quốc thần kiếm hạ lạc cũng khó.”

“Gấp cái gì?” Tri Nhã miễn cưỡng cầm lấy trà uống một ngụm, Hiên Viên Uyên là Vương gia tất nhiên sẽ lo lắng giang sơn xã tắc, mà nàng lo lắng chỉ là người bên cạnh mà thôi.

Hiên Viên Uyên nghe Tri Nhã vừa nói như vậy, âm thầm cup mi mắt, quả thực, đều đã thành sự thực, hấn sốt ruột cũng vô ích.

Phù Trần hỏi dò: “Ý của ngươi là?”

“Nếu chúng ta muốn bắt được hộ quốc thần kiếm Cẩm thành, nhất định phải đi qua quan phủ, mà Hậu Thiệu Thiên là người của quan phủ, lại là cừu nhân của Minh Tuyên, chúng ta phải lấy thân phận mới tiếp xúc được người trong phủ.” Tri Nhã xoắn xoắn tóc, lười biếng nói. “Nếu bọn họ thích tiền, chúng ta sẽ đưa tiền cho bọn hắn.”

“Ý của nàng là...” Mắt Hiên Viên Uyên sáng ngời, tựa hồ thấy được kế hoạch tuyệt hảo.

“Vì vậy, chúng ta phải làm...” Hiên Viên Uyên quay đầu đối mặt hai tròng mắt sáng sủa của Tri Nhã.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ gõ bàn, Tri Nhã biết Hiên Viên Uyên cùng ý với mình, trong mắt lóe lên tính nghịch. “Trung kế tự kế!”

Bất quá, đầu ngón tay chuyển động nhần trên tay, nhân tố tà ác lần thứ hai bắt đầu.

Lần này, nàng sẽ để cho bọn họ chung thân khó quên. Cẩm thành, bốn phía bị nước bao quanh, mỗi khi xuân thu tới, sắc màu rực rỡ, cổ vì Cẩm thành.

Lúc này Cẩm thành một tháng một lần đấu võ. Đấu võ, tên cổ tư nghị, dĩ vũ xưng vương. Người thắng trận được hoàng kim vạn lượng, và hứa hẹn của Cẩm thành tri phủ. Bởi vậy mọi người lục tục chạy tới Cẩm thành đấu võ, cổ hựu danh vũ thành.

Mấy chiếc thuyền lớn hoa lệ chạy trên sông, lụa đỏ treo khắp thuyền, có vẻ phá lệ huyền mỹ. Lúc này bên bờ đã tụ tập đoàn người chằng chịt, thét to, ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Bất quá lần này để cho người kinh ngạc chính là, lại có người đứng nửa mặt hồ. Xa nhìn sang, chỉ thấy một vị nam tử mặt theo, cả người nằm ghé trên. Ánh mặt trời chiếu xuống phía dưới, tản mát ra ánh sáng long lánh ánh kim, có thể thấy được một thân đẹp đẽ quý giá cỡ nào. Mười mấy tên thị vệ đứng thẳng phía sau, khí phách mười phần.

Sắm vai phú thương chính là Hiên Viên Uyên, khoe miệng của hắn hơi nâng, không nghĩ tới Tri Nhã cư nhiên dịch dung thành kiểu này. Bất quá đây là biện pháp để tiếp xúc được Hậu Thiệu Thiên nhất.

“Có ý kiến?” Đột nhiên bên người truyền đến một thanh âm miễn cưỡng, Tri Nhã liếc mắt nhìn nam tử mặt xấu xí, tùy ý ngồi vào bên người Hiên Viên Uyên.

“Sự tình thế nào?” Hiên Viên Uyên cúi người sờ sờ tóc của nàng, nhìn về mặt nàng buồn bực, tâm tình không khỏi cũng trầm thấp không ít, tất cả nói hắn giúp nàng, nào biết nha đầu kia lại còn nói đại tài tiểu dùng, hắc hắc, đây coi như là biến tướng khoa pháp sao?

“Bất quá có chút phiền phức.” Không nghĩ tới Hậu Thiệu Thiên còn có chút bản lĩnh, nàng phái người lại tìm không được tội chứng của hắn, và Hậu Thiệu Thiên chân chính, có thể nói là cẩn thận.

Tri Nhã vuốt tóc, bất quá, không có nàng sẽ không xong. Nếu đáp ứng người khác, nàng cũng sẽ không cho phép bất kỳ sai lầm.

“Đấu võ tiến hành thế nào?” Tri Nhã nhướn mi hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Hiên Viên Uyên chỉ vào trên thuyền chính đang biểu diễn ca vũ rồi giải thích cho Tri Nhã, nào biết nàng nhú mày lại, hiển nhiên bất mãn cực độ.

“Làm sao vậy, không hài lòng, không muốn ta đội mặt lỗ.” Nhìn mặt khả ái biến thành nhiều nếp nhăn, Hiên Viên Uyên nhin không được néo néo mặt nàng.

“Đừng néo!” Tri Nhã liếc mắt nhìn hắn, thật táy máy tay chân. “Cũng không biết nhiều người như vậy chạy đến nơi đây làm chi, nhằm chán vậy mà cũng có người xem.” Nhảy bất quá đều là vũ điệu cổ điển, ngay cả lần trước nhìn Hồ Nhã Mộng vũ đẹp hơn những người này nhiều.

Hiên Viên Uyên không khỏi cúi đầu cười ra tiếng, phải biết rằng vũ Cẩm thành tuyệt nhất thiên hạ, nếu như biết bị nàng ghét bỏ như thế, người khác sẽ có biểu tình gì?

“Tri Nhã, chừng nào nàng múa cho ta xem?” Hiên Viên Uyên tràn đầy chờ mong, chỉ cần nàng múa cái gì, hắn đều thích xem.

Tri Nhã híp mắt lại, lười nói chuyện. Lần trước vũ kiếm, cũng không gặp hắn có biểu tình gì, miễn cưỡng ở trong lòng Hiên Viên Uyên tìm một chỗ, cũng không trả lời hắn.

Hiên Viên Uyên thường thấy nàng tùy ý, cũng không nói chuyện, chỉ đưa tay ôm chặt tiểu nha đầu này.

Nhu Mễ bên cạnh nhét bánh bao vào trong miệng, liếc mắt nhìn tiểu thư ngủ say, không khỏi có chút buồn bực, có đồ ăn mà phải nhìn, tiểu thư tại sao cứ ngủ mãi vậy? Chẳng lẽ Vương gia ôm ấp rất có lực hấp dẫn?

Đôi mắt nhỏ mắt liếc Minh Tuyên, tuy rằng dịch dung, nhưng trên mặt vẫn buồn bã, nói vậy lại nghĩ tới chuyện cửa nát nhà tan. Nàng không khỏi tiến tới, vỗ hắn một chút. “Hắc, cho ta mượn một cánh tay để ngủ đi.”

“A -” Minh Tuyên giật mình nhìn Nhu Mễ cười hi hi, một đầu lớn đập vào trên người của hắn.

Theo một tiếng trống gỗ dồn dập vang lên, đấu vũ chính thức bắt đầu. Trên thuyền, các nhà thiên kim lên đài đăng nghệ, các màu vũ đạo nhìn hoa cả mắt.

Bỗng nhiên màn phía sau thuyền bị vén lên, một thân ảnh lửa hồng đập vào mắt, nữ tử che nửa mặt, kỹ thuật nhảy hào phóng, toàn thân chỉ dùng một lụa màu đỏ bao lấy, mơ hồ lộ ra da thịt trắng nõn, theo kỹ thuật nàng nhảy càng thêm hào phóng, chung quanh âm thanh ủng hộ càng thêm cuồng mãnh.

Nữ tử thân ảnh giương lên, đầu ngón chân chìa xuống đất xoay tròn, trên mặt cái khăn che mặt rơi xuống đất.

Mặt thanh tú bại lộ ra ngoài, con ngươi Hiên Viên Uyên đen nhánh sáng ngời.

Tại sao là nàng?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sùng- Ngạo Thế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.